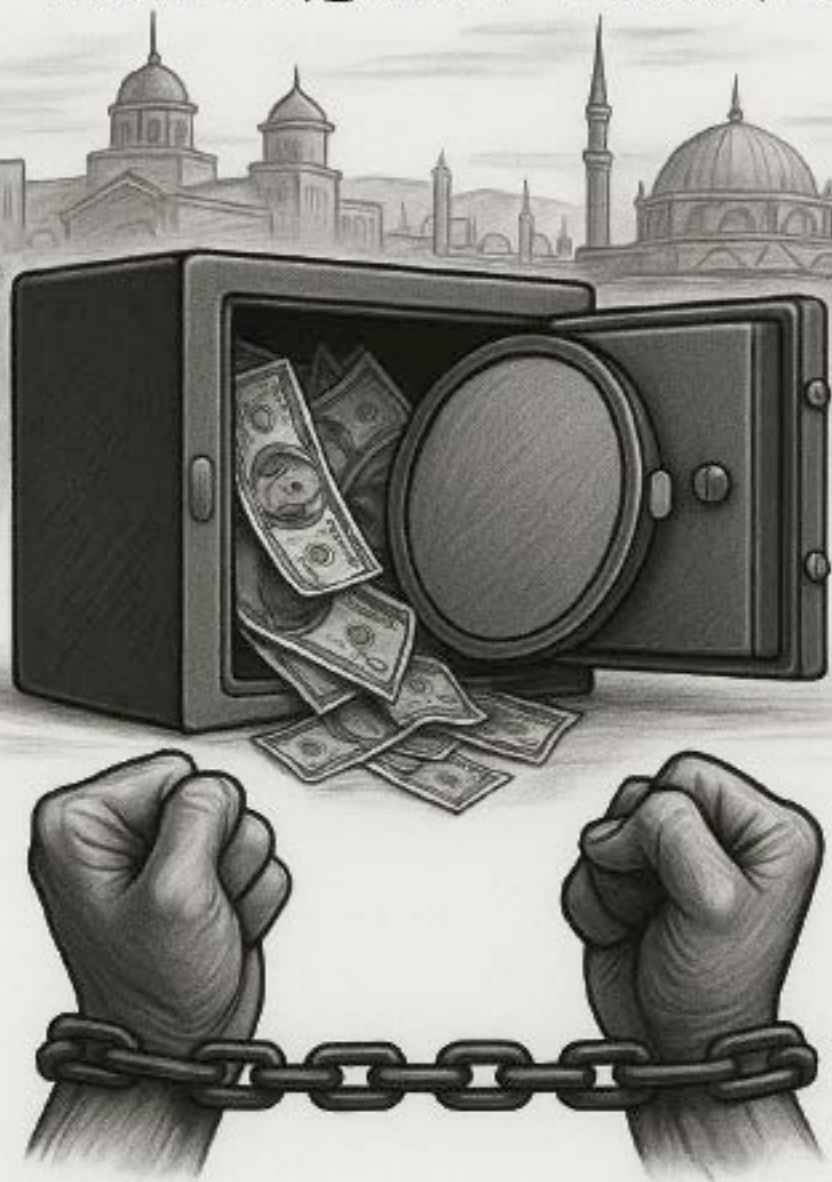

Av. ABDURRAHİM DEDE

HIRSIZ KİM

Av. ABDURRAHİM DEDE

HIRSIZ KİM

HİRSİZ KİM

Av. Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuncay ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Eylül 2025

ISBN : 978-625-93975-1-1

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

Dijital Basım Merkezi A. Ş.

Gürsel Mah. Bahçeler Cad. No: 46 Kağıthane - İSTANBUL

Matbaa Sertifika No: 70794

HIRSIZ KİM

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	13
1. Karar	15
2. Kavala	21
3. Kasa.....	27
4. Yazı-Tura.....	35
5. İkna	47
6. Emîr Sultan	55
7. Ali.....	63
8. Kadîd.....	69
9. Silsile.....	75
10. İsimler	81
11. Tekerrürler.....	89
12. Dua.....	95
13. Haber.....	101
14. Sınırdaki	109
15. İbret İçin.....	115
16. Ses	123
17. Kul Hakkı.....	131
18. Açılan Kapılar	139
19. Olay Yeri	149
20. Masalın Devamı	155
21. Suyun Formülü.....	163
22. Metko	171
23. Hak.....	179

24. Plan	187
25. Erkete	193
26. Furkan	201
27. Gimgim	209
28. Tövbe	215
29. İfadelere Devam.....	221
30. Karar	227
31. Kararın Devamı.....	233
Son Söz... ..	239

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe’de başlayan ve 1971’de Türkiye’ye yerleşen Abdurrahim Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. “İş Adamı” ve “Hukukçu” kimliklerini, “Yazarlık” misyonu ile bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih -folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri’nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede’nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca’ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ

- 1- Rumeli’nde Bırakılanlar (1975)
- 2- İnhanlı Destanı (1977)
- 3- Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
- 4- Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
- 5- İskeçe’deki Türk Eserleri (1984)
- 6- Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
- 7- Bulgaristan’daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
- 8- Hak Verilmez Alınır (1988)
- 9- Azınlık Musalla Taşında (1988)
- 10- Batı Trakya Manileri (1989)
- 11- Tarih ve Memleketim (2004)
- 12- Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
- 13- Kosturma Esareti (2013)
- 14- Kırım’da İlk Ezanlar (2015)
- 15- Damdan Düşen Avukat (2021)
- 16- Güneş Nasihatleri (2021)
- 17- Ben de İnsanım (2022)
- 18- Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
- 19- Benim Avukatım Var (2024)
- 20- Var’la Yok’un Hikâyesi (2024)
- 21- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
- 22- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Memleketi (2024)
- 23- Var’la Yok’un Hikâyesi / Rabbimin Hediyesi (2024)
- 24- Davam İçin Avukat Olmak (2024)
- 25- Mesh -Dönüşüm (2025)
- 26- Zulmün İçindeki Adalet (2025)
- 27- Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)
- 28- 1441 No’lu Parsel (2025)
- 29- Şiir Yüklü Bulut (2025)

- 30- Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)
- 31- Gnothi Seafton- Kendini Bil (2025)
- 32- Herkes Halife (2025)
- 33- Miraç (2025)
- 34- Evini Arayan Babam (2025)
- 35- Kızıldeli Sultan (2025)
- 36- Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
- 37- Pipina'nın Eşi (2025)
- 38- Ay Dede (2025)
- 39- Kızlarımın Rüyası -KidsNook (2025)
- 40- Bize Nasıl Kıydılar (2025)
- 41- Güç (2025)
- 42- Rabbimin Okulu (2025)
- 43- Eyvallah Şehri (2025)
- 44- Kalpler Kimin Elinde (2025)
- 45- İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
- 46- Tevbenin Gücü (2025)
- 47- Piyango (2025)
- 48- Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
- 49- Göbek Kordonu (2025)
- 50- Dr. Duygu (2025)
- 51- Şöhret (2025)
- 52- Minicik Biricik (2025)
- 53- Yalova'nın Zengini (2025)
- 54- Şeytanın Avukatı (2025)
- 55- Tek miyim- Çok muyum (2025)
- 56- Kökler ve Gövdeler (2025)
- 57- Güneş Doğup Batar mı? (2025)
- 58- İdam Mahkumları (2025)
- 59- Vuleftis (2025)
- 60- Köpekler (2025)
- 61- Yeniden Diriliş (2025)

- 62- Yazar Avcıları (2025)
- 63- Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
- 64- Hırsız Kim? (2025)
- 65- Kabil'in Avukatı (2025)
- 66- Salyangoz (2025)
- 67- Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
- 68- Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
- 69- Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
- 70- Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
- 71- Ölüm Yalanmış (2025)
- 72- Hüsrân (2025)
- 73- Refik'te irade var mı? (2025)
- 74- Allah'ın Ailesi (2025)
- 75- Yücel'in Tavukları (2025)
- 76- İneğe Neden Taptım (2025)
- 77- İstanbullu Maria (2025)
- 78- Bisiklet (2025)
- 79- Kaplumbağa Ninja Kamil (2025)
- 80- Kölelik (2025)
- 81- Yaratılış (2025)
- 82- Dünyanın Yönetimi (2025)
- 83- Dimokritos'un Avukatı -I- (2025)
- 84- Biri Beni Gözetliyor-
Dimokritos'un Avukatı -II- (2025)
- 85- Cosmo Lingua/ Kâinatın Dili-
Dimokritos'un Avukatı -III- (2025)

ÖN SÖZ

“*Hırsız Kim*” yalnızca bir suç hikâyesinin değil, toplumsal, ahlâki ve psikolojik bir tablonun da anlatısı.

Avukat-Yazar Abdurrahim Dede, kurmaca ile belgeselin iç içe geçtiği, ironi ve trajedinin bulunduğu bu kitapta, duruşma tutanaklarından, kişisel iç monologlara; aile ilişkilerinden, zorunlu göç olgusunun sosyolojik izlerine kadar uzanan, çok katmanlı bir anlatı sunuyor okurlarına.

“*Hırsız Kim*?” bir soru olmanın ötesine geçip bir aynaya dönüşüyor sayfalar ilerledikçe. Ve toplumsal adalet kavramının izini süren yazar, sorunun cevabını, sadece yargı salonlarının soğuk duvarları arasında değil, sistemde ve vicdanlarda da aramak gerektiğine vurgu yapıyor.

Kitap sadece, Bursa’daki bir fabrikanın kasasından 5 milyon dolar çalan birkaç gencin hikâyesini değil, bir fabrika sahibinin, bir babanın, bir annenin, bir bekçinin ve bir yazarın iç dünyasından süzülenleri de anlatıyor. Zorunlu göçle parçalanmış aileleri, şehirlerde tutunamayan gençleri, yıkılan değerleri, sistemin dışında kalan ya da bile isteye dışarıda bırakılarak suça sürüklenen insanların perde arkasındaki hayatlarını gösteriyor bize.

Kitapta *hırsızlık* olgusu, tarihsel olaylar ve felsefi referanslar ışığında yeniden tanımlanıyor ve bu kavramın, bireysel olduğu kadar, sistemsel bir suç olarak ele alınması gerektiği konusuna dikkat çekiliyor.

Yazar, belge ile kurmacayı harmanlayarak, hem gerçek bir dava dosyasını aktarıyor, hem de insan

ruhunun derinliklerine uzanan bir yolculuğa çıkarıyor okurlarını.

Bu arada da, bazı hırsızlık vakalarını, yalnızca kriminal bir olay olarak ele almamak gerektiğinin altını çiziyor ve hırsızların ahlaki, dini ve sosyolojik çelişkilerini merkeze alarak “meşrulaştırılmış günah” kavramını sorguluyor.

Özetle bu anlatı, sadece bir suçu değil, onun ardındaki katmanları; yoksulluğun boyutlarını, aidiyet sorunlarını, sınıf mücadelesini, zorunlu göçün izlerini, adalet kavramını ve farklı sosyal sınıflardaki *insanı* anlatıyor.

Aylin Süer / Yazar

1.

KARAR

Türk Milleti adına karar vermeye yetkili
..... Mahkemesinin gerekçeli kararıdır.

Hâkim: Aytaç Akar

Cumhuriyet Savcısı: İshak Aydın

Kâtip: Özkan Öz

Davacı: Kamu hukuku

Müşteki: Yunus Yeditepe

Suçta sürüklenen çocuk: Furkan İleri

Vekili: Av. Oktay Kesek

Tutuklama, tahliye, tutuklama.

Sanık: Alper Çetin

Vekili: Av. Oğuz Eker

Tutuklama, tahliye, tutuklama.

Sanık: Nail Sorak

Sanık: Mustafa Ulubay

Sanık: Eren Aslantaş

Tutuklama, tahliye, tutuklama.

Sanık: Muhsin Selcan

Suç: İş yeri dokunulmazlığını ihlal etme, mala zarar verme, aletle kilit açmak suretiyle hırsızlık, suç eşyasının satın alınması ve kabul edilmesi.

Suç tarihi: 08.01.2021

Suç yeri: Bursa

Karar tarihi: 01.04.2021

*

Yukarıda açık kimliği yazılı sanıklar hakkında mahkememizde yapılan duruşma sonunda gereği düşünüldü:

Bursa Cumhuriyet Savcılığının 11.03.2021 tarihli iddianamesi ile sanıklar Alper Çetin ve Eren Aslantaş ile yaş küçüklüğü sebebiyle ayrı soruşturma yapılan Furkan İleri'nin, geceleyin müştekinin fabrikasına girerek çekmeceleri kırıp çekmece içerisindeki Türk parası ve dolar ile kasanın anahtarını aldıkları, fabrikada bulunan kasa içerisindeki 5 milyon dolar nakit parayı hırsızladıkları, paranın bir kısmını gömerek sakladıkları; daha sonra sanıklar Mustafa Ulubay, Muhsin Selcan ve Nail Sorak ile birlikte parayı sakladıkları yerden almaya gittiklerinde yakalandıkları, sanıklar Alper Çetin ve Eren Aslantaş'ın geceleyin bina dahilinde hırsızlık, mala zarar verme, geceleyin konut dokunulmazlığını ihlal etme suçlarını işlediklerinden dolayı Türk Ceza Kanunu'nun 142/1-b, 143, 151/1, 116/2, Ek Madde 4, 53 ve 63. maddeleri gereğince; sanıklar Mustafa Ulubay, Muhsin Selcan ve Nail Sorak'ın ise suç konusu eşyayı bilerek kabul etmeye teşebbüs suçunu işlediklerinden dolayı TCK 160/1, 35/2 ve 53. maddeleri gereğince cezalandırılması istemiyle mahkememizde **kamu davası** açılmıştır.

Bursa 2. Çocuk Mahkemesi'nin 2019/73 Furkan, 2021/780 karar sayılı birleştirme kararı ile mahkememizin bu dosyasıyla birleştirilmesine karar verilen suça sürüklenen çocuk Furkan İleri'nin de sanıklar Alper Çetin ve Eren Aslantaş'la birlikte hırsızlık, iş yeri dokunulmazlığını bozma, mala zarar verme suçunu işlediğinden dolayı TCK 142, 143, 116, 151, 31 ve 63. maddeleri gereğince cezalandırılması istemiyle mahkememize kamu davası açılmıştır.

Sanık Alper Çetin savunmasında şöyle demiştir:

“Olay tarihinde, yani suç tarihinde, geceleyin Eren Aslantaş’ın kiralamış olduğu araç ile; ben, Eren Aslantaş ve Furkan İleri birlikte gezdik. Alkol aldık. Alaşar bölgesine arabayla gittik.

Yanımızda bira şişeleri de almıştık. Bir yerde durduk. İndiğimizde buranın mezarlık olduğunu gördük. Biraz daha uzaklaştık ve arabada yanımıza aldığımız biraları da içtik. Zaten daha önceden de alkol almıştık.

Daha sonra ben ve Furkan İleri, arabadan hava almak için aşağıya indik. Bulunduğumuz yerden baktığımızda bir fabrikanın pencere camının kırık olduğunu gördük. Paramız da kalmamıştı. Furkan İleri ile birlikte, buraya girelim, para varsa alırız, diye düşündük. Eren arabada bekliyordu. Bizim para alacağımızdan haberi yoktu.

Furkan İleri ve ben birlikte fabrikanın olduğu yere gittik. Kırık camın bulunduğu kısımda pimapen pencere çerçevesi olduğunu görüp, o çerçeveyi duvara dayayarak, onun yardımıyla, Furkan ve ben içeri girdik.

Zarf açacağı gibi bir demir parçası bulduk. Onunla, kilitli olan masanın çekmecesini açtığımızda, içinde miktarını tam hatırlamamakla birlikte, hatırladığım kadarıyla yüklü bir miktar Türk parası ve 10 bin ile 20 bin dolarlık desteler gördük. Bu parayı yanımıza aldık.

Çekmecenin altındaki başka bir çekmeceyi de kırarak açtığımızda ise bir kasa anahtarı bulduk. Bu anahtarı alıp etrafta kasayı aramaya başladık.

Ve bir dolabın içindeki kasayı gördük. Kasayı bu anahtarla açtık. Kasanın içi dolar doluydu. Önce şaşır-dık. Hatta şaşırdığımız için kendimizi tokatladık.

Daha sonra Furkan İleri ve ben, birer poşet bulup kasadaki dolarlardan bir kısmını bu poşetlere doldurduk.”

2.

KAVALA

Hırsızlar, fabrikadaki 5 milyon dolar nakit parayı Hıçalarken, fabrikanın sahibiyle biz, ailecek Yunanistan'da, Mehmet Ali Paşa'nın Kavala'da yaptırdığı imaret binasındaydık.

Bu binayı, Philip Morris sigara şirketi sahibinin eşi, Ermeni asıllı Bayan Flora, Mısır hükümetinden kiralamıştı. Bir kısmını, dünyanın en iyi 100 butik otelinden biri hâline dönüştürmüş, bu konuda büyük ün salmıştı. Binanın diğer kısmını ise İslamofobi ile mücadele merkezine dönüştürmüş, kültür merkezi olarak kullanıma açmıştı.

Otel ve lokanta, cidden on numaraydı. Otantik hâli korunmuştu ve misafirlerine modern nimetlerin harmonisini yaşıtıyordu.

Bayan Flora, kızıyla birlikte bizzat kendisi meşgul oluyordu gelenlerle. Çok pahalı bir oteldi, kabul. Ama müstakbel gelinimizi ve dünürlerimizi etkilemenin, onları memnun etmenin de başka yolunu bilmiyorduk, bulamamıştık. Avukat oğlum Kuzey'e helâl olsun yaptığımız masraflar.

Bize, 5 evlat nasip etti Rabbim. Hepsi de hayat arkadaşlarını kendi buldu. Hepsi de erkenden evlendi. Sıra şimdi avukat oğlum Kuzey'deydi. Ve o da benim gibi hukuk fakültesinde bulmuştu hayat arkadaşını. Mezun olur olmaz da evlenmek istemişlerdi.

Biz de Bursa'daki dünürlerimizden kızlarını istemeye gittik. Formalite icabı tabii. Dünürlerimiz de formalite icabı kızlarını verdiler bize. Sanki vermeme seçenekleri varmış gibi.

Neyse. Nişan yaptık. Yüzükleri taktık aynı gece...

Sonuçta dünürlerimiz, daha önce hiç tanımadığımız insanlardı. Belli ki maddi durumları yerindeydi. Lakin bilmiyorduk; ahlakları, huyları, gelenekleri nasıldı, sohbetleri bize uyar mıydı, biz onlara uyumlu muyduk?

Bir insanı tanımak için ya onunla yemek yiyeceksin, ya yolculuk yapacaksın, ya da alışveriş edeceksin, derler.

Biz de, birbirimizi daha iyi tanımak, ölçmek, biçmek için yollara düştük hep beraber. Kavala'ya beraberce yolculuk yaptık.

İki aile, 6 kişiydik toplamda. Ben, eşim ve oğlum Kuzey. Onlardan ise dünürüm Yunus Bey, eşi Saniye Hanım ve kızı Aslı (müstakbel gelinimiz).

İlk gecemiz ve ilk konaklama yerimiz, Kavala'da Mehmet Ali Paşa'nın etkileyici imaret oteli oldu. Meşhur Topkapı filminin çekim mekanı burasıymış meğer, Topkapı Sarayı değilmiş.

Önce hep beraber yemek yedik otelde. Tadımlık porsiyonlarla Osmanlı mutfağını deneyimledik. Karşımızda Taşöz Adası, Ege Denizi'nin içinde bir mücevher gibi ışıltı ışıltı.

Biz, dünürlerle birbirimizi tartarken, genç aşıklar da oteli keşfe çıkmıştı.

Çok acayip, tarifi çok zor, insanı başka âlemlere taşıyan bir havuzu da vardı otelin. Sanki yeraltında bir mağaranın kaplıca havuzu gibiydi. Turkuaz renkli ışıklandırılmıştı suları. İmaretin bahçesinde de 5 asırlık bir çam ağacı bulunuyordu.

Otelin sahibesi Flora Hanım şöyle anlatıyordu:

-Mevlana Hazretleri'nin kitabını okuyordum bu çamın yanında. Bir yerinde diyordu ki: 'Serviler bile çiçek açar.' Garibime gitti bu söz. Servilerin çiçek açmadığı bilinen bir gerçekti çünkü.

Gözüm, gayri ihtiyari serviye kaydı. Ürperdim gördüklerimden.

-Aman Allah'ım, dedim içimden.

Servi ağacının çiçek açtığını görmüştüm çünkü! Sonra fark ettim ki bu çiçekler, servi ağacına dolanan sarmaşıkların çiçekleriymiş.

Ve yine içimden;

-Tamam üstadım, dedim Mevlana'ya. ***Sadakte ve bil-hakki natakte*** (doğru söyledin, gerçeği ifade ettin). Serviler de bazı durumlarda çiçek açarmış!

Sohbet renkliydi...

Osmanlı, Osmanlı'ya kafa tutan- savaşı Mehmet Ali Paşa, Topkapı filmi, Ermeniler, Flora Hanım, İslamofobi, imaret, Mısır, Türkiye, Osmanlı mutfacı ve hamam üzerine yapılan konuşmalarla, zaman akıp gitti.

Bir de baktık ki uykumuz gelmiş. Biz de,

-Uyku gelmiş bedene. Allah razı olsun gidenden, diyerek odalarımıza çekildik.

Kimin ne rüya gördüğünü bilmem o gece. Gecenin nasıl geçtiğini de...

Bildiğim bir şey varsa, o gece Bursa'da, bizim dünürün fabrikasında 1 çocuk, 2 yetişkin delikanlı olmak üzere toplamda 3 insanın, hayatlarının en büyük piyangosuyla meşgul olduğuydu.

Şaka gibiydi her şey!

5 milyon dolar nakit para vardı önlerinde!

Gördüklerine inanamamış, birbirlerini tokatlamışlardı bu rüyadan uyanmak için.

Ama rüya değildi bu, gördükleri gerçektir!

3.

KASA

Hırsızların üçü de aslen Muşlıydu ve üçünün de Hikamet adresleri Bursa'ydı.

Alper Çetin 2001 Muş, Furkan İleri 2004 Muş -Varto, Eren Aslantaş ise 1999 Muş-Merkez doğumluydu.

Kasayı 17 yaşındaki Furkan açmıştı.

Hemen arkasında, 20 yaşındaki Alper duruyordu.

İçlerinde en büyükleri olan 22 yaşındaki Eren ise fabrika binasının dışında gözcülük yapıyordu.

Furkan ve Alper, gördükleri manzara karşısında şok geçirdiler. Amerikan Merkez Bankası mıydı burası? Yoksa Hazine Bakanlığı mı?

Önlerinde, dolar yığını değil, dolar denizi vardı adeta...

-Çimdikle beni Alper, dedi Furkan. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?

Alper cevap yerine Furkan'a bir tokat attı.

-Hiç acımadı, dedi Furkan. Galiba rüyadayım.

Alper bu kez tokadın şiddetini artırdı. Onunla da yetinmedi, Furkan'ın başını bastırdı.

-Tamam abi, anladım, rüyada değilim, dedi Furkan.

Ve kasadan, kucağına zor sığan, bağlı hâldeki dolar destelerinden birini alıp Alper'e verdi.

Alper, iki eliyle zor kavradı desteyi. Ve Furkan'a şöyle dedi:

-Gel, sen de bana tokat at!

Furkan da denileni yaptı, Alper'e iki tokat attı. Ve onu ikna etmek için,

-Bu gördüğümüz gerçek, rüya filan değil, dedi.

Beraberce kasanın içindeki tüm dolar destelerini dışarı çıkardılar. Ve sonra da onlara bakıp tahminde bulunmaya çalıştılar;

-Ağabey, sence burada ne kadar para vardır, dedi Furkan.

-Çok oğlum! Çoktur yani bence, dedi Alper.

-Bu paralarla Muş'u satın alabilir miyiz? dedi Furkan.

-Muş'u değil ama Varto'yu, senin köyünü rahat alırsın, dedi Alper.

-Ben Varto'yu almak isterim, dedi Furkan. Varto'nun ağası olurum. En güzel kızla da evlenirim.

-Senin sevgilin yok muydu? dedi Alper.

-Sevgilim olsa sizinle ne işim olur ki? dedi Furkan. Yok tabii. Bu hâlimle, bu fakirlikle kim bakar bize?

-Haklısın lan, dedi Alper. Ama bak, zengin olduk işte. İstedüğümüz kızla beraber olabiliriz artık.

-Vallahi, Allah bizi çok seviyor, dedi Furkan.

-Doğru valla, dedi Alper. Başkaları çalışarak bile zengin olamazken, bak Allah bizi zengin etti işte. Seviyecek bir tarafımız yok ama Allah yine de seviyor bizi. Baksana şu talihe ya!

-Ama bu zenginlik helâl değil ki, dedi Furkan. Bu para haram bize lan.

-İçki de haram ama onu da içiyoruz işte, dedi Alper. Üstelik namaz da kılmıyoruz.

-Yok, ben kılıyorum, dedi Furkan. Cumaları ve bayramları hiç kaçırmam.

-Ben de bayramları kaçırmıyorum, dedi Alper. Ama Cumaları kaçırdığım çok oluyor.

Ve ekledi;

-Ağzımızın tadını bozmasana ya! Nereden geldi aklı-na haram, helâl işi? Hem biz bu kadar çok para istemedik ki.

-He ya, dedi Furkan. Doğru dedin. Biz sadece biraz harçlık almak için girdik buraya. İhtiyaçtan yani.

Ve ekledi,

-O zaman bu dolarları kasaya geri koyalım. İhtiyacı-mız kadar harçlık alıp gidelim.

-Doğru söylüyorsun, dedi Alper. Bu paraları alıp gidersek zaten yakalanırız. Bunları taşımak için araba, hatta kamyon lazım. O da yok bizde. Üstelik hepsini alıp gidersek, bu paraların sahibi asla peşimizi bırakmaz.

-Kafamı iyice karıştırdın ya, dedi Furkan. Midem de bulandı. Bağırsaklarım mı bozuldu, ne? Ben tuvalete gidiyorum.

Furkan, elindeki cep fenerini fabrikanın patron odasında bir daha gezdirdi. *Patronun odasında kendisine özel tuvaleti mutlaka vardır*, diye düşündü.

Gerçekten de patron masasının arkasında bir kapı vardı. O tarafa doğru yürüdü. Ayağı bir şeye takıldı, düştü. Canı çok acıdı. Biraz da çişini kaçırdı o sırada. Baktı, kırdıkları çekmeceye takılmıştı ayağı. Nasılsa her yer karanlıktı, hemen tuvalete yetişemezse, olduğu

yerde çişini yapardı. Öyle de oldu. Yetişemedi. Patron masasının arkasına yaptı.

Alper, paraları ne yapacakları konusunda kararsızdı. Kendi kendine, *ne yapmalıyım*, diye düşünüyor ve bir türlü işin içinden çıkamıyordu.

Biliyordu ki, hayatta bir daha böyle bir şansın karşısına çıkması pek mümkün değildi. Hayatının sonuna kadar ona yetecek (hatta belki ailece, sülâlece herkese yetecek) miktarda bir servet duruyordu karşısında. Bunlara, normal koşullarda sahip olmak şöyle dursun, rüyada bile bir arada göremezdi bu kadar parayı bir arada.

Bu arada Furkan geldi.

-Tuvaleti bulamadım. Patron masasının arkasına işledim, dedi.

-Ayıp lan, dedi Alper. Başka yer bulamadın mı? Adam bize servet veriyor, sen de gidip teşekkür etmek yerine odasını pisletiyorsun. Nankör herif!

-İsteyerek yapmadım ki ağabey, dedi Furkan. Ayağım, şu kırdığımız çekmeceye takıldı. Yere kapaklandım. Dirseğimi de vurdum. Çok acıdı. Ayağa kalkana kadar da kaçırdım işte.

-Neyse, dedi Alper. Şu an daha önemli bir konumuz var. Ben karar veremiyorum bir türlü. Şimdi biz ne yapalım? Bu paraları alıp gidelim mi? Yoksa içinden biraz harçlık alıp, gerisini bırakalım mı?

-Bilmem ki... dedi Furkan.

Ve ekledi;

-Ben karar veremediğim zaman kararı Allah'a bırakırım, dedi. Yazı tura atarım yani...

-Peki o zaman, dedi Alper. Öyle yapalım...

Ve cebinden çıkardığı 1 TL'lik demir parayı havaya atmak üzereyken,

-Söyle bakalım, dedi. Yazı mı, tura mı?

-Yazı gelirse alıyoruz, tura gelirse burada bırakıyoruz paraları, dedi Furkan. Yani hepsini kasaya dolduruyoruz yeniden!

-Tamam, dedi Alper. Hakkımızda hayırlısı...

Ardından da 1 TL'lik demir parayı havaya attı!

4.

YAZI-TURA

Yazı-Tura atarak, kararı Allah’a bıraktıklarını sanan iki kafadarın havaya fırlattıkları demir para, taklalar atarak dönedursun havada, biz fabrikanın dışında gözcülük yapan, 22 yaşındaki Eren Aslantaş’a bakalım.

Fabrika binası, Bursa’nın Osmangazi semtinde kurulan sanayi alanındaydı. Bütün çevresi fabrika binalarıyla doluydu.

Belediye, bu alanı sanayi bölgesi olarak ilan edince, araziyi fabrika binası inşası için 5’er dönümlük parselere bölmüştü. Kimi sanayiciler tek parsel almış, kimileri ise birkaç parseli birleştirerek daha büyük fabrikalar kurmuşlardı.

Dünürlerini ve müstakbel damadını tartmak için, onlarla Kavala’ya giden Yunus Bey de 5 dönümlük bir parsel seçip almıştı buradan.

Fakat akıllı adamdı. O araziye büyük bir inşaat yaptı, fabrika gibi; ama içine makineler koymadı, işçi çalıştırmadı. Bütün o koca binayı depo yaptı. İplik deposu. Kendisi iplik tüccarıydı çünkü.

Peşin paranın gücünü kullanarak fabrikalardan çok iyi fiyatlarla iplik satın alıyor ve gerektiğinde bu iplikleri, fabrika fiyatından bile daha ucuza verebiliyordu. Bütün ticari sırrı, peşin paranın gücünü çok iyi kullanmasındaydı. Bir başka ifadeyle, alırken kazanırdı Yunus Bey. Bunu, babasından miras almıştı.

Babası ona şöyle demişti:

-Oğlum, 5 liran varsa 1 lirasını daima nakit tut, har-

cama. Böylece kapına gelen Hızır Aleyhisselâm'ı geri çevirmez, ihtiyacını görürsün, ki bereket de burada saklıdır. Nakit sakladığın o 1 liranın değeri, ihtiyacını gördüğün kimsenin gözünde paha biçilmezdir. Sana öyle dualar eder ki gök kapıları açılır, rahmet yağar üzerine.

Nitekim Yunus Bey'in babası, tıpkı söylediği gibi bir rahmet deryasında yaşayıp gitmiş, sıkıntı, dert yüzü bilmemişti hayatı boyunca.

Yunus Bey de babasının bu nasihatine uymuştu. Ve nakit paranın gücünü sadece hayırda değil, ticarete de kullanmıştı. Nakde (peşin paraya) sıkışan, dara düşen fabrikatörlerin can simidi olmuştu. Batmaktan kurtarmıştı pek çok kişiyi. Tabii ki karşılığında da, ürettikleri iplikleri uygun fiyata almıştı. *Kazan & Kazan* formülünü güzel işletiyordu kısacası.

Depo olarak kullandığı binada, ancak 3-5 personel vardı. Onlar da mal indirme bindirme işlerinde, forklifte çalışan kimselerdi sadece.

Fabrikanın gece bekçisi de vardı. Adı **Hatemi** idi. Emekli, yaşlı bir amcaydı. Ne belinde silahı vardı, ne de elinde copu. *Bir tokatlık canı vardı*, dense yeriye. Yine de adı 'bekçi'ydi. Hem de gece bekçisi.

Dini bütün bir adamdı Hatemi. 2 kız 3 erkek, toplam 5 çocuğu vardı. Hepsini okutmuş, iyi yerlere gelmeleri için var gücüyle çalışmıştı ömrü boyunca. Hanımı ölünce birkaç yıl önce, şehir merkezindeki evini sattırmıştı çocukları. ***Bu büyük evde ne yapacaksın tek başına, bizimle yaşarsın bundan böyle, biz bakarız sana***, diyerek. Ama Hatemi, hiçbir çocuğunun yanına sığamamıştı o günden sonra.

Yunus Bey'in adeta altın tepside sunduğu bu bekçilik

işi, evsiz kalan yaşlı adamın, kurtarıcısı olmuştu. Böylece kimseye yük olmuyor, *bu gece hangi çocuğumun kapısını çalmalıyım*, diye düşünmüyordu.

Bekçi kulübesinde kendisine bir yatak da yapmıştı. Uykusu kaçarsa, elinde cep feneriyle fabrikanın etrafında bir tur atardı. Belki bir-iki tur. Kendisine verilen bekçi düdüğünü çalardı her tur attığında. Bu düdükle hırsızları korkuttuğuna inanırdı.

O gece de Hatemi Amca tam turunu atıyordu ki, fabrikanın doğu tarafında, duvar dibinde, birinin varlığını fark etti. Hırsız olabilirdi bu.

*

Fabrika duvarına yaslanmıştı, içerideki arkadaşlarına gözcülük yapmakta olan Eren.

Orada olmaktan hiç memnun olmadığı her halinden belliydi. Ama dönüş yoktu, girmişti bir kez bu maceraya...

Bir ayağını duvara dayamış, sigarasını yaktıktan sonra, dumanı geceye karışırken, kendi varlığı da buhar olup uçuşun istiyordu bu nedenle. Akli, her yalnız kaldığında olduğu gibi, şimdi de geçmişteydi. Gözleriye yukarıda; Uludağ'da.

Uludağ'ın karanlık tepeleri ay ışığını yutuyordu. *Dağlar hayatları da yutuyor*, diye geçirdi içinden Eren. Onun hayatını da tıpkı böyle bir dağ yutmamış mıydı?

Bekçi düdüğünün sesiyle kendine geldi.

Bekçi Hatemi, düdüğünü yeniden çaldı ve ona doğru yürüdü. *Hırsız olsa kaçardı muhakkak*, diye düşündü o esnada.

Duvar gölgesinde saklanarak gözcülük yapan Eren de bekçi tarafından fark edilmenin rahatsızlığını yaşamaktaydı. Kaçamayacak kadar çok korkuyor, yerine öylece duruyordu.

Derin mi derin bir korku sarmıştı yüreğini ve tüm vücuduna hücre hücre yayılmıştı adeta. Bitmiş miydi her şey? Yakalanmışlar mıydı şimdi? Hem de onun dikkatsizliği yüzünden!..

Kendisine doğru yönelen bekçiye dikkatle bakınca, onun yaşlı bir adam olduğunu gördü. Ne yapmalıydı şimdi? Hızla düşünüp bir karar vermeli, durumu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı. Ama aklı çalışmıyordu, çünkü korkudan sıkışmıştı, neredeyse altına kaçıracaktı. Ve dayanamadı, *ne olacaksa olsun*, deyip, duvara doğru döndü, işemeye başladı.

Bu arada bekçi Hatemi amca da Eren'in yanına varmıştı.

-Rahat ol evlat, dedi Bekçi Hatemi. Su içenle su dökene dokunulmaz. Ben seni hırsız sandım da, onun için geldim yanına. İşini gör ve git, çok dolaşma buralarda.

Bekçi Hatemi, cevap almayı bile beklemeden, oradan uzaklaştı ve turunu tamamlayıp bekçi kulübesindeki yatağına uzandı. Bu yaşına rağmen kendisine iş veren patronu Yunus Bey'e dua ede ede uyudu. O sadece bir iş vermemişti ona, kimseye muhtaç olmadan yaşamasını sağlayacak bir imkan da vermişti! Evlatlarından görmediği iyiliği, Yunus Bey'den görmüştü.

Eren, bekçinin kulübesine girip yatağına uzandığını görünce rahatladı. Asayiş berkemaldi. Fabrikanın içinde, Furkan'la birlikte iş başında olan Alper'i aradı telefonla.

-Sorun yok burada, her şey yolunda, dedi. Siz ne yaptınız, bir şeyler bulabildiniz mi?

-Bulduk, dedi Alper. Sen gözcülüğe devam et. İşimiz biraz uzun sürebilir.

Alper başka bir açıklama yapmadan kapatmıştı telefonu. Eren, alıştı buna. Yani ona bir açıklama yapılmasına. Yok sayılmaya.... Dışlanmaya...

İşimiz uzun sürebilir de ne demekti?

Ne yapıyor olabilirlerdi ki içerde? Bu kadar zaman gerektiren ne olabilirdi!

Belki de çekip gitmeliydi! Onu adam yerine koyup bir açıklama yapmayan insanlarla ne işi olabilirdi ki?

Sonra vazgeçti. O, sözünün eri biriydi. Ne olursa olsun, verdiği sözü tutacak, gözcülük görevini yapacaktı.

Üşümeye başlamıştı. Montunun fermuarını yukarı çekip, bir sigara yaktı.

Ekim ayıydı, havalar serinlemeye başlamıştı, özellikle de geceleri... Tamam, kış gelmemişti ama, Uludağ'ın tepeleri karla kaplanmıştı bile. Aya baktı yeniden. Dağların üstünde bir görünüp bir kapanan ay, onu yine geçmişe götürdü.

Doğduğu, büyüdüğü memleketini hatırladı Eren, Uludağ'a bakarken. Muş'taki Çavuş Dağı da tıpkı Uludağ'a benziyordu.

-Onun tepesi de karlarla kaplanmıştı şimdi, dedi içinden.

Ve ekledi;

-Ana babam Bursa'yı bunun için mi seçmişti acaba?

Ne seçmesi?

Sanki gidecek başka yerleri varmış gibi... Hayatları boyunca, bir seçim şansları olmuş gibi!

Resmen kaçmışlardı ata topraklarından... Hayır, hayır. Kan davası değildi sebep. PKK belasıydı. PKK güçlüydü Muş'ta. Onlara göre PKK kurtuluş örgütüydü ve Kürt devletinin kurulması için çalışıyordu. Bu, millî bir vazifeydi. O nedenle *Biz Kürt'üz* diyen aileler, evlatlarını bu kurtuluş ordusuna seve seve vermeliydi. Ama verenler de bir daha evlatlarını göremiyordu. Analara, babalara şehit haberleri geliyordu, gidişlerinin üzerinden çok geçmeden.

Eren, 15 yaşına ayak basınca, çengel atmışlardı ona da. Bir ara hayli yakından ilgilenmiş, hatta bir seferinde dağa götürüp kamplarını göstermişlerdi ona. Yine de orada, hayatında ilk defa bir işe yarayacağını hissetmişti Eren. Gururu okşanmıştı gördüğü ilgi karşısında. Vatan için, devlet için kahraman olmanın büyüklüğünü anlatmışlardı ona dağa. Hatta eline silah verip atış talimi bile yaptırmışlardı.

Ama o, eline ilk defa aldığında tüfeği yere düşürmüştü! Çelimsiz kolları mıydı bunun nedeni, yoksa yerinden çıkacakmış gibi atan kalbi mi, hiç öğrenemedi.

Kalbini yerinden sökercesine attıran, dağdaki o yeşil gözlü kızdı. Uzun zamandır orada olduğu belliydi kızın. İşinde profesyonelleşmişti... Kendisi gibi Muşlu muydu kız da, değil miydi hiç öğrenemedi Eren. Adını bile so ramamıştı. Çünkü kız önce göz ucuyla bakıp hafifçe gülümsemiş, ama sonra yüz vermemişti ona. Muhtemelen, silah kullanmasını bilmiyor diye, bir tüfeği bile tutmayı beceremiyor diye, adam yerine koymamıştı onu...

Tüfeği düşürünce elinden; *Sen bekle biraz*, demişlerdi Eren'e. *Öğrenirsin sonra, acelesi yok*.

Ve o yeniden denememişti. Bunun için ısrar etmemişti. Denese, başardırdı belki bu kez, tüfeği düşürmemeyi. Ama atış taliminden sonra ona, *senden iyi gözcü olur*, demişti içlerinden biri. Bu iyi bir şey miydi, değil miydi bilmiyordu Eren.

Herkes talim için sıraya girerken, onu kenara ayırmışlardı. Kendini çok dışlanmış hissetti o an.

Bu his, bir daha hiç bırakmayacaktı peşini. Nerede olursa olsun, dışarıdaki kişi olacaktı o. Onlardan biri olmayacaktı ne yapsa.

İşte o gece de Bursa'da olan buydu. Fabrikanın önünde bekliyordu Eren. Gözcü olarak dışarıda bırakılmıştı.

Peki neden içeri girenlerden biri değildi? Neden dışarıda kaldı? Merak etti, içeride olmak mı cesarette, dışarıda kalmak mı? Yeterince cesur olmadığı için miydi bütün bunlar? Dağda görüp aşık olduğu o kız da, bu nedenle mi yüz vermemişti ona? Silah kullanmayı bilmek, cesaret miydi? Peki ya hırsızlık yapmak? Tüfeği eline ilk alışında düşüren Eren, hırsızlık yaparak mı cesaretini gösterecekti dünyaya?

Madem cesurdu, fabrikada olmalıydı şimdi, diğerleri gibi. Burada böyle korkaklar gibi bekleyerek, cesaretini nasıl gösterebilirdi ki?

Ama o, itiraz bile etmemişti, yine... Tıpkı o gün dağda olduğu gibi, hemen kabul etmiş ve 'dışarıda' kalarak, kendisine biçilen rolü oynamıştı.

-Belki de itiraz etsem, bir kez daha denemek istiyorum desem, her şey farklı olurdu. O dağda kalır ve cesur bir adam olarak ölürdüm, dedi içinden.

Ama biliyordu içten içe; asıl cesaret, yaşamaktı. Ölmek değil!

O zaman neden her şey bu kadar karmaşıktı?

Kafası karışınca, dağda gördüğü o kızın yeşil gözleri belirdi yeniden karşısında. Bir kez daha utandı ondan, o gün, orada tüfeği düşürdüğü için bir kez daha kızdı kendine.

Ve sonra da ölmeyi değil, yaşamayı/yaşatmayı seçtiği için kızdı kendine. Hayat onu bu kadar köksüz bıraktığı, tutunacak dal aramaktan yorgun düştüğü için de hayata kızdı!

Ve içeri girmek yerine, fabrikanın kapısında beklediği için yeniden kendine kızdı.

Ama aynı anda da bir sorun olursa, oradan hemen kaçabileceğini bilme ihtimali, içini ısıttı.

Bu korkaklık mıydı? Onursuzluk muydu?

Yoksa omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığı mıydı her şeyin sebebi? Onun başı derde girerse, kim bakardı kardeşlerine? Hasta annesine? Tek maaşla nasıl doyururdu babası, onca boğazı?

Aç kalınca **onur** konuşmuyordu ve Eren bunu çok iyi biliyordu. Yine de yediremiyordu kendine, böyle hep ‘**dışarıda**’ olmayı. Bu kadar korkak biri olarak yaşamayı.

Sahi, gerçekten bu muydu korkaklık? Sorumluluklarına sırt çevirip ölmek miydi cesaret? Belki de tam tersiydi...

Eren, bir gün, bunun cevabını bilmeyi ne kadar istediğini fark etti. Ve haklı çıkmayı diledi Allah’tan. Yoksa kendini nasıl affedebilirdi?

Bunları düşünürken, bir tır geçti uzaktan. Tırın farları, Eren'in yüzünü bir anlığına aydınlattı. Gözleri dolmuştu...

Şimdi tek duası, arkadaşlarının elleri dolu çıkmasıydı fabrikadan.

Bunun için dua etse, kabul eder miydi Allah? Hırsızların duası da, kabul olur muydu kalpten yapıldığında?

Derin bir iç çekti. Bir sigara yaktı. Yavaşça yürümeye başladı fabrikanın çevresinde...

Az ötedeki yoldan, tırlar, kamyonlar geçiyordu peşi sıra...

Muş'tan Bursa'ya gelişlerini hatırladı.

Tıpkı böyle serin bir sonbahar gecesiydi yola çıktıklarında.

O gün, dağda yaşananları babasına anlatınca, ani bir kararla toplanmıştı eşyalar. Ve aynı gece, bir kamyon kasasında, ailece ayrılmışlardı Muş'tan.

Bursa'ya gelmişlerdi doğruca. Gidecek başka yerleri yoktu çünkü.

Kaçmak mıydı cesaret, kalmak mı? O gece, yol bolunca bunu düşünmüştü 15 yaşındaki Eren.

Kalsa orada, ölecekti. Sadece o değil, kardeşleri de...

Belki de gerçek cesaret, ölmeyi değil, hayatta kalmayı başarmaktı.

Ama o yaşında bunu bilmiyordu Eren. Bilse her şey daha kolay olurdu belki...

Gerçek cesaretin yaşamak olduğunu, yıllar sonra anlayacaktı.

*

Bursa'ya geldikleri gün, memleketlileri olan Alperlerde kalmışlardı. 2 güne kalmadan, onlara da bir ev kuruldu ve yeni hayatları hızla başladı.

Alper'in ailesi de bir süre önce (onlardan 2 yıl kadar önce) aynı sebeple Bursa'ya göçmüştü.

Babaları çocukluktan arkadaştı... Eren'in babası, Alper'in babasının yardımıyla, Bursa'da araba üreten bir fabrikada asgari ücretle iş bulmuştu. Eren de hemşerilerinin yanında, bir araba tamircisinde, çırak olarak çalışmaya başlamıştı. Hem meslek öğreniyor hem maaş alıyordu. 7 kişilik ailede bir babasının, bir de kendisinin maaşı vardı. Zaten bir maaş kiraya gidiyordu. Diğeri de yemeğe... Muş'taki evlerini kiraya vermişlerdi bir yakınlarına. Ama o da 1 ay öderse, 2. ay ödemiordu kirasını...

*

Eren'in aklı, içerideki arkadaşlarındaydı. Alper ile Furkan'da...

-Para eden bir şeyler bulsalar bari, dedi içinden.

Ve bunun için dua etmeyi de ihmal etmedi. Birkaç kez üst üste,

-Allah'ım, yardım et bize, dedi.

5.

İKNA

Alper'in tavana doğru attığı demir parayı, havada kapattı Furkan. Ve sol elinin üstüne koyup üstünü kapattı. Sonra da arkadaşına bakıp,

-Hadi söyle bakalım Alper, *Allah ne demiştir sence bize?* dedi.

-Tabii ki *yazı* gelmiştir, dedi Alper. *Alın götürün* demiştir yani, başka ne diyecek? Hem, öyle olmasa, bize bunları buldurur muydu?

-Öyle mi diyorsun? dedi Furkan.

-Öyle diyorum tabii, dedi Alper.

Ve ekledi, aceleci bir tavırla,

-Hadi kaldır hadi elini de görelim. *Yazı* mı yoksa *tura* mı?

Furkan, paranın üstündeki sağ elini usulca kaldırdı. Başını da yana çevirdi. Sonucu görmekten korkuyormuş gibi.

-Ben bakamayacağım Alper, sen bak, dedi.

Alper, Furkan'ın sol elinin üzerindeki 1 liraya baktı. Atatürk'ün kafası parlıyordu.

-Atatürk, dedi Alper.

Gördüğünden memnun olmadığını hissettirerek, yüzünü buruşturdu aynı anda.

-Ağabey nerede? dedi Furkan.

Merakla paraya bakarak

-Liranın üstünde oğlum, dedi Alper. Görmüyor musun, *tura* işte. Tura geldi!

-Hadi ya! dedi Furkan.

O da hoşlanmamıştı sonuçtan. Bir elindeki demir paraya, bir kasanın önündeki dolarlara baktı.

-Bu paralara kıyılır mı hiç ağabey ya... dedi.

Alper şaşkın ve kararsızdı.

Furkan yine de sordu;

-Şimdi ne yapacağız?

-Oğlum baksana, dedi Alper. Hem Allah, hem de Atatürk; ***birakın paraları***, diyor. İkisi de aynı fikirde, baksana!

Ve ekledi,

-Biz de söz verdik, bırakacağız.

-Haklısın, dedi Furkan. Söz verdik.

-Hadi gel, dedi Alper. Yardım et de yeniden kasaya yerleştirelim paraları.

-Belli ki bu paralar helâl para, dedi Furkan.

-En iyisi, dedi Alper. Biz, çekmecedeki bulduğumuz 20 bin dolarla 15 milyon TL'yi alıp gidelim. Bunlar bizim ihtiyacımızı fazlasıyla görür zaten.

Furkan önce onayladı onu. Ama sonra şöyle dedi,

-Ya, bir daha *yazı-tura* atalım mı ağabey? Belki de ben havada kaptığım için yanlışlık olmuştur. Bu sefer hiç dokunmayacağım, söz. Yere düşsün, yerde bakalım. Ne dersin?

Alper'in de aklının bir yanı Furkan gibi düşünüyordu. O da, paraları orada bırakmak istemiyordu aslında. Şans yüzlerine gülmüştü bir kere.

Hem, paraların sahibi de razıydı belli ki. Razı olmasaydı, bu kadar paranın bulunduğu bir kasanın anahtarını, çekmecede niye bıraksındı ki?

Belli ki bu adamda çok para vardı. Ve iyilik yapmayı da seven biri olmalıydı.

Her şey çok açıktı aslında; muhtaçlardı işte bu paraya! Üçü de çok muhtaçtı.

PKK'ya katılmamak için hicret etmişlerdi memleketlerinden. Hicret etmişlerdi de ne olmuştu sanki? Terörist olmaktan kurtulmuşlardı ama yoksulluktan kurtulamamışlardı. Sonunda hırsız olmuşlardı işte.

Perişandı hepsi. Özellikle de gençler... Bütün bu yaşananları ve çekilen sıkıntıları unutmak için, haftada bir buluşur, bira içip kafa çeker, kendilerince dertleşir, kaderlerine bilenirlerdi.

Anne babaları her ne kadar *hâlimize şükür*, deseler de durum ortadaydı. Şükredecek hâlde değillerdi! Karınlarını zar zor doyuruyorlardı.

-Peki, dedi Furkan.

Ve demir 1 TL'yi tekrar alıp sağ elinin başparmağına yerleştirdi.

-Bismillah, deyip havaya fırlattı.

Atatürk kafalı para, havada taklalar atarken, fabrikanın kırık penceresine konmuş bir kuş da havalandı, uçtu gitti.

Demir para mermer zemine düşünce hemen yatmadı. Yuvarlanıp gitti, gitti, gitti. Bizimkiler de peşinden. Derken bir fare, paranın yanından hızlıca geçip gitti. Duvara çarpan para bir iki yalpaladı, sonra durdu. İkisi de merakla eğilip baktılar.

Atatürk onlara yine çatık kaşlarıyla bakıyordu.

-Olamaz ya! dedi Furkan.

Alper, *bu işte bir iş var*, diye düşündü içinden. Allah onlara bu parayı nasip etmeyecek olsaydı, buldurmazdı ki! Fabrika sahibine de, kasanın anahtarını çekmeceye bıraktırmazdı.

Muş'tayken Ulu Camii'nin hocası şöyle söylemişti bir vaazında: *Allah verecek olmasa, istemeyi vermezdi.** Alper, bu sözü hatırlattı arkadaşına. (*Sözün aslı: *Ver-meyi istemeseydi, istemeyi vermezdi.*)

-Tam öyle değildi o söz, dedi Furkan. Ama doğrusunu ben de hatırlamıyorum.

-Öyle bir şey işte, dedi Alper. Manası aynı sonuçta. Ama belki de bizi sınıyordur Allah. İstememizi sınıyor. İstemenin de bir sınırı var mı, bilelim, öğrenelim diye. Sahip olalım diye değil yani...

-Ne sınavı ağabey, dedi Furkan. Allah hoca mı ki sınav yapsın? Burası okul değil ki! Biz de öğrenci değiliz, baksana kazık kadar adamız ikimiz de!

Furkan aklına ilginç bir şey gelmiş gibi şöyle devam etti sözlerine;

-Hem, imanın şartlarında **hayır da şer de Allah'tandır**, denmiyor mu?

-Deniyor, dedi Alper.

Furkan, haklı olmanın gururuyla baktı arkadaşının yüzüne.

Alper bu bakıştan hoşlanmadı ve bilirkişi edasıyla şöyle sordu;

-Furkan, söyle bakalım, imanın şartları kaçtır?

-6'dır ağabey, dedi Furkan.

-Say o zaman, dedi Alper. Öğretmen tavrıyla...

Furkan kendinden emin bir şekilde, Amentü'yü okudu;

-Âmentü billâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusûlihî ve'l-yevmi'l-âhiri ve bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihî minellahi teâlâ; ve'l-ba'sü ba'de'l-mevti hakk eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh. (**Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna iman ettim. Ölümden sonra diriliş gerçektir. Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahadet ederim*)

Ve ekledi,

-Neden sordun ki ağabey şimdi bunu?

-İşte, dedi Alper. Çözüm burada. Hayır da, şer de Allah'tan. Yani, her şey Allah'tan olduğuna göre, bu yaptığımız işte de bir hikmet vardır mutlaka.

-Hem Allah'ın hakkı da üçtür, dedi Furkan. Hadi bir daha atalım... Bu sefer sıra sende!

-Tamam, dedi Alper.

Ve yeniden parayı attı.

Ama üçüncü seferde de yine **tura** çıktı.

-Bak, dedi Alper. Bitti bu iş. Allah '**parayı bırakın**' diyor işte. Şek şüphe kalmadı. Ben haklıydım az önce dediklerimde. Ve biz sınavı kaybettik... Bütünlemede geçelim bari, sene kaybetmeyelim diyorsak, hemen şimdi kasaya yerleştirelim şunları.

-Ağabey dur hele, dedi Furkan. Doğru, Allah bize,

parayı bırakın, diyor. Sınav sorusu bu, haklısın. Ama kasaya koyun demiyor. Sadece *‘Bırakın’* diyor.

-Yani böyle ortada mı bırakalım? dedi Alper. Ayıp lan. Olur mu öyle?

-Yok yok, dedi Furkan. Ortada bırakmayalım tabii. En iyisi biz bu paraları gömelim ağabey...

-Nasıl yani? dedi Alper şaşkınlıkla.

-Bak ağabey, dedi Furkan. Allah bu paraları bize buldurduğuna göre bunlarla bir iş yapmamızı istiyor olabilir. Yani belki de diyordur ki bize: *‘Bu paraları kendinize almayın. Bunları, benim için fakir fukaraya, ihtiyaç sahiplerine dağıtın.’*

Alper mantıklı bulmaya başlıyordu Furkan’ın söylediklerini.

Bunu gören Furkan, devam etti ikna konuşmasına;

-Belki bu paralarla cami yaptırmamızı istiyordur. Veya fakir talebelere burs vermemizi. Tabii bu hizmetimize karşı, içinden, biz de payımızı alabiliriz...

Alper gülmeye başladı. Furkan’ın sözlerini saçma bulsa da, inanmak istiyordu içten içe. Furkan’ın sırtına vurdu, takdir eder gibi,

-Ulan Furkan, dedi Alper. Bu düşündüklerin şeytanın bile aklına gelmez! Bravo sana! İyi çözüm buldun vallahi.

Ve ekledi;

-Ne yalan söyleyeyim, *Robin Hood* gibi hissettim kendimi şu an. Hani şu zenginden alıp fakirlere dağıtan kahraman gibi!

Furkan gülümsedi gururla. Bu, *zekice çözümü* (!) bulan oydu sonuçta.

6.
EMÎR SULTAN

Alper, Yunus Bey'in fabrikasında buldukları parayla Robin Hood gibi mi, Karacaoğlan gibi mi, yoksa Kızılırmaklı Kızıroğlu Mustafa Bey gibi mi hayır yapacağını düşünürken; babası Ali Erdem ve anası Hatice Hanım, sadece Bursa'nın değil, Anadolu ve Rumeli'nin en mübarek zatlarından biri olan, Yıldırım Mahallesi'ndeki Emîr Sultan Camii ve külliyesine varmışlardı.

Ey âlemi velâyete sultan olan Emîr ve mülk-i Rûm'a rahmet-i Rahman olan Emîr, yazıyordu Emîr Sultan Türbesi'nin kapısında.

*

O gece, Hatice Hanım, kocası Ali Erdem'in başının etini yemişti.

-Efendi, demişti. Çocuklarımızı PKK'nın elinden kurtardık elhamdülillah. Kurtardık da, şimdi de berduşların eline düştüler. Onlara laf geçiremez olduk. İplerini, bağlarını kopardılar bizden. Korkuyorum, daha da kopacaklar bizden diye. Öğrettiklerimizi de unutacaklar bu gidişle. Bak, önce namazı terk ettiler yavaş yavaş. İnanmak istemesem de, kulağıma geliyor, bazen cumaya da gitmiyorlarmış. Çoğu gece, sabaha karşı eve geliyorlar. Sen yorgunluktan duymuyorsun belki ama onlar gelene kadar uyku bana haram. Pencerede bekliyorum gelişlerini. Dualar ede ede... Kimi zaman içkili geliyorlar, yüz göz olmamak için çıkmıyorum karşılarına. Böyle olmaz bey. Bir şey düşünmemiz lazım. İyi çocuklar bizim çocuklarımız. Allah sevgisiyle Kuran'la duayla büyüttük biz onları. Ama buraya geldik geleli, ne olduysa laf dinlemez oldular. Elimizden de bir şey gelmiyor.

-Haklısın, demişti Ali Erdem Bey. Ben de farkındayım hanım bunların. Birkaç kez oturdum konuştum. Sohbetlere de götürdüm. Ama durum değişmedi. Keşke bir yolunu bulsak da, eskisi gibi dizimizin dibinde olsalar... Ama buralar farklı Hatice. Bizim oralar gibi değil. Büyük şehir sonuçta. Dertleri de büyük kendi gibi...

-Komşu kadınlarla konuşuyorduk geçen gün, diye söze girdi Hatice Hanım.

Ve ekledi;

-Onların da dertleri aynı... Hepsi, evladı yanlış sapsın istiyor, Allah yolundan ayrılmasın istiyor. Buranın yerlisi, yaşlı bir teyze de vardı yanımızda. Konuşmalarımızı duyunca bize, *Emîr Sultan Hazretlerinden yardım isteyin*, dedi. *Onun kerametleri çoktur*, dedi. *Tekkesini ziyaret edenleri boş çevirmez*, dedi. *Allah, onun türbesinde yapılan duaları kabul ediyor*, dedi.

Kısa bir sessizlik sonrası Hatice Hanım ayağa kalktı,

-Gel Bey, varalım oraya. Himmet isteyelim biz de. *Emîr Sultan'ı* aracı kılarak, çare isteyelim Rabbimizden, bir yol göstermesini isteyelim bize. Evlatlarımızı korusun, kollasın diye dua edelim orada. Yavrularımızın imanına sahip çıksın, onları her türlü yanlış yoldan muhafaza etsin diye el açalım.

-Olur Hanım, demişti Ali Erdem. Olur, gidelim. Dua edelim. Duayla neler olmaz ki... Doğru dersin. Allah'tan başka çalacak kapımız kalmadı zaten. Hem, kalpler onun elinde değil mi? O istemeden yaprak bile kıpırdamıyor. Onun gücü her şeye yeter. Varalım, o mübarek zatın huzuruna. *Emîr Sultan'ı* aracı kılalım biz de herkes gibi. Bakarsın çaremiz olur...

Yorgundu Ali Erdem Bey aslında. Yatıp uyumayı tercih ederdi. Fabrikada mesaiye kalmıştı, yorulmuştu. Ama eşi Hatice de çok haklıydı. Geçim derdine düşüp, çocuklarının dini eğitimlerini de ihmal etmişlerdi.

Gerçi Ali Erdem Bey, bütün çocuklarını Kur'an kursuna göndermiş, Kur'an okumalarını sağlamıştı. Ölünce arkasından kendisine Fatiha okuyabilecek durumdaydılar. Ama yeterli değildi tabii bu. Eğitim de lazımdı. Ama içinde bulundukları durum, yani maddi imkânsızlıklar, çocuklarının ilkokuldan sonra okumalarına fırsat vermemişti.

-Kalk gidelim hemen, demişti Hatice Hanım.

-Geç oldu, sabah erkenden gideriz, demişti Ali Erdem Bey.

-Duanın gecesi gündüzü mü olur, demişti Hatice Hanım. Hadi hemen gidelim.

Ali Erdem Bey, çaresiz başını sallamıştı.

-Emîr Sultan Hazretlerine gitmeden önce hakkında biraz bilgi edinelim hatun, demişti sonra da.

Ve eklemişti, akıllı telefonunu göstererek;

-Bu telefonlarda her şey çıkıyor. Her soruya bir cevabı var maşallah.

-E bak o zaman, demişti Hatice Hanım.

-Emîr Sultan adını biliyoruz, önemli bir zat olduğunu duyuyoruz hep. Ama o kadar. Başka bir şey bilmiyoruz hakkında, demişti Ali Erdem Bey.

-Olur, olur, demişti Hatice Hanım. Dediğin gibi olsun... Okuyalım...

Kocasının huyunu çok iyi biliyordu Hatice Hanım. Okuyalım dediyse okuyacaktı muhakkak. Başka türlü mü mümkün değildi. İnatçılığından değil ama, bilgiye saygısından...

Öğrenmeye, okumaya çok değer verirdi Ali Erdem Bey. Kendisi büyüdüğü yerdeki koşullar nedeniyle okuyamamıştı. Ama bilenlere, okumuşlara saygısı büyüktü. İmkani elverdikçe, her şeyi öğrenmeye gayret eder, kulluktan dolma bilgilerle hareket etmezdi.

-Lakin önce bir Alper'i arasak? demişti Hatice Hanım. Buralarda, yakında bir yerdeyse o da gelsin bizimle. Veya Emîr Sultan'da buluşalım onunla.

-İyi fikir, dedi Ali Erdem Bey

Ve içinden şöyle düşündü;

Şu anaların akıllı bir başka çalışıyor doğrusu. Sanki kalplerinde de akılları var!

Ali Erdem Bey, telefon etti oğlu Alper'e.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Tam kapatacaktı ki, cevap geldi Alper'den.

-Oğlum, dedi Ali Erdem. Endişeli bir sesle.

-Efendim babam, dedi Alper. Kısık kalmış telefonun sesi, duymadım. Ondan geç açtım.

-Oğlum, dedi yine Ali Erdem. Biz ananla Emîr Sultan tekkesine gidiyoruz. Sen de gelir misin diyecektim? Hep beraber dua edelim.

-Gelemem babam, dedi Alper. Siz anamla Emîr Sultan'a gidin, duanızı edin. Benim şu an çok ama çok önemli bir işim var.

-Oğlum, bu saatte ne işin olabilir ki? dedi Ali Erdem.

-Şimdi söyleyemem babam, dedi Alper. Ama bilin ki ne dua ederseniz edin, dualarınız kabul olacak. Hatta *ka-bul oldu* diyebilirim şimdiden. Allah, ana babanın duasını geri çevirmez!

-Haklısın oğlum, dedi Ali Erdem. Ana babanın evlatları için yapacağı dua, peygamberlerin ümmeti için yapacağı dua gibidir. Hadi, Allah işinizi kolaylaştırsın. İşinize bereket versin.

Ali Erdem, telefonu kapattıktan sonra eşi Hatice Hanım’a şöyle dedi;

-Alper çok önemli bir işteymiş hanım. Gelemiyor.

Ve ekledi;

-Hadi gel biz senle, şu Google’dan Emîr Sultan’la ilgili bilgilere bir göz atalım.

Ali Erdem, akıllı telefonuna “Emîr Sultan” yazdı. Ve çıkan yazıları okudu eşine:

“Bursalı meşhur Sufi. Yıldırım Bayezid’in damadı.”

Biraz durup düşündü,

-Padişah damadıymış, dedi. O zaman, nasıl mübarek bir zat olur ki? Hem mübarek hem de Sultan Yıldırım Bayezid’in damadı olması ilginç. Garip şey...

-Öyle, dedi eşi.

-Neyse hele bir okuyalım hanım, dedi Ali Erdem.

Ve okumaya devam etti;

“Buhara’da doğdu. Asıl adı Şemseddin Muhammed’dir. Seyyid olduğu için ‘Emîr’, çömlekçilik yaparak geçimini sağladığı için ‘Külâl’ unvanları verilen

Emîr Külâl diye tanınan babası Seyyid Ali, Buhara'nın tanınmış mutasavvıflarındandır. Seyyid Ali, Bahâeddin Nakşibendî'nin aynı unvanı taşıyan mürşidi Emîr Külâl ile karıştırılmamalıdır.

-HmMMM, dedi Hatice Hanım. Duyduklarından etkililmiş gibiydi.

Ali Erdem okumaya devam etti,

“Emîr Sultan’ın 1368–1369 yıllarında doğduğu tahmin edilmektedir. Çocukluk yılları hakkında bilgi bulunmamakla birlikte, iyi bir tahsil gördüğü söylenebilir. Bizzat kendi ifadesine dayanılarak yazıldığı belirtilen menâkıbnâmelerin* birçoğuna ve onlara dayanan tarih, biyografi kitaplarına göre soyu, 7. kuşakta, 12. İmam Muhammed el-Mehdî el-Muntazar’a ulaşır.

-Menâkıbnâme ne ki, dedi Hatice Hanım. Hiç duymadım...

-Bak o da yazıyor burada, dedi Ali Erdem Bey. Parantez içinde yazmışlar, bizim gibi bilmeyenler baksın diye. Menâkıbnâme, Velîlerin hayatlarının ve daha çok da kerametlerinin anlatıldığı eserlere deniyormuş.

Hatice Hanım başını salladı. Ali Erdem Bey, okumayı sürdürdü;

-Bazı menâkıbnâmelerde Muhammed el-Mehdî'den önceki isim, Hasan el-Askerî yerine **Ali** şeklinde kaydedilmiştir.

-Aaa, bak görüyor musun bey? dedi Hatice Hanım. Onun ilk adı da Ali'ymiş, senin gibi.

7.
ALİ

- **Y**a Hanım, dedi Ali Erdem. Okurken kesmesen sözümü, olmaz mı? Dikkatim dağılıyor.

-Tamam Bey, dedi Hatice Hanım. Kesmem bir daha, söz. Ama benim çok ilgimi çekti. Senin de adın Ali, onun adı da Ali. Böyle bir ortak noktanız olması, sence de ilginç değil mi?

Ali Erdem bir yorum yapmadı. Okumaya devam etti sadece.

“Ali Er-Rızâ’nın, Muhammed et-Takî’den başka oğlu olmadığı bilindiğine ve kaynaklarda Muhammed et-Takî’nin soyundan geldiğine dair bir rivayet bulunmadığına göre, bu görüş de doğru olmamalıdır. Akrabası olduğu söylenen Emîr Hasan Nûrî, Emîr Sultan’ın, 7. imam Musa el-Kâzım’ın oğlu İbrahim’in soyundan geldiğini bildirerek, farklı bir silsile kaydeder. İmam Musa el-Kâzım’ın, gerçekten İbrahim adlı bir oğlu bulunduğuna göre, en makul rivayetin bu olduğu düşünülebilir.”

-Demek ki Emîr Sultan, Peygamber soyundan, dedi Hatice.

-Evet, öyle görünüyor hanım. Peygamber torunu demek ki, dedi Ali Erdem. Bak şimdi, önemi bambaşka oldu. Neyse, hadi bakalım, onun hakkındaki bilgileri okumaya devam edelim.

Ve sürdürdü okumayı;

“17-18 yaşlarındayken babası vefat eden Şemsettin Muhammed, muhtemelen bir süre çömlekçilik yaptıktan sonra Seyyid Usûl, Seyyid Nâsır, Seyyid Ni’metullah, Ali Dede, Baba Zâkir gibi mutasavvıflarla birlikte hacca gitmek üzere Buhara’dan ayrıldı.

Birkaç yıl Medine’de kaldıktan sonra Bağdat’a uğrayarak, tezkire müellifi Âşık Çelebi’nin cediti Seyyid Muhammed en-Nattâ’nın misafiri oldu. Ardından onunla birlikte Anadolu’ya geçti. Karaman, Niğde, Hamîd-ili, Kütahya ve İnegöl yoluyla Bursa’ya gitti.

Kafileye yol boyunca kandil şeklinde bir nurun reberlik ettiği, bu nurun söndüğü yere defnedileceğinin kendisine bildirildiği, rivayet edilir.

Bursa’ya Yıldırım Bayezid zamanında geldiği biliniyorsa da, geliş tarihi kesin olarak belli değildir. Menâkıbnâme müellifi Hüsâmeddin ile tarihçi Âlî, Niğbolu Muharebesi (1396) sırasında Bursa’da bulunduğu kesin olan Şemsettin Muhammed’in evlenmesinden bahsederken, Yıldırım Bayezid’in bu sırada Eflak seferinde olduğunu belirtirler ki, bu durumda, onun 1394’ten önce Bursa’ya gelmiş olması gerekir.

Bursa’da ilk olarak Pınarbaşı’na veya Gökdere civarındaki bir mağaraya, yahut bir *savmaaya* yerleştiğine dair farklı rivayetler vardır. İlk ikamet yerinin, türbesinin bulunduğu mahal olduğu da söylenir.

Bursa’da şöhreti kısa zamanda yayılan Şemsettin Muhammed, giderek şehrin en çok saygı gören şahsiyetlerinden biri hâline gelir. Emîr Sultan veya Emîr Seyyid adlarıyla anılmaya, ulemâ ve meşâyih arasında da itibar görmeye başlar.

Zâhir ilimleri sahasında kendisini imtihana çekmek isteyen Molla Fenârî, Molla Yegân, Ali Rûmî gibi âlimlerin onun mânevî gücü karşısında bir süre ağız açamadıkları ve onlarla giriştiği tartışmalardan başarıyla çıktığı rivayet edilir. Bu durum, Emîr Sultan’ın bu âlimlerle yakın münasebeti olduğunu göstermektedir.

Emîr Sultan, bu yıllarda Molla Fenârî'den Sadreddîn Konevî'nin Miftâhu'l-Gayb'ını okuyup istinsah etmiş ve bu nüshaya, Molla Fenârî bir icâzetnâme yazmıştır.

Emîr Sultan'ın Yıldırım Bayezid'in kızı Hundi Hatun ile evlenmesi, kaynaklarda farklı şekillerde anlatılmaktadır. Menâkıbnâmelere göre, Hundi Hatun rüyasında gördüğü mânevî işaretler üzerine, Rumeli taraflarında seferde bulunan babasının rızasını almadan Emîr Sultan ile evlenmiş. Dönüşte durumu öğrenen padişah da gazaba gelerek kızıyla damadını öldürmek üzere Süleyman Paşa mahiyetinde 40 kişilik bir kuvvet göndermiş. Ancak Emîr Sultan'ın kerâmetiyle bunlar, birer “kadîd” kesilmiştir.

Bursa'nın Yıldırım semtindeki ‘**Kadîdler Mezarlığı**’nın adının bu olaydan kaynaklandığı rivayet edilmektedir.”

-Ya Bey, dedi Hatice Hanım. Şu ‘**Kadid**’ ne demek? Ben bunu anlamadım. Biliyorsan eğer, Kadid’in ne olduğunu bana açıklar mısın?

-Ben de bilmiyorum hatun. Bakalım, ona da bakalım. Öyle devam edelim okumaya.

Kısa bir sessizlik sonrası;

-Buldum Hanım, dedi Ali Erdem. ‘Kadîd’ *iskelet* demekmiş. *Çok zayıf insan* ya da *kurutulmuş et* anlamında da kullanılıyormuş.

-Vay be, adamın gücüne bak! dedi Hatice Hanım. Şu Emîr Sultan'ın gücüne bak hele. Demek ki 40 tane adamı iskelete dönüştürmüş! Aman Allah'ım!

Ali Erdem Bey, Hatice Hanım'a dönerek şöyle dedi;

-Hatun, Allah'ın izniyle her şey olur tabii. Onun için,

bu mübarek zâtı iyi ki aklına getirdin. Gidelim orada
dua edelim. Ama önce okumaya devam edelim bakalım,
hakkında ne diyorlar, öğrenelim.

8.
KADÎD

Ali Erdem Bey, Hatice Hanım’a dönüp şöyle sordu.

-Nerede kalmıştık?

-Emîr Sultan’ın kerâmetiyle hepsi iskelet olmuştu. Yani “kadîd” kesilmişti, dedi Hatice Hanım.

-Hah tamam, dedi Ali Erdem Bey.

Ve devam etti okumaya;

“Bunun üzerine Molla Fenârî, Yıldırım’a bir mektup göndermiş. Öldürülmesini emrettiği zâtın Peygamber soyundan bir kişi olduğunu, Anadolu’ya şimdiye kadar böyle değerli bir zâtın ayak basmadığını, onun kayınpe-
deri olmasının kendisi için büyük bir şeref vesilesi olduğunu, kendisini öldürmek için gönderdiği adamların bir anda kadîde dönüştüğünü, kendisine bir daha benzeri bir girişimde bulunulursa, bütün şehrin helak olacağını bildirmiş mektubunda...

Molla Fenârî’yi Emîr Sultan’ın kerâmetine şahit göstermek isteyen bu mektup münasebetlerinin iyi olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Öte yandan Mecdî ve Belî, padişahın çok sevip saydığı Emîr Sultan ile kızını kendi rızasıyla evlendirdiğini söylerler ki doğrusu da bu olmalıdır.

Molla Fenârî gibi bazı büyüklerin de yardımıyla Emîr Sultan, Yıldırım Bayezid’in, Timur tarafından gönderilen elçileri öldürtmesine engel oldu.

Bursa’nın Timur ordusu tarafından işgali sırasında, Molla Fenârî ve İbnü’l-Cezerî ile birlikte Emîr Sultan

da Kütahya’da bulunan Timur’un huzuruna götürüldü. Sonra serbest bırakılarak, Molla Fenârî ile birlikte Bursa’ya döndü.

II. Murad’ın, amcası Mustafa Çelebi’ye karşı sürdürdüğü mücadelede de hükümdarın yanında yer aldı. Padişahın Emîr Sultan’a başvurup amcasına karşı yürüttüğü mücadelede onun sözlerinden cesaret aldığı, olaydan sonra kendisine daha çok bağlandığı rivayet edilir. 1422’de yapılan İstanbul kuşatmasına, 500 kadar dervisiyle birlikte, Emîr Sultan da katıldı.

Emîr Sultan’ın vefat tarihi kesin olarak bilinmemektedir. En kuvvetli ihtimal 833 yani 1429’dır. Cenaze namazı, o sırada Bursa’da bulunan Hacı Bayram-ı Veli tarafından kıldırılan Emîr Sultan, bugün türbesinin bulunduğu yere defnedilmiştir. Kaynaklar, Yıldırım Bayezid, Çelebi Mehmed ve II. Murad’ın Emîr Sultan’a saygı gösterdiklerini, sefere giderken onun eliyle kılıç kuşanıp duasını aldıklarını belirtir. Ayrıca Padişahlara kılıç kuşatma geleneğinin de Emîr Sultan’la başladığı rivayet edilir. Tarihçi Hammer’e göre bu gelenek Yıldırım Bayezid’e; Âta Bey’e göre ise II. Murad’a kılıç kuşatılmasıyla başlamıştır.

Osmanlı padişahları, Emîr Sultan’ın vefatından sonra da ona hürmet göstermeyi sürdürmüşler; Bursa’ya geldiklerinde türbesini mutlaka ziyaret etmişlerdir. Özellikle de II. Bayezid ile Yavuz Sultan Selim’in, Emîr Sultan’ın sandukasının örtüsü altına girip uzun süre dua ettikleri bilinmektedir.

Menâkıbnâme müellifi Ni’metullah’ın, ‘Eimme-i Ma’sûmîn’den ‘İsmet-i Kesbiyye’ sahibi olarak tanıttığı ve muhtemelen İmâmîyye mezhebine mensup olan Emîr Sultan’ın, Sünnî Osmanlı muhitinde bu kadar büyük iti-

bar kazanması, üzerinde durulması gereken bir husustur.

Emîr Sultan'ın mensup olduğu tarikat konusunda kaynaklarda verilen bilgiler çelişkilidir. Kimi kaynaklarda Halvetiyye'ye, kimilerinde de Nakşibendiyye'ye mensup olduğu yazar. Ancak, Âtâî'nin Zeyl-i Şekâik'te kaydettiği silsileye göre Emîr Sultan, babası **Seyyid Ali**'den; onun da Hâce İshak Huttalânî'den tarikat aldığı, bu silsilenin Muhammed Mazdekânî, Alâüdd-devle-i Simnânî, Nureddîn İsferâyînî, Ahmed Zâkir-i Curfânî, Ali Lala yoluyla Necmeddîn-i Kübrâ'ya ulaştığını, dolayısıyla Emîr Sultan'ın **Kübreviyye** tarikatına mensup olduğunu söylemek mümkündür. Öte yandan halifelerinden Hasan Efendi *Müzîl-i Şükûk* ve Lutfullah Efendi *Cenâhü's-Sâlikîn* adlı eserlerinde, şeyhin tarikat silsilesini babadan oğula intikal ettirip 12 İmam kanalıyla Hazreti Ali'ye ulaştırırlar.

Emîr Sultan'ın, ömrünü derin bir zühd ve takvâ içinde, ibadet ve irşadla geçirdiği rivayet edilir.

Şöhreti Bursa'dan sonra Osmanlı hâkimiyetindeki diğer topraklara da yayılmış ve hakkında birçok menkıbe teşekkül etmiştir. Bunların en meşhuru, Bursa'da Yıldırım Bayezid tarafından Emîr Sultan'ın tavsiyesiyle yaptırılan Ulu Camii* ile ilgilidir. (**Bursa-Ulu Camii, İslam dinindeki kutsal mekânlar içinde, dönemin âlimleri tarafından -Mekke, Medine, Kudüs ve Şam'dan sonra- 5. makam olarak kabul edilmektedir.*)

Bu menkıbeye göre caminin inşaatı sırasında Yıldırım Bayezid, Emîr Sultan'a bina hakkındaki görüşünü sormuş; Emîr Sultan da, *Caminin dört köşesinde birer meyhaneden başka bir eksiği kalmamış!* demiş. Ve bu uyarı üzerine padişah içkiye tövbe etmiş.”

-Vay be, dedi Ali Erdem Bey. Gördün mü Hanım, Yıldırım Bayezid de içki içiyormuş! Ve Emîr Sultan onu içkiden vazgeçirmiş.

-Nasıl yapmış ki bunu? diye sordu Hatice Hanım

-Yani, dedim. Cami yaparak, içkiyi meşrulaştırmaya çalışıyormuş Yıldırım Bayezid. Onun için de Emîr Sultan ona; *caminin etrafına, dört köşeye de birer meyhane yaptır, demiş. O zaman tam olur işin, hiçbir eksiği kalmaz yaptırdığın caminin*, demiş adama.

-Cesarete bak sen, dedi Hatice Hanım.

-Vay, vay, vay, dedi Ali Erdem Bey.

Emîr Sultan'a karşı hayranlığını gizlemeyerek...

9. SİLSİLE

Hatice Hanım da en az eşi kadar hayranlık duy-
muştı Emîr Sultan’a. Ona gidip dua etme isteği
daha da artmıştı. Umudu büyümüştü çünkü...

-Ben de çok etkilendim bey, dedi Hatice Hanım. Bu
Emîr Sultan’ın, gerçekten tesiri çok büyükmüş. Hadi in-
şallah. Hadi inşallah, onun kerametiyle bizim çocuklar
da şu *içki* belasından kurtulur inşallah. İçkiyi tez vakitte
bırakırlar inşallah. Çok üzüliyorum onların içki içmesi-
ne. Hadi bey, gidelim artık. Yeter bu kadar bilgi bize...

-Yok yok hanım, bitirelim okumayı, dedi Ali Erdem.
Bak, bu bilgiler İslâm Ansiklopedisi’nden. Bir öğrene-
lim önce iyice. Gittiğimizde kiminle muhatap olacağı-
mızı bilelim de ona göre edelim duamızı. Daha iyi olmaz
mı öyle?

-Peki bey, devam et sen o zaman.

Ali Erdem Bey, okumayı sürdürdü;

“Vefatından sonra, halifelerinden Hasan Hoca *şeyh*
olmuştur. 13. halife İbrahim Efendi’ye kadar dergâhta
Emîr Sultan’ın silsilesi devam etmiştir. İbrahim Efen-
di’den sonra dergâhın şeyhliği, Celvetî meşayihinden
Selâmî Ali Efendi’ye intikal eder. Ve dergâh, 1810 yılı-
na kadar Celvetî olarak faaliyet gösterir. Bu tarihte Hacı
Ahmet Efendi’nin şeyh olmasıyla Nakşibendî dergâhına
dönüşür.

Emîr Sultan’ın takip ettiği irşad usulü bilinmemekte-
dir. Kaynaklarda dergâhta ‘Usûl-i Emîr’ üzere âyin ya-
pıldığı söylenmektedir.

Emîr Sultan’ın halifeleri, daha şeyhin sağlığında Bur-

sa, Balıkesir, Edremit ve Mihaliç'e, Karaman sınırlarına, Aydın ve Saruhan sancaklarına kadar yayılmışlardı. Rumeli yakasına geçip mürşitlerinin nasihat ve menkıbelelerini Gelibolu'dan başlayarak sınır boylarına kadar götürmüşlerdir.

Osmanlı ordusunun bazı seferlerine bizzat katıldığı gibi, müritlerini de gazâya teşvik eden Emîr Sultan'ın, öldükten sonra da asırlarca Osmanlı ordusundan himmetini esirgemediğine inanılmıştır. Nitekim hakkında yazılan menâkıbnâmelerin çoğunda, sağlığında gösterdiği kerametlerin yanında, vefatından sonra da darda kalmış askerlere himmeti anlatılır.

Türk edebiyatında, Emîr Sultan hakkında yazılmış birçok manzume bulunmaktadır. Bunlardan, şiiirleri Yunus Emre'ninkilerle karıştırılan *Yûnus* adlı bir şairin manzumeleri, Emîr Sultan hakkındaki menâkıbnâmelerde yer almaktadır. Emîr Sultan'a dair yazılan şiiirlerin en meşhuru, Bursalı Ahmed Paşa'nın şu beytini ihtiva eden Tercîb-i Tercîbendidir: "*Ey âlem-i velâyete sultân olan Emîr! Ve mülk-i Rûm'a rahmet-i Rahmân olan Emîr!*"

Emîr Sultan'ın sağlığında, Bursa'dan uzak yerlerde oturan dervişler, yılda bir defa kafilâ hâlinde yola çıkarak mürşitlerini görüp duasını almaya gelirlerdi. Bu ziyaretler, ölümünden sonra bir gelenek hâlini aldı ve asırlarca devam etti. Gelenek, 20. yüzyılın başlarında terk edilmişse de, Ramazan ve Kurban bayramlarının ikinci günlerinde Eşrefî şeyh ve dervişlerinin, Emîr Sultan türbesine yaptıkları ziyaret ve Eşrefîyye usulüne göre icra ettikleri âyin şeklindeki gelenek, bir süre daha devam etmiştir.

Emîr Sultan hakkında çeşitli menâkıbnâmeler kaleme alınmıştır. Bunların en bilineni, kendisinden sonra dergâ-

ha şeyh olan Hasan Efendi'nin *Müzîlü 'ş-Şükûk* 'ü; Şeyh Lütfullah Efendi'nin *Cenâhu's-Sâlikîn* 'i ve İbrahim b. Zeynüddîn'in *Vesîletü'l-Metâlib fî Cevâhiri'l-Menâkıb* adlı eseridir.”

*

Hatice Hanım büyük bir coşkuyla,

-Yahu, yahu, yahu! Bu zât gerçekten çok büyükmüş, dedi. Biz, hiç vakit kaybetmeyelim Bey. Hemen dua edelim. İnşallah yavrularımızın kurtulmalarına, doğru yola girmelerine, onların muhafazasına yardımcı olur Emîr Sultan.

Ve ekledi;

-Baksana, öldükten sonra bile Osmanlı askerlerine himmeti olmuş, faydası olmuş. Bu kadar insanın orayı ziyaret etmesi boşuna değil elbette. Onun için, hadi bey, hazırlanıp gidelim artık. Burada beklemeyelim daha fazla.

*

Çok geçmeden Ali Erdem Bey ve eşi Hatice Hanım, türbenin avlusundan içeri girdiler. Girer girmez mis gibi bir gül kokusu karşıladı onları.

Serin sonbahar rüzgârı, hafifçe titretti içlerini sonra.

Avludaki asırlık çınarın dalları, o sırada içeride bulunan insanların dualarına eşlik eder gibi, müthiş bir ritimle sağa sola yatıyordu...

Aynı anda, birlikte kapının üzerindeki yazıyı okudular;

“Ey âlemi velâyete sultan olan Emîr ve mülk-i Rûm’a rahmet-i Rahman olan Emîr.”*

Ali Erdem Bey ve eşi Hatice Hanım, bu cümleyi okuduklarında, doğru yerde olduklarını daha çok hissettiler. Ve bu iç huzuruyla girdiler içeri.

Türbede sessizce, uzun uzun dua ettiler.

Dua ettikçe hafifledi yürekleri, azaldı içlerindeki sıkıntı.

Dışarısı hâlâ serindi. Onların içi ise, duanın verdiği huzurla, teslimiyetin verdiği mutlulukla, ısındıkça ısınmaktaydı.

**Emîr Sultan'ın en önemli özelliği; hem dinî hem de sosyal alanda büyük etkisi olan bir sûfî, âlim ve lider olmasıdır. Türbe girişinde yazan; "Velâyet âlemine sultan olmak" ifadesi, hem manevî önderliği hem de evliya derecesinde bir yüceliği ifade eder. "Mülk-i Rûm'a rahmet-i Rahman olmak" ise, bahsi geçen zatın, Anadolu'ya Allah'ın bir rahmeti, lütfu olarak gönderilmiş bir kişi olduğunu vurgulamaktadır. Sözün tam Türkçe karşılığı şöyledir: Ey maneviyat âlemine liderlik eden, maneviyat âleminin sultanı olan Emîr ve Anadolu halkı için Allah'ın bir rahmeti olan Emîr. Bir başka ifadeyle söylersek; Manevî âlemin sultanı, Anadolu'nun rahmeti olan Emîr...*

10.

İSİMLER

Siz de isimler konusundaki ilginçliği fark ettiniz mi bilmem. Yani bahsi geçen isimlerdeki benzerlikler, dikkatinizi çekti mi?

Mesela, Alper'in babasının adı Ali Erdem, annesinin adı Hatice.

Hatice, Hz. Muhammed'in ilk eşinin adı. Ali Erdem'in ilk adı da Hazreti Ali'nin adı. Ali, aynı zamanda Hazreti Muhammed'in damadı. Ve İslam'da Şîf-Alevî geleneğinin (kendilerinin haberi olmasa da) pîri... Sûfî geleneğinde de peygamber soyu ondan yürüdüğü için velîlerin başı, ilmin kapısı.

Ayrıca Ali Erdem ismi, Ali ve Erdem kelimelerinin birleşmesiyle oluşur. Erdem, Türkçe kökenli bir isimdir. **Ali** kelimesinin anlamı yüce, ulu, yüksek iken; **Erdem** kelimesi, fazilet, irade, yetkin kişi anlamına gelir.

Dolayısıyla Ali Erdem ismi genellikle yüce ruhlu, fazilet sahibi gibi olumlu nitelikler taşıyan bir isim olarak kabul edilir.

Ali Erdem'e bu ismi babasının verdiği düşünülürse, bu ailenin düşünce yapısını da anlamış oluruz. Nitekim Ali Erdem Bey'in oğluna Alper adını vermiş olması da bunu güzelce göstermektedir.

Alper de Türkçe kökenli bir isim olup, yiğit, cesur, kahraman asker anlamına gelir. Tarihsel olarak bakıldığında ise, efsanevi Türk komutanı; Alp-Er Tunga'yı anımsatır.

Alper isminin harf analizini de yapalım...

A harfi: Aktiflik, liderlik, öncülük özelliklerini ifade eder.

L harfi: Öğrenmeye ve öğretmeye olan yatkınlık, idealistlik.

P harfi: Pratik zeka, maddi işlerde beceriklilik.

E harfi: Ruhsal dünyanın zenginliği.

R harfi: Araştırmacılık, merak.

Alper ismine bir akrostiş (yani şiirin baş harflerini okunduğunda ismi veren şiir) de yazılmış:

Asil duruşunla öne çıkarsın her zaman.

Lider kişiliğinle dikkat çekersin her an

Pek cesursun sen, pek yiğit bir kahraman

En büyük zaferlere imza atan

Rakipsiz bir başkumandan!

*

Gördünüz mü ismin bereketini?

Tamam, bizim Alper, Alper Tunga değil belki, yani onun gibi büyük ordulara hükmetmedi. Onun yerine, hiçbir hırsıza nasip olmayan 5 milyon dolar nakdi fethetti! Hem de hiç savaşmadan!

Alper Tunga, cesareti kadar, adil olmasıyla da bilinen bir liderdi. Bugün o da, tıpkı Hazreti Ömer gibi **adaletiyle** hatırlanan bir isim...

Kudüs'ün anahtarlarını savaşmadan Hazreti Ömer'e teslim edenler gibi, Alper'e de kaderi, 5 milyon dolar nakit dolu kasanın anahtarlarını öylece teslim etmişti!

Tarih her zaman aynı şekilde tekrar edecek değildi

elbette. Ama bu benzerliklerin çarpıcı olduğu da bir gerçektir.

*

O zaman gelin, Hz. Ömer’e Kudüs’ün anahtarlarının nasıl verildiğini beraberce görelim:

“Mescid-i Aksâ’nın Müslümanların ilk kıblesi olması ve Hz. Peygamber’in Mirâç hadisesinde Mescid-i Aksâ’ya gitmesi, Kudüs’ü önemli kılıyordu.

638 yılında Kudüs, İslam orduları tarafından kuşatıldı. Hristiyanlar şehri savunmaya çalıştı fakat destek kuvvetlerinin gelmediğini öğrenince barış talebinde bulundular ve şehri teslim etmek için Halife Hazreti Ömer’in bizzat gelip teslim almasını şart koştular.

Yaptığı istişareler sonucu bu şartı kabul eden Hazreti Ömer, muhacir ve ensardan oluşan küçük bir kabileyle yola çıktı.

Halk, halifeyi görmek için yollara döküldü.

Hz. Ömer, Suriye’nin Câbiye bölgesinde Halid bin Velid ve Ebû Süfyân tarafından karşılandı.

Anlaşma şartları bu şehirde hazırlanırken, Hz. Ömer Kudüs kapılarında Ebû Ubeyde ve diğer komutanlar tarafından karşılandı.

Hz. Ömer, her 3 semavi din tarafından kutsal sayılan Kudüs’e görkemli bir merasimle değil, tevazu ile girdi. Şehirde ilk olarak Mescid-i Aksâ’yı ziyaret edip Hz. Dâvud’un mihrabında dua etti.

Hz. Ömer, Hz. Peygamber’in vefatından sonra bir daha ezan okumayan Bilâl-i Habeşî’yi çağırarak ezan okumasını rica etti.

Bilâl-i Habeşî, Halife'nin hatırı ve Kudüs'ün fethi dolayısıyla, bu emri bir defaya mahsus yerine getirdi. Onun ezanı, Halife'yi ve sahabeleri ağlattı.

Hız. Ömer, Mescid-i Aksâ'da cuma namazı kıldıktan sonra biri bütün Kudüslülere, diğeri ise Hıristiyanlara olmak üzere iki ferman verdi.

Kudüs'ün ardından, Filistin'in sahil şehirleri başta olmak üzere diğerk yerleşim yerleri fethedildi.

640'tan itibaren başlayan mücadeleler sonrası, 642 yılında Mısır'ın fethi tamamlandı.

İslam orduları, Hazreti Ömer'in zamanında Sasani İmparatorluğu'na tabi Irak, İran ve Azerbaycan ile Bizans İmparatorluğu'na bağlı Suriye, El-Cezire, Filistin ve Mısır'ı İslam topraklarına kattı. Fetihler sonucu ganimetlerde büyük artış oldu.

641 yılında Hayber ve çevresindeki Yahudiler, Arap Yarımadası dışına çıkarıldı.

Hız. Ömer, 644 yılı haccını eda edip Medine'ye döndüğü günlerde, Firuz en-Nihavendî isimli bir köle tarafından sabah namazında hançerle ağır yaralandı. Ve şehadetinden önce, oğlu Abdullah'ı Hız. Âişe'ye göndererek, Hız. Peygamber'in ayak ucuna defnedilmek için izin istedi. Hız. Âişe, kendisi için düşündüğü bu yeri ona vermeyi kabul etti.

Hız. Ömer, bu olaydan tam 3 gün sonra, 3 Kasım 644'te şehit düştü. Cenaze namazını Süheyl bin Sinan kıldırdı.”

*

İşte, Allah da Bursa'daki Alper'e, nakit 5 milyon dolar nakit paranın bulunduğu kasanın anahtarlarını öylece teslim etmişti.

Hazreti Ömer’e, Kudüs’ün anahtarlarının savaşımdan teslim edilmesi gibi...

Öyle düşünüyordu Alper...

Ve o şimdi, bu büyük ihsanın, bu büyük ikramın kıymetini bilmeli ve bu paranın önemli bir kısmını Allah yolunda harcamalıydı.

-Hadi Furkan, hadi oğlum, dedi. Bu paranın yarısından fazlasını şu plastik çuvallara dolduralım. Sonra da bu çuvalları fabrikanın arkasındaki araziye gömelim.

11. TEKERRÜRLER

Hayat gerçekten tekerrürlerden ibaretti... Şahıslar farklı olsa da sınavlar ve bahaneler herkes için aynıydı. İster sultan ol, istersen hırsız, fark etmiyordu...

Hatırlarsanız, koskoca Yıldırım Bayezid bile tıpkı bizim hırsız Alper gibi, içki günahını örtmek için Bursa'daki Ulu Camii'yi yaptırmıştı. Eseriyle övünmek için, Ulu Camii'yi damadı Emîr Sultan'a gezdirmişti de; ***Olmamış!*** *Bu caminin dört köşesine de birer meyhane yaptırman lazım!* demişti hani Emîr Sultan ya...

İşte bizimki de o hesap... Hırsız Alper ve arkadaşlarına, çalıntı parayla yaptıracakları caminin ***olmadığını*** kim söyleyebilir?

Allah bunu onlara kimin vasıtasıyla söyletir, bilmem. Bildiğim bir şey varsa, o da herkesin, kendi günahına, yanlışına bir güzel kılıf bulup uydurduğudur.

Nitekim birkaç gün önce televizyonda şöyle bir haber gördüm: Herkes tarafından rüşvet paralarıyla zenginleştiği bilinen biri, memleketinde hayır için büyük bir cami yaptırmış. Açılışına da devlet ricalini davet etmiş. Onlar da katılmışlar. Hem de âlâ ile, vâlâ ile. Haşa, cami yaptırarak Allah'a rüşvet verip günahlarını bağışlatacaklarını düşünüyorlardır muhtemelen.

İşte bizim hırsız Alper de yardımcısı Furkan'la birlikte, paranın yarıdan fazlasını çuvallara doldurmuş ve fabrikanın arka kapısından usulca çıkıp, orada bulunan mezarlığa götürmüş ve bir ağacın altına gömmüşlerdi.

Gömmüşlerdi gömmesine ama gecenin karanlığında

fabrikanın arka kapısından çıkarken, çuvalın birinin oradaki dikenli tele takılıp yırtıldığını fark etmemişlerdi.

Böylece her adım attıklarında, çuvaldan onar bin dolarlık birer deste sırayla yere düşüyor, ama onlar bunu görmüyor, fark etmiyorlardı.

Gördüğünüz gibi kader, ağlarını örmekte ustaydı!

-Gömdüğümüz bu parayı Eren'e bildirmeyelim, dedi Alper. Söylemeyelim ona bunu.

-Tamam, dedi Furkan, söylemeyelim. Nasılsa bu para bizim değil. Hayır parası bu. Kalan para da çok büyük zaten. Adam başı birer milyon dolara yakın para. İyi para!

-Para değil oğlum, ganimet bu! Ganimet! dedi Alper.

Ve ekledi;

-Allah'ın payını ayırdık nasılsa. Artık kalan para bize helâldir. Ganimettir!

-Vallahi doğru diyorsun, dedi Furkan. Baksana, bizim atalarımız da hep ganimetle geçinmişler. Buralarda bizden önce başka insanlar varmış. Sonra günün birinde atalarımız gelmiş buralara. Allah için savaşıp ölmüş, öldürmüşler. Galip gelince de burada yaşayanların sadece mallarını, paralarını değil evlerini ve topraklarını da ganimet olarak almış, buraları kendilerine mülk yapmışlar. Yerli halkı da gönderip veya öldürüp, buraları kendilerine vatan yapmışlar.

Furkan uzaklara dalıp gitmiş gibiydi, zihni kendi geçmişine doğru sürüklüyordu. Şöyle devam etti konuşmasına;

-Çok garip ya. Çok garip bir dünya bu. Hadi,

atalarımız başka dinden insanlarla savaşmış, ganimet almış. Ya şimdi? Kendi milletimiz bize zulmediyor. Baksana, PKK bizim için savaştığını söylüyor ama en büyük zulmü de o yapıyor bize. Ölmek için resmen kaçtık memleketimizden. Mallarımıza da onlar çöktüler. Kaçtık diye mallarımızı talan ettiler, ganimet olarak aldılar onları.

Tam fabrikaya tekrar gireceklerdi ki, bekçinin düdüğü duyuldu.

Hemen, bulundukları çalıların dibine çömeldiler. Az sonra yaşlı bekçi Hatemi, önlerinden geçti. Fabrikanın arka kapısının aralık olduğunu fark etti. Etrafa bakındı, kimseyi göremedi. Yine de bir iki defa sağa sola düdük çaldı. Aralanmış kapıyı çekip kapattı. Sonra da devam edip gitti.

-Eeee, dedi Furkan... Kapıyı kapadı bekçi. İçeri nasıl gireceğiz şimdi?

-Dert etme, dedi Alper. İlk nasıl girdiysek, öyle gireceğiz yine. Hem de Eren'le görüşmüş oluruz bu arada.

Bir sokak köpeği takıldı peşlerine.

-Açtır zavallı, dedi Furkan. Köpeği yanına çağırdı, sevdi, okşadı. Keşke yiyecek bir şeyler olsa da versek hayvana.

-Keşke, dedi Alper de.

Az sonra gözcülük yapan Eren'in yanındaydılar. Ceplerindeki iki deste onar binlik doları ve Türk parasını verdiler ona.

-Oha! dedi Eren. İyi voli vurmuşsunuz lan.

-Voli değil, voli değil. Ganimet, ganimet oğlum bunlar,

dedi Furkan. Bunların tamamını da sana bağışlıyoruz. Al, hepsi senin olsun.

-Şaka, dedi Eren.

-Şaka değil lan gerçek, dedi Alper. Essah valla. Es-sah... Çünkü içeride bunun bin katı var.

-Olamaz, dedi Eren.

-Olur, olur, dedi Alper. Allah'ın hazinesi geniş ve sonsuz. Bugün de bize cömertliğini gösterdi işte.

-Oğlum, manyak mısın? dedi Eren. Biz düpedüz hırsızlık yapıyoruz ya. Allah bundan hiç razı olur mu? Ne ganimeti?

-Olur, olur, dedi Alper. Biz Furkan'la düşündük, Allah'ı razı edecek formülü bulduk. Kaldı ki herkes hırsız lan, herkes hırsızlık yapıyor. Kim, kimden ne bulursa. Güç meselesi bu sadece. Fakirin, zayıfın canı çıksın!

Ve ekledi;

-Baksana, dünyanın gözü önünde Gazze'yi çalıyorlar. Orada yaşayanları da öldürüyor veya sürgün ediyorlar. Bütün dünya sadece seyrediyor. Zira Amerika İsrail'in arkasında. O yetmiyor, bir de baksana, enflasyonla milleti fakirleştiriyorlar. Enflasyonla milletin parasını alıyor devlet resmen ya. Yaniiii, anlayacağın devlet de hırsızlık yapıyor gördüğünüz gibi!

-Biz burada böyle konuşmaya devam edersek, elimizdeki bu ganimetlerle yetiniriz, dedi Furkan. Laklak etmeyi bırakalım da işe koyulalım!

12.

DUA

Alper ve Furkan, 3 milyon doları, *hayır yaparak hırsızlıklarını meşrulaştırmak* maksadıyla toprağa gömdükten sonra, Eren’le buluşmuş ve bu sefer Eren’i de yanlarına alarak, kırık pencereden yeniden içeri girmiş, kalan 2 milyon doları da alıp fabrikadan uzaklaşmışlardı.

Ve planladıkları gibi, gömdükleri paralardan hiç bahsetmemişlerdi Eren’e.

Alper’in anne babası (Ali Erdem ile Hatice Hanım) ise bu arada Emîr Sultan Tekkesi’nde duadaydılar.

-Allah’ım, dedi Hatice Hanım. Senden izinsiz bir yaprak dahi düşmez yere. Sen, bize şah damarımızdan yakınsın. Her şeyi Sen var ettin. Varsın, birsin Allah’ım. Her yaptığını da hikmetle yaparsın. Sen ki dünyayı ve yarattıklarını başıboş bırakmazsın. Abes iş işlemezsin. Hayır da şer de sendendir.

Ali Erdem, eşinin dualarını şöyle tamamladı;

-Şerri biz hak etmek de; Sen, şerrin içinde de hayır yaratansın. Şer zannettiklerimizde güzellik var edensin. Sana teslim olduk. İman ettik. Biz, zanlarımıza değil, senin kesin hakikatlerine teslim olduk. Bizim için biçtiğin rolü kabullendik. Rolümüzü güzel oynamamızı nasip et Allah’ım. Rolümüz icabı burada katlanmamız gereken meşakatlere dayanma gücü ver bize.

Ve ekledi;

-Rol işte. Hem gerçek değil, hem de geçici ve de fani. Biz, bize verdiğin bu rollere alıştık Allah’ım. Şikâyetimiz yok. Ancak büyük bir hüznümüz var

Allah'ım. Bize emanet ettiğin çocuklarımızla ilgili çok büyük hüznümüz var. Ne yapacağımızı bilmiyoruz, çaresiziz... Akıl almaz işlerin olduğu bir durum, ya da bir devir yaşıyoruz. Televizyonun, cep telefonlarının esiri olduk. Çocuklar bizden bilgili oldu bu cihazlar sayesinde. Bizim sözümüz hiç dinlenmez oldu. Bağımız iyice koptu onlarla. Evdeyken bile birbirimizle telefonla konuşur, yazışır olduk. İnternette nerelerde gezindiklerini bile bilmiyoruz.

Sesi titreyerek, utançla devam etti konuşmasına

-15 yaşındaki oğlumuz Murathan, müstehcenlik suçu sebebiyle çocuk ağır ceza mahkemesinde yargılanıyor. Instagram'da bir fotoğraf paylaştı diye...

Hatice hanım sözü devraldı;

-Büyük oğlumuz Alper de kimi geceler sarhoş geliyor eve. Kızlarımın halini ise hiç anlatmayayım. Ana baba olarak, onları ancak aç açık bırakmamaya çalışıyoruz. Başka da bir şey yapabildiğimiz yok. İşten başımızı kaldıramıyoruz ki. Memleketimize, Muş'a da dönemiyoruz. Bu koca şehirde, yeniden bir çevre edinmek, komşulukla bağ kurmak da öyle kolay olmuyor... Çok çaresiz hissediyoruz Allah'ım! Çok...

Ali Erdem, yeniden devraldı sözü;

-Şikâyet değil bu Allah'ım. Biz, bizim hayrımıza, bize biçtiğin en güzel rolün bu olduğunu biliyoruz. Hayat, dünyadan ibaret değil ki... Görüyorum Senin kudretini. Her sene sonbaharda tabiatı öldürüp, çürütüp, toprak edip, sonra da ilkbaharda her şeyi nasıl da yeniden yaratıp var ettiğini görüyorum. Simsiyah toprağı suyla buluşturup, onu önce ota; otu yiyen koyun vasıtasıyla ete ve süte dönüştürdüğünü görüyorum. O sütü içen,

eti yiyen vasıtasıyla da insana dönüştürüyorsun onu. Apaçık ortada, Sen zâhir ve bâtınsın. Her yerde varsın ve birsin... Her şey Senin kontrolünde ve Sen her zaman her yerdesin! Benim bedenimi de habire şekilden şekile sokuyorsun. Cinsiyetimizi, milliyetimizi, ana babamızı seçmekle, dinimizi de sen belirliyorsun.

Ve ekledi;

-Şu an evlatlarım nerede, ne iş yaparlar, neyle meşguller bilmiyorum. Bildiğim tek şey; insanlığa keşfettirdiğin şu teknolojik şeylerin evlatlarımızı Senden uzaklaştırdığıdır. Ana babaları evlatlarından, karı kocayı birbirinden uzaklaştırdığıdır. Şüphesiz bu aletler de bıçak gibi, ateş gibi. Hayra kullanırsan hayır, şerre kullanırsan şer oluyor. Ben buradan çok şey öğreniyorum. Hanımla beraber Emîr Sultan hakkında neler okuduk bu gece, buraya gelmeden. Yani faydaları da çok. Ama Sen bizi şerre daha meyyal mi yarattın? Bilmem... Benim insan aklım pek ermiyor bunlara. Bununla birlikte, Sen ne yapıp ediyorsan, bilensin. Ne yapıyorsan mutlaka güzel yaparsın.

Hatice hanım sözü devraldı;

-Beyim doğru diyor, dedi. Sen ne yapıyorsan mutlaka en güzelini yaparsın. Bak, 15 yaşındaki oğlumuza, ağır cezada dava açılınca nasıl da uslu oldu yavrum. Telefonda bir daha müstehcen şeylerle meşgul olmadı. Kuzu gibi oldu. İnşallah ceza da almaz. Almasın ne olur Allah'ım!

Büyük bir mahcubiyet oluştu yüzünde, yanlış bir söz ettiğini anladı. Ve hemen şöyle Hatice Hanım,

-Estağfurullah. Yine işine karıştım. Oğlum için hayırlısı neyse o olsun. Ceza alması gerekiyorsa ceza,

beraat etmesi gerekiyorsa beraat olsun. Allah'ım doğru; evet onlar bizim çocuklarımız, ama Senin de kulların. Benim ve beyimin elinden gelen bu kadar. Gücümüz de sevgimiz de sınırlı. Ama Senin sevgin de gücün de sınırsız. En doğrusunu elbette Sen bilirsin.

Kısa bir sessizlik sonrası Ali Erdem, duaya şu sözlerle devam etti;

-Bu dünyayı, bu hayatı daimi sandığında, her şey zor geliyor insana. Sonra bu dünyanın geçici, anlık olduğunu fark edince; ölümün sadece bir zandan ibaret olduğu, hakikatte ölümün diriliş, doğumun ise yeni bir hayata başlangıç olduğunu fark edince *'Bu da geçer yahu'* ya dönüşüyor her şey. Kolaylaşıyor yani, anlam kazanıyor.

Ve ekledi;

-Emîr Sultan, Senin sevgili kulun. Habibinin yolunda yürüyen bir zat. Padişaha, Ulu Camii'nin köşelerine meyhane yaptırmasını söyleyerek onu içki içmekten vazgeçiren bir zât. Onu vesile ederek el açtık Sana Allah'ım. Nasıl olacak bilmiyorum ama, Padişaha tesir gücü verdiğin gibi, bizlere de, evlatlarımıza da tesir gücü ver. Bizleri de Senin yolunda tutmaya vesile olsun. Bütün kötülüklerden ve kötü huylardan uzak eylesin bizleri. İdrak ettirsin, fark ettirsin.

Duanın sonunu Hatice Hanım yaptı,

-Allah'ım, hâlimizi biliyorsun. Zekât, sadaka verecek paramız pulumuz yok. Sana ancak gözyaşlarımızı hediye getirdik. Çam sakızı, çoban armağanı. Hu, hu, hu.

13.

HABER

Kavala’da, Mehmet Ali Paşa’nın yaptırdığı imaret Kotelinde uyandığımız o gün, sabah namazından sonra yatmamıştım.

Manzara o kadar güzeldi ki. Bana öyle geldi; Rabbim, kâinatı tuval yapmış kendine. Canlı bir tuvaldi bu. Her an, yaptığı o harika tabloyu gösterip derhal kaldırıyor, yerine yenisini yapıyordu.

Rahmetli, Profesör **Kenan Özbel**’i hatırladım. Türkiye’ye ilk geldiğimde bana evini açan ve eşimle birlikte bizi de evlatları gibi kabul eden koca yürekli insan. Muhterem eşi **Bakiye** Abla ve güzel mi güzel çocukları **Tangül** ile **Taner**.

Kenan Hoca, Türk halk kıyafetlerindeki motiflerin hastasıydı. Motiflerin dilini çözmüştü o. Türk köylü çorapları, Anadolu kilimleri, Anadolu tefriş halıları, eski Türk keseleri, cicim ve sili, Antep nakış işleri, Konya kaşıkları, eski Türk kumaşları.

İş Bankası Kültür Yayınları’ndan ***Knighted Stockings from Turkish Village*** isimli harika bir çalışmasını, dünyaya armağan etmiştik.

İşte Kenan Hoca da her gün sabahdan akşama kadar oturur, Türk kıyafetlerinin resmini yapardı. Akşam olunca da yaptığı resmi beğenmez, yırtardı. Ve biz çok üzülürdük. Zira yaptığı resim harikaydı bize göre.

Buna bir çare düşündük. Sonunda da bulduk.

Kenan Bey akşamları az alkol alırdı, kafası biraz dumanlanırdı. İşte o anda yırtması için başka resimler verirdik ona. O da onları yırtardı, o gün çizdiği resim zannıyla.

İşte yırtmaktan kurtarılan bu resimlerden koskoca bir koleksiyon oluştu. Kızı **Tangül** de bunları Mimar Sinan Üniversitesi'ne bağışlayacaktı (sanıyorum bağışlamış olmalı şu sıralar).

Herhâlde Rabbimiz de, biz O'nun kâinat tuvalinde çizdiği inanılmaz, baş döndürücü, muhteşem resimlerini çok beğensek de, O onları hemen kaldırıyor, yerine daha muhteşemlerini koyuyordu.

Böylece peş peşe gelen resimler canlı resme dönüşüyordu.

Bizlere de **Suphanallah, Allahu Ekber!** dedirtiyordu.

İşte o sabah da bize, güneşin yavaş yavaş karanlığı nasıl kovaladığını ve kovalarken ufukta meydana getirdiği renk estetiğini, renk cümbüşünü; geceyle gündüzün kavuşma anında, güneşin içindeki 7 rengin nasıl ortaya çıktığını ve renklerin birbirleriyle nasıl dans ettiklerini gösteriyordu.

Saniyeler, dakikalar geçtikçe aydınlık; karanlığa galebe çalıyor, ortalığı aydınlatıyordu.

Işık hüzmeleri, Taşöz Adası'ndaki tepelerde bulunan çam ağaçlarının arasında buldukları boşluklardan sızarak, gözüme kadar geliyor, karanlığın bittiğini müjdeliyorlardı.

Az sonra da güneş, son engeli aşarak yükselmişti artık. Ve engelsiz olarak ortalığı nura boğmuştu.

İmaretin terasındaki yemek salonundaydım.

Oğlum Kuzey'in sesiyle döndüm, ona doğru baktım. Sesinden de anlamıştım, bir gariplik vardı oğlumda. Sanki dünyası yıkılmıştı. Büyük bir felaket olmuştu sanki. Omuzları çöküktü. Yüzünde büyük bir endişe vardı.

-Hayırdır oğlum? dedim. Korkutma beni.

-Yunus Bey'in fabrikası soyulmuş baba, dedi. Dün gece hırsızlar girmiş, soymuşlar.

-Tamam oğlum, dedim. Cana gelen bir şey var mı?

-Yok, dedi. Cana gelen bir şey yok.

-Eee? dedim. O zaman önemli değil. Polis hırsızları bulur. Bunda bu kadar üzülecek ne var ki?

-Baba, olay sandığın gibi değil, dedi. Çok büyük bir para çalınmış. Çok büyük.

-Oğlum, saçmalama, dedim. Ne kadar büyük bir para olabilir ki?

-Baba, dedi. 5 milyon dolar çalınmış! Nakit!

Sustum, cevap vermedim.

Kafamda 5 milyon doların ne anlama geldiğini hesaplamaya çalıştım. Evet, fena bir para değildi. Fakat rakam ne fark ederdi ki? Sonuçta paraydı. Veren Allah, alan Allah! Ve isterse eğer, yeniden verebilirdi.

Ayrıca hırsızlar bulunup, parayı harcamadan da geri alınabilirdi her şey. Olan olmuştu bir kere. Olanı geri çevirmek mümkün değildi...

-Neyse oğlum, dedim. Hemen ofisi arıyorum. Avukat arkadaşları Bursa'ya yönlendiriyorum. Emniyete haber verilmiştir herhâlde?

-Evet, verilmiş baba. Ama Yunus Bey ve ailesi yıkılmış durumdalar.

Kuzey'le beraber Yunus Bey'in yanına vardık.

Gerçekten, gerçekten dünyaları yıkılmıştı. Çok üzgünlerdi.

-Hayatımda ilk defa işimi bırakıp yurt dışına çıktım, dedi Yunus Bey. Başıma gelene bak... Hemen dönelim lütfen.

-Bizim ofisteki avukatları Bursa'ya yönlendirdim Yunus Bey, dedim. Onlar gerekeni yaparlar. Biz de buradan takip ederiz.

Ve ekledim;

-Yani biz programımızı bozmayalım derim. Daha Selanik var, Olimpos Dağı var, Atina var, Yanya var.

Bana cevap vermedi Yunus Bey. Aval aval yüzüme baktı sadece. *Bu ne diyor ya?* der gibiydi bana.

Eşim çimdikledi beni.

Allah Allah, yanlış bir şey mi söylemiştim?

-Yok, ben devam edemem, dedi Yunus Bey. Hemen toparlanalım, dönelim lütfen.

-Kahvaltı? diyecek oldum...

Eşim bir daha çimdikledi beni.

Anladım. Susmalıydım. Her sözümde pot kırıyordum galiba.

Yalnız kalınca eşim açıkladı: Meğer ben konuştukça, yani onlara *programa devam edelim* dedikçe, *kahvaltı edelim* dedikçe, başlarına gelen felaketi önemsemiyor, acılarını paylaşıyor duruma düşüyormuşum.

Benim hiç de öyle bir niyetim yoktu tabii ki. Nitekim yapılması gereken her şeyi yapmıştım. Bütün ofisi, bütün etkili çevremi harekete geçirmiştim. Bizim orada bulunmamızla ilave bir yarar sağlamamız mümkün değildi. Sonuçta can kaybı olmadığı için, manen destek

vermemiz gereken kimse de yoktu orada. Bu yüzden de programa devam etmek, bana makul geliyordu.

Ama bu sadece benim fikrimmiş meğerse. Kalanlar benimle aynı fikirde değildi belli ki...

Kahvaltı etmeden otelden ayrılıp, apar topar yola koyulduk.

Egnatia otobanında sınıra doğru yol aldık.

1 saat sonra da **Kipi** sınır kapısında idik.

Sınırdıydık ama hemen geçiş yapamadık Türkiye'ye. Polislerin bilgisayarlarındaki sistem bozulmuştu çünkü. Ve biz de, sorun düzelinceye kadar bekleyecektik orada.

14.

SINIRDA

Yapacak bir şey yoktu. Türk-Yunan sınırındaki **Kipi** sınır kapısındaki kafeteryaya oturduk. Kahvaltı etmemiştik. Her birimiz yiyecek bir şeyler söyledik.

Yunus Bey'in ağzını bıçak açmıyordu. Sadece sigara üstüne sigara içiyordu. Sık sık da Bursa'daki fabrika ile görüşüyordu. Bizim avukatlar da oraya ulaşmıştı. Kalabalık bir ekip varmış. Bursa Emniyeti ve Olay Yeri İnceleme de oradaymış.

Saat 10'a gelmişti. 2 saattir sınırda bekliyorduk. Pasaport kontrol sisteminin arızası devam ediyordu.

Telefonum çaldı. Arayan, Avukat Metin'di.

-Ağabey, çalınan paranın önemli bir kısmını polisler galiba buldu. Bizden tutanak altına almak için para sayma makinesi istediler.

-Hemen alın, dedim. Hırsızları yakaladılar mı?

-Yok, dedi. Hırsızlar paranın bir kısmını gömmüşler.

-Gömülü parayı polis nasıl buldu?

-Parayı koydukları çuvalın biri yırtılmış, dedi. Yırtılan yerden de yol boyunca 10'ar bin dolarlık desteler düşmüş. Bunları izleyerek, paraları gömdükleri yeri buldu polisler. Şimdi de onları sayıp tutanak altına alacağız.

-Tamam, dedim. Kolay gelsin. Sık sık bize bilgi verin.

Sigara içerek tur atan Yunus Bey'e gittim.

-Müjde, dedim. Müjde Yunus Bey. Paralar bulundu.

-Paraların bulunacağından hiç şüphem yoktu, dedi. Hırsızlara ne olmuş, bana onu söyle.

-Nasıl şüphem yoktu diyorsun? dedim. Bu üzüntün paralar için değil miydi?

-Bu paralar helâl para, helâl para, dedi. Helâl para çalınmaz, helâl para kaybolmaz. Kaybolsa da geri döner. Endişem yoktu para yüzünden.

-Peki üzüntün ne içindi Yunus Bey? dedim şaşkınlıkla.

-Kasanın anahtarını çekmecedeki bırakmış olmama üzülüm. O anahtarları orada bırakmasaydım, hırsızlar kasayı götüremeyecekleri için içindeki paraları da çalamayacaklardı. Anahtarları orada bırakarak, onları hırsızlığa ben teşvik etmiş olabilirim.

-Yani sen hırsızlara mı üzüldün, dedim.

-Hem kendi ihmalkârlığıma hem de onlara üzülüm tabii, dedi.

Ne mübarek adamdı bu Yunus Bey. Oğlum Kuzey, turnayı gözünden vurmuştu. Bizi de böyle güzel bir aileyle akraba yapacağı için çok mutlu oldum.

-Hadi gel artık, dedim. Haberi çocuklara da verelim. Onlar da sevinirler. Sen de artık biraz kahvaltı yap.

İtiraz etmedi. Beraberce ailelerimizin yanına vardık. Müjdeli haberi paylaştık. Bayram etti herkes. Kahvaltı söyledik Yunus Bey'e. Keyfimiz yerine gelmişti.

-O zaman geri dönüp Selanik, Atina, Yanya programına devam edelim, dedim.

Yine buz gibi bir hava esti.

Eşim yanımda değildi. Karşımdaydı. Beni çimdikleyemedi bu yüzden. Ama gözleriyle fırçasını attı, yedi beni. Densizlik etmişim bir kez daha, anladığım kadarıyla.

-Tamam tamam canım, teklif var, ısrar yok, dedim.

Dedim ama o buz gibi havayı da dağıtamadım.

Gelin adayımız Aslı söz aldı.

-Bursa'ya gidince sizi gezdirmek isterim, dedi bana. Selanik yerine Bursa'yı gezelim. Gezip görülecek çok yer var Bursa'da. Benim tarih bilgim de iyidir. Mesela Karagöz ile Hacivat'ın Bursalı olduğunu biliyor muydunuz?

Vallahi çok akıllı kız, dedim içimden. Maşallah. Tıpkı benim hanım gibi. Selanik turuna devam etme konusunda kırdığım potu ustalıklıla örtme usulüne bakın. Takdir ettim.

-Bilmiyordum, dedim. Öyle miymiş?

-Evet, dedi. Ama Bursa'yı fetheden Orhan Gazi, onları Bursa'da idam etmiş.

-Ne? dedim şaşkınlıkla. Hacivat'la Karagöz'ü, Bursa'da Orhan Gazi idam etmiş öyle mi? Ne yapmışlar ki? Suçları neymiş? Yoksa hırsızlık mı yapmışlar?

-Hayır, dedi müstakbel gelinimiz Aslı. Hırsızlık yapmamışlar. İyisi mi, ben bu olayı Google'dan okuyayım size.

Ve telefonunu açıp okudu:

“Karagöz ve Hacivat, taklide ve karşılıklı konuşmaya dayanan, iki boyutlu tasvirlerle, bir perdede oynatılan gölge oyunudur. Karagöz oynatıcısına *hayalî* ya da *hayalbaz* denir. Yardımcıları: çırak, yordak, dayrezen ve sandıkkârdır. Oyunda konuşmaların değişmesi baş hareketleriyle yapılır.

Bu iki karakterin gerçekten yaşayıp yaşamadığı;

yaşadıysa nerede, nasıl yaşadığı kesin olarak bilinmemektedir. Anlatılanlar rivayete dayanır.

Zira gerçekten yaşamış olsalar bile büyük ihtimalle, bahsedilen dönemde tarih kitaplarına girecek kadar önemli bulunmamışlardır.

Halkbilimciler, Karagöz'ün bazı oyunlarda *çingene* olduğunu kendi ağzıyla itiraf etmesi, Bulgar gaydası çalması ve Evliya Çelebi'nin tanıklığına dayanarak, Bizans İmparatoru Konstantin'in çingene seyisi Sofyozlu Bali Çelebi olduğunu ileri sürülmektedir.

Bir diğer rivayet ise Hacı İvaz Ağa ya da halka mal olmuş adıyla Hacivat ve Trakya'da bulunan Samakol köyünden demirci ustası Karagöz, Orhan Gazi devrinde Bursa'da yaşamış, cami yapımında çalışan iki işçidir. Ve kendileri çalışmadıkları gibi, diğer işçilerin de çalışmasını engellemektedirler.

Orhan Gazi'nin, *Cami vaktinde bitmezse kellenizi alırım*, dediği cami mimarı, caminin vaktinde bitmemesine Karagöz ve Hacivat'ın neden olduğunu söyler. Bunun üzerine de bu ikili, başları kesilerek idam edilir.

Karagöz ve Hacivat'ı çok seven ve ölümlerine üzülen Şeyh Küşterî, ölümünün ardından onların kuklalarını yapar. Ve perde arkasından oynatmaya başlar. Bu sayede Karagöz ve Hacivat tanınır hale gelir.”

15.

İBRET İÇİN

Karagöz ile Hacivat konusu açılınca, neşeli bir şeyler duyacağımızı sanmıştık hepimiz. Ama öyle olmadı, bir trajedi çıktı arkasından.

Cami inşaatını geciktirdikleri için ya da inşaatı çalışan işçi arkadaşlarını biraz eğlendirdikleri için idam edilmeleri anlaşılır şey değildi.

Sultan Orhan Bey tarafından, doğrudan onun emriyle kafaları kesilmişti bu iki insanın. Bu gerçeğe inanmak istemiyorduk hiçbirimiz.

Özellikle de idam edilme sebeplerine!

Ölümlerine neden olan şu büyük suça bakın: Cami inşaatının gecikmesine sebep olmak! Cami inşaatında çalışan işçileri eğlendirerek, oyalamak!

Bu cami inşaatı işinin gecikmemesi ne kadar da önemliymiş!

İbret için, buna sebep olan Hacivat ile Karagöz'ün kafaları vurula, kelleleri vurula, denmişti demek ki.

Ve daha da acısı, bütün bunlar, yine *Allah* adına yapılmıştı.

Tuhafıma gidiyor. Ve zihnim Allah'ın son elçisi Efendimize gidiyor hemen. Medine'deki mescidini hatırlıyorum; sonra da O'nun *Bütün yeryüzü mescittir*, demesini... Ve yine O'nun, Medine'de de, mescidini hurma lifleriyle son derece sade olarak inşa ettirmesini.

Şatafat yok, gösteriş yok... Mescidin içini halılarla da döşeme yok... Mescidin içi kum...

Nereden mi biliyorum?

O anlatıyor. Mescide gelen bir bedevî, namazdan sonra sıkışınca mescidin kumlarına çişini yapıyor. Allah Resulü kızmıyor, *üzerine su dökün*, diyor sadece.

Hıristiyanların kiliselerine nazire yapar gibi görkemli camiler yapmak İslam'da var mı?

Yoksa görkemli camiler yapmak, hırsızlık yapanların (rüşvet alanlar da buna dahil) günahlarını örtmek için Allah'a verdiklerini zannettikleri *rüşvet* mi? Ya da bir tür *tövbe* mi?

Affet Allah'ım! Bu düşüncelerimden dolayı affet beni. Suizan ediyor (*kötü zanda bulunuyor*) olabilirim. Olabilirim değil, bu düpedüz suizan işte!

Ameller niyetlere göre değerlendirilir. Hukuktaki kast unsurunu da, niyeti de tam olarak bilemez insanlar. Bunları ancak Allah bilir.

Tam da bu yüzden Allah, insanlara; *yargılama yapmayı ve gıybet etmeyi* haram kılmıştır kitabında. İlla da yargılayacağım diyorsa insan, kendini yargılamalıdır.

Hatta gerektiğinde, başkalarına da *avukat* kesilmelidir.

O zaman şimdi ben, kimin avukatı olmalıyım?

Hacivat'la Karagöz'ün mü?

Yoksa onların kellelerini kesip idam eden Orhan Gazi'nin mi?

Hayda! İnsan zihnine bak ya!

Peki Google'daki bu bilgi de doğru mu acaba? Ya da ne kadarı doğru? Ben neden, günümüzden 700 sene önce olmuş bir olayın hesabını şimdi yapıyorum ki?

Üstelik bu, üzerime vazife olmayan bir konu!

*

Müstakbel gelinimin okudukları sonucunda öğrendiğimiz bilgiler hepimizi üzmüştü. Hacivat ile Karagöz’ün bu şekilde ölmüş olmaları (haksız yere kafalarının ke-silmiş olması) bizi sadece üzmemiş, aynı zamanda da şaşırtmıştı.

O arada telefonum çaldı yine. Arayan, Avukat Metin’di.

-Ağabey, bulunan paralar sayıldı. 3 milyon dolar tutanak altına alındı. Emniyet amiri, *hırsızlar gömülen bu parayı bu gece almaya gelirse, çalınan paranın tamamını geri alırız*, diyor. Polis bu gece, paranın gömüldüğü yere pusu kuracak.

-Harika, dedim. Size kolay gelsin. Biz hâlâ sınırda sistemlerin düzelmesini bekliyoruz.

Haberi Yunus Bey ve ailesiyle paylaştım.

-İnşallah, dedim. Hırsızlar bu gece gömdükleri parayı almaya gelirler de, geri kalan parayı harcamadan polisler bulur onları.

-İnşallah, dediler.

-Bu olay bana, yaşadığım bir olayı hatırlattı, dedim. Hemen hemen aynen bu olay gibi. Anlatayım ister misiniz?

-Nasıl bekliyoruz, dediler. İyi olur, vakit geçer, anlat...

Ben de anlattım:

“Sene 1976 veya 77...

Kıbrıs çıkarması olmuş, bitmiş. Yunanistan’da askeri idare devrilmiş. Fransa’da sürgünde olan eski Başbakan

Karamanlis ülkeye dönmüştü. Türkiye ile savaş ihtimali kalmamıştı.

Buna rağmen, benim kayınpederim köyün camisini göstererek; *Bu cami satılmadan ben köyümü terk etmem*, dediği hâlde, çıkarma döneminde yaşanan can korkusu sebebiyle, köydeki varını yoğunu satmış, parasını da illegal yollardan Türkiye'ye aktarmıştı.

Ben de onlara, İstanbul Esenler'de *kaşık parlatma* işi yapan Hasan Bey'in evini bulmuştum. Pazarlık ettiler, anlaştılar. Yanlış hatırlamıyorsam 350 bin dolara anlaşmışlardı. Avukat olduğum için de tapu işlerini ben hallediyordum. Tapudan randevu almıştık.

Kayınpederim, öğleden sonra saat 3'te, parayla tapuya gidecek, parayı Hasan Bey'e verecek ve evin tapusunu alacaktık.

Bu arada babam, Yunanistan'da yaşayan kardeşim Salih'i, Fatih İmam Hatip'te okuması için, benim yanıma göndermişti. Ve tapu dairesine gitmeden önce onun okul kaydı işini halletmemiz gerekiyordu.

Kayınpederim Mutuş, onun kardeşi Necati (eşimin amcası), ben ve kardeşim Salih, Fatih İmam Hatip Okulu'na gidip kaydı yaptırdık. Bu arada gazete kâğıdına sarılı 350 bin dolar da yanımızdaydı.

Okuldan ayrılıp tapuya gittik. Ama hala vaktimiz vardı, tapu saati gelmemişti henüz.

Biz de tapu saatini beklemek için, oradan Fatih Camii'ne gittik. Fatih Sultan Mehmed'in türbesini ziyaret ettik, camiyi gezdik.

Kayınpederim durumu o an fark etti ve bana panikle şöyle sordu;

-Oğlum Abdurrahim, dedi, paralar nerede?

-Eyvah! dedim.

Paralar yoktu gerçekten de.

O an hatırladım. Kardeşim Salih'in kayıt evraklarını doldururken parayı, evrakları doldurduğu masanın üzerine koymuş, kayıttan sonra da almayı unutmuştum.

Kayıt odası da kayıt yaptırma sırasını bekleyen insanlarla doluydu.

Yaşadığımız korkuyu size anlatamam. Çünkü söz konusu para, kayınpederim ile kardeşinin, ömür boyu çalışıp biriktirdiklerinin tamamıydı. Yunanistan'da başka hiçbir malları kalmamıştı. Tamamını satmışlardı buraya gelirken ve ellerindeki tüm para oydu!

Ve ben, bu parayı okulun kayıt odasında unutmuştum!”

16. SES

Yıllar önce yaşanmış bu olayı anlatırken bile, o an yaşadığım korkuyu derinden hissettim. Ve bu sayede de Yunus Bey’e karşı ne kadar ayıp ettiğimi fark ettim.

Selanik, Atina, Olimpos programına devam edelim, diyerek onun yaşadığı korkuyu ve acıyı hiçe saydığım izlenimini oluşturmuştum.

Eşimin beni çimdiklemesi, doğru ve yerindeydi.

Yunus Bey ve ailesi, benim yaptığım densizliği yapmadılar bana. Fatih İmam Hatip Lisesi’nin kayıt salonunda, gazeteye sarılı 350 bin dolar sanki onlarınmış gibi, dehşete kapıldılar.

-Ne oldu peki, buldunuz mu? diye sordular heyecanla.

-O korkuyla kanat taktık hepimiz, dedim. Hep beraber okula koştuk.

Ve anlatmayı sürdürdüm:

“Sonuçta İmam Hatip Okulu’ydu orası. Mütedeyyin, namaz kılan, oruç tutan insanların çocuklarını kaydetmediği bir yerdi. Paraları birisi bulmuş olsa da mutlaka okula, yönetime vermiş olmalıydı. Alıp gidecek hâli yoktu herhâlde. Haram paraydı sonuçta.

Yol boyunca bunları geçirdim aklımdan ve kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Ama olmuyordu, kendime çok kızıyor ve yaşadığım suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak soruyordum: Parayı neden ben taşıyordum ki? Kayınpederim ile

kardeşimin, hayatlarının toplamının parasıydı bu para. Benim gibi bir gence (o sırada 22-23 yaşındaydım) niye vermişlerdi, neden kendileri taşımamışlardı? Neden paralarına sahip çıkmamışlardı?

Nefsin, savunma mekanizmasının muhteşemliğini görüyor musunuz? Parayı bulamama ihtimaline karşı, nasıl da derhal savunma stratejisi geliştirmiştim...

Suçun ağırlığına ve doğuracağı sonuçları düşünmeye dayanamıyor, *parayı bana vermeselerdi, paralarına sahip çıksalardı*, diyordum içimden. *Onlar taşısaydı parayı*, diyordum. *Benim işim vardı sonuçta, kardeşimi kaydettiriyordum. Alsalardı o esnada elimden paralarını. Ayrıca okuldan ayrılırken niye fark etmediler, paranın elimde olmadığını? Akılları neredeydi o sırada?*, diyordum.

Aslında paranın bulunmaması da iyi olurdu bir manada. Kayınpederimin kardeşi Necati'ye, hıncım vardı. Kızlarını onlardan istemeye gittiğimde, *bizim hayvana verecek kızımız yok, git baban seni ahıra bağlasın*, demişti bana. Sırf, sigara ve içki içmediğim, bara- pavyona gitmediğim için!

Belki de Allah, bu yüzden, yani benim için, Necati'yi (eşimin amcasını) cezalandıracaktı! Ama kayınpederim bana iyi davranmıştı. Onun hiç suçu yoktu ki! Yoksa kurunun yanında yaş da mı yanacaktı?

Şu mendebur nefsime bakın ya!

Nefsim sayesinde, zemzemle yıkanmış oldum. Kolayca, bütün suçu kayınpederim ile kardeşi Necati'ye attım. Yetmezmiş gibi, bir de Allah'ı, *benim intikamımı alır hâle soktum!* Hem de bir çırpıda!

Ben gençtim tabii, delikanlıyım. Onlar benim gibi koşamadığı için okula herkesten önce varmışım. Yaklaşık 2 kilometrelik o yolu, koşarak değil, uçarak gittim desem yalan olmaz.

Okulun kayıt odasına vardım. Hayli kalabalıktı yine.

Belge doldurma masasına doğru yürüdüm. Tanımadığım biri, masada oğlunun kayıt evraklarını dolduruyordu. Ve bizim, gazete kâğıdına sarılı para paketi, koyduğum yerde öylece duruyordu!

Üstelik aradan en az 2 saat geçmişti ve bu süre boyunca, belli ki hiç kimse dokunmamıştı pakete.

Bir maraton koşucusu gibi, 32 kilometre koşmamıştım, doğru. Lakin bana öyle geliyordu ki en az onun kadar yorulmuş ve birinci olmuştum.

Kalbim duracak sandım. Öylesine hızlı atıyordu. Belki de şu an yaşadığım ritim bozukluğu rahatsızlığı (*ekstrasistol*), o esnasında oluştu, bilmiyorum.

Ellerimi para paketinin üzerine koydum, başımı dayadım. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Kalbim yavaş yavaş serinliyordu, lakin aklım çalışmaya devam ediyordu.

Kayınpederim, kardeşi Necati ve benim kardeşim Salih epey arkada kalmışlardı.

Paranın bulunmadığını söylesem olur muydu acaba?

Düşündüm o an, kayınpederim de öyle çok masum değildi. O da kızını vermedi bana sonuçta. İstanbul'da, anne babalarımızdan habersiz evlendik diye, kızına gönderdiği aylık 100 Alman markı harçlığı da kesmişti.

Babam da öyle yapmış, o da benim harçlığımı kesmişti aynı sebeple.

Mesele, laik- dindar kavgasıydı. Kayınpederime göre babam gericiydi, babama göre de kayınpederim içki içtiği için ve şapka taktığı için kâfirdi belki de.

İlk çocuğumuz Evren'in doğum zamanı geldiğinde, hastaneye giderken eşime taksi bile tutamamıştım. Minibüslerle gittik, hastaneye. Dönüşte de bebeğimiz kucağımızda, yine aynı şekilde döndük evimize...

Yıl bolunca bir beşik bile alamadık evladımıza. Buzdolabımız da yoktu ve daha pek çok şeyimiz...

Sonuç olarak, her ikimizin ailesi de bize çok acı çekti. Ve bunda kayınpederimin payı da az değildi.

Yani ben şimdi, ***bu parayı bulamadım*** deyip saklasam, hayatımız kurtulurdu. Krallar gibi yaşardık eşimle.

Onun için de, içimdeki ses o an;

-Bu para sana helâl oğlum, diyordu.

Ve şöyle devam ediyordu;

-Öyle olmasaydı Allah bu parayı sana unutturur muydu? Anlasana! Bak bu parayı kayınpederin de kardeşi Necati de unuttu. Kim unutturdu? Tabii ki Allah. Niçin? Sen bulasın diye. İşte onun için bu para sana Allah'ın ikramı oğlum. Allah'ın ihsanı, hediyesi. Hadi çabuk sakla bu paraları ve bulamadığını söyle onlara!

Ne kadar da ikna edici konuşuyordu içimdeki ses.

Peki kimindi o ses? Şeytanın mı? Yoksa vicdanımın mı?

Bunları düşünürken, yine başlıyordu konuşmaya ses. Beni ikna etmek için her şeyi yapıyor, her yolu deniyordu sanki.

-Mülk Allah'ın oğlum, diyordu. Dolayısıyla bu para da Allah'ın. Kayınpederinin değil ki. Allah da sana ödül olarak bu parayı veriyor işte. Sıkıntılarına, dertlerine çare buldun. Güle güle kullan. Allah'ın hediyesini geri çevirmek de olmaz ha. Bak, günah işlersin yoksa. Haya-tın boyunca iki yakan bir araya gelmez. Zaman daralıyor bak, hadi sakla paraları. Gelmek üzereler!

Tereddüt ettiğimi görünce, içimdeki ses devam etti konuşmaya, işi riske atmak istemiyordu belli ki. Karar-lıydı beni ikna etmeye.

-Paraları nereye saklayacağını bilemiyorsun, anladım. Ben biliyorum, telaş etme. Şimdi kimseye göstermeden paketi aç, içinden üç-beş deste doları cebine koy, sak-la. Böylece sana hesap da sormaz kimse. Hatta paranın çoğu bulundu diye sevinirler. Eksik olan parayı da sada-kaya sayarlar. Hem zaten senin durumun ortada, sadaka-ya muhtaç senden daha fakir birini bulamazlar ki! Sen de eşin de çocuğunuz da perişanlık yaşamazsınız böylece. Allah'ın hediyesi size bu, anla artık. Ve kabul et.

Dediği gibi paketi açtım. Desteleri saydım. Eksik yoktu. Derin bir nefes aldım...

Tam o anda, kayınpederim, kardeşi Necati ve benim kardeşim Salih içeri girdiler. Beni gördüler. Paraları saydığımı görünce yüzleri güldü. Yanıma geldiler heyecanla.

-Eksik var mı? Tamam mı paralar? diye sordular.”

*

Beni heyecanla dinlemekte olan Yunus Bey'in ve diğerlerinin yüzüne baktım. Cevabı onlar da merak ediyordu...

17.

KUL HAKKI

Beni heyecanla dinleyen Yunus Bey'i ve diğerlerini daha fazla merakta bırakmak istemiyordum.

-Biraz daha geç gelselerdi, paketin içinden birkaç deste dolar alır mıydım, almaz mıydım, emin değilim, dedim.

Ve ekledim;

-Zira hırsız olduğum, benim vicdanımda tescilliydi. Evet, bu duyguyu biliyordum çünkü çocuk yaşta tatmıştım. Yani çocuk yaşta bir hırsızlık yapmıştım!

Bana olan bakışlar, daha da şaşkın bir hale geldi...

Ben de şöyle dedim;

-Evet, yapmıştım. Kimseye söylemesem de, ben biliyordum gerçeği ve bu bana yetiyordu!

Sonra şöyle dedim;

-Size anlatmak istiyorum o hikâyeyi şimdi, hazır yeri gelmişken...

Yunus Bey ve diğerleri, başlarını salladı, *dinliyoruz seni*, der gibi.

Ben de bu eski hikâyeyi anlatmaya başladım:

“Okulda beden eğitimi dersinde, soyunma odasındaki arkadaşımın cebindeki harçlığını çalmıştım. Sonra da neden bilmem, pantolonunu yere atıp ayaklarımla çiğ-nemiştım.

Bu gizli günahımı, tam 60 yıl boyunca vicdanımda taşıdım. Arkadaşımdan helâllik almak için çok aradım onu.

Sonra öğrendim ki, ailece Türkiye'ye gitmişlerdi. Kaçak yollardan...

Ne yaptıysam, izlerini bulamadım çok uzun bir süre. Ama yüküm çok ağırdı. Kul hakkı beni ezip duruyordu.”

*

Meraklı bakışlar daha da keskinleşmişti.

Yunus Bey ve ailesi gibi, oğlum ve eşim de ilk defa itiraf ettiğim bu hırsızlık olayına çok şaşırmışlardı. Hayretle, pür dikkat dinliyorlardı beni.

Ben de şöyle dedim;

-En iyisi, böyle parça parça değil, bütünüyle aktarayım size o olayı. Benim için her ayrıntısı çok önemli çünkü.

Başlarını salladılar.

Ben de devam ettim anlatmaya...

“Yıl 1967. 13 yaşında, ortaokul 1.sınıf öğrencisiydim.

Sınıf arkadaşım **İsmet Köse**'ye az önce anlattığım şekilde bir zarar vermiştim ve yakalanmamıştım.

Olay ortaya çıktı tabii, ama kimin yaptığını asla bulamadılar.

Yıllar su gibi aktı. Liseyi bitirince İsmet, ailesiyle Türkiye'ye göç etti. Az önce de söylediğim gibi, kaçak yollardan. Bir daha da ondan haber alamadım...

Ama İsmet, hep vicdanımda bir ur, sırtımda kambur olarak kaldı. Ona yaptığım kötülük, verdiğim zarar hep içimi acıttı.

Bundan kurtulmak, verdiğim zararı telafi etmek, ondan helâllik almak için çok aradım onu. Sordum, soruşturdum; bilen, gören yoktu. Bulamadım bir türlü...

Ve aradan 50 yıl geçti. Yarım asırlık kul hakkı, vicdan azabı neredeyse unutulmaya, küllenmeye başlamıştı ki, çok şükür İsmet'in izini buldum.

İskeçe Hazırlık Lisesi mezunları, bir internet platformu oluşturmuşlar. Kardeşim, İsmet'i oradan bulmuş, bana telefonunu gönderdi.

Aradım tabii hemen. İzmit'teymiş. Türkiye'ye gelince üniversiteye devam edememiş. Bir devlet dairesinde memur olarak çalışmış senelerce. Evlenmiş, çocukları, torunları olmuş. Emekli olduktan sonra da ek gelir için taksi şoförlüğü yapmaya başlamış.

Randevulaştık. Ailecek yanına gittik, hasret giderdik. Eski okul günlerini yad ettik.

Öğrendik ki, Türkiye'ye geldikten sonra memlekete hiç gidememiş İsmet. Şartları el vermemiş çünkü.

50 yıl önce, Orta 1. Sınıfta yaptığım o kötülüğü anlattım İsmet'e.

-Hiç hatırlamadım, dedi.

Helâllik istedim.

-Hatırlamadığım zararın helâlliği varsa, helâl olsun kardeşim, dedi.

Sonraki günlerde, İsmet ve ailesinin pasaport, vize işlerini hallettik. Memleketini 50 yıl sonra gördü, hasret giderdi ve çok duygu dolu anlar yaşadı.

O tarihten sonra da irtibatımız kopmadı onunla. Görüştük ara sıra...

-Kardeşim, dedi bir gün bana. Büyük bir problemim var. Avukatsın, çözmeme yardımcı olur musun? Yoksa ana babamdan bizde kalan ev hazineye geçecek.

Anlattı İsmet konuyu sonra detaylarıyla.

Meğer, anne babasının vefatı üzerine veraset ilanı çıkarmaya gittiklerinde, anne babasının çocukları bulunmadığını öğrenmişler. Yani kayıtlarda çocukları olduğu bilgisi yokmuş. Ortada bir varis olmayınca da malları hazineye kalıyormuş.

-Merak etme İsmet, dedim. Allah'ın izniyle çözüm bulunur. Sen bana vekâlet ver, ben memlekete gider, belediyeden aile kütüğünüzü çıkartır, sorunu düzeltirim, hazineye kalmaz malınız.

Birkaç gün sonra, İskeçe Belediyesi'ndeydim.

Vatandaşlıktan silindikleri için yasal olarak suret vermeleri mümkün değilmiş. Ancak sözlü olarak bilgi alabildim. Ve gerçekten de, aile kütüğünde İsmet'in olmadığını öğrendim. Kütükte sadece İsmet'in kardeşi kayıtlıydı.

Olacak iş değildi.

Düşündüm, bir nüfus kaydı olmasa, İsmet okula da kaydedilemezdi. Bunun üzerine İsmet'in 6 sene okuduğu İskeçe Azınlık Lisesi'ne gittim. Müdürle görüştüm. Eski kayıt defterlerini açtık. Okulun 2. mezunlarıydık biz.

İsmet'in kayıt evrakını buldum. Evrak, İskeçe Belediyesi'nden değil, Mustafçova Belediyesi'ndendi. Sayı numarasını alarak Dolaphane'deki Mustafçova Belediyesi'ne gittim.

Belediye başkanı Türk'tü. Tanıdığım, bildiğim biriydi. Yardımcı oldu. Fakat orada, yani benim gibi 1954 doğumluların arasında, İsmet yoktu.

Çaresiz tam ayrılacaktım ki oradan, aklıma bir şey geldi. Başkana dedim ki:

-Bir de 1960 doğumluların defterine baksak mı?

-1954 doğumlu değil mi İsmet? dedi.

-Evet, dedim. Ama gördüğünüz gibi orada yok işte. Okula kayıt belgesinde 1960 tarihi vardı. Şimdi o geldi aklıma. Onun için bir de oraya bakalım.

Baktık ve gerçekten de orada bulduk İsmet'i.

Meğer İsmet'in babası, doğumundan, ilkokula kaydedildiği tarih olan 1960'a kadar belediyeye bildirmemiş onu. Bu yüzden de, 1960'ta mahkeme kararıyla nüfusa yazdırılmış İsmet.

Aradığımı bulmuştum. Gerekli tüm resmî evrakları yanıma alarak, hepsini apostilleyip Türkiye'ye döndüm. Ve tercüme ettirip Nüfus Müdürlüğü'ne götürdüm.

Böylece İsmet ve kardeşi mirasçı oldu. Yani aileden kalan miras hazineye değil, onlara gitti.

Bu olaydan sonra, İsmet'e karşı işlediğim suçun ağırlığı, vicdanımdan kalktı, hafifledi.

“Allah'ım, borcumu ödeme imkân ve fırsatı bahşettiğin için, Sana kâinatın zerrelere adedince hamd-ü senalar olsun”, diyerek dua ettim.

Ve şöyle devam ettim Rabbimle konuşmaya;

“Doğru mu düşüncem, bilmiyorum, ama bana öyle geliyor ki; İsmet'in bugünkü problemini çözmek için, 13 yaşında o yanlış yapmama izin verdin. Hem benim hatamı sevaba çevirdin, hem de İsmet'in problemini çözdün!

Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillah Rabbim!”

*

Baktım, herkes derin bir nefes aldı. Benimle birlikte onlar da rahatlamışlardı. Sanki o yük, onların da sırtından inmiş, onlar da feraha ermişti.

Aile olmak güzel şeydi!

18.

AÇILAN KAPILAR

Hikâyenin sonunu duyunca, başta Yunus Bey olmak üzere herkesin keyfi yerine gelmişti.

Kul hakkı ödenince, kapılar açılmaz mı?

4 saat sonra sınır kapısındaki arıza giderilmiş, geçişler başlamıştı.

Biz de hemen yola çıkmak üzere, araçlarımıza bindik.

Ortadan bölünmüş Meriç Nehri'nin üzerindeki, yarısı Türkiye'ye, yarısı Yunanistan'a ait köprüden geçerken hep hayret ederim. Ve aklımdan hep aynı soru geçer: ***Köprüyü bölmekle Meriç Nehri'ni de mi ikiye böldüklerini düşünüyor devletler?***

Meriç Nehri, bütün güzelliği, bütün vakarı (ağırbaşlılığı) ve ciddiyetiyle, bölünmeksizin bir bütün olarak akıp gidiyordu.

Meriç Nehri'nin sularını bölmek kimin haddineydi?

İnsanlar **zanla** iş yapıyordu, buna defalarca kez şahit olmuşum. Mesela güneş doğup batmadığı hâlde, güneşin doğup battığını söylüyorlardı.

Aynı şekilde, devletler de **zanla** iş yapıyordu. Şimdi buna da şahit oluyordum.

Devletler, bölünmesi mümkün olmayan nehirleri, dağları kendi malları gibi bölüyor, parçalıyor ve kendilerince sahipleniyorlardı. Yani Allah'ın memleketini **zanlarla** bölüyorlardı...

*

Eşim, iki sınır noktasında kalan, Yunan ve Türk as-

kerleriyle yan yana dalgalanan Türk ve Yunan bayraklarını fotoğrafladı. Belki de video çekti, bilmiyorum.

-Devletler hırsız, dedim.

-Yunan mı, Türk mü? dedi eşim.

-Her ikisi de, dedim. Bütün devletler. Kimin malını bölüşüp duruyorlar ya? Resmen gaspçı bu devletler. Allah'ın mülkünü sahiplenme yetkisini nereden alıyorlar?

-Ya baba, dedi oğlum arkadan. Yanlış anlama ama hırsız, herkesi kendisi gibi hırsız zanneder.

-Doğru dedin oğlum. Ben hırsızlık yaptığım için herkesi de hırsız sanıyorum, dedim. Ve tekrar ediyorum: Allah'ın yeryüzünü, mülkünü kim sahiplenip 'Burası benim' diyorsa, hırsızdır! İster şahıs, ister kurum, ister devlet olsun.

-Yapma babam, öyle deme, dedi oğlum.

-Öyle dedim ve diyorum. Sadece araziyi değil, bu dediğim Allah'ın yeryüzündeki bütün nimetleri için geçerli, dedim.

Ve ekledim;

-Allah'ın yarattığı ve insanlara hediye olarak gönderdiği elmayı, domatesi, karpuzu, sebzeyi sahiplenip onları satmaya kalkışanlar da hırsızdır. İnsanlar, birbirlerinden bu malların bedelini değil, bu malları yetiştirmek için sarf ettikleri emeğin karşılığını isteyebilirler ancak. Hırsız olmayan insanlar bu yüzden sattıkları malların üzerine 'Hediyesi şu kadar' diye etiket koyuyorlardı eskiden. Niye yapıyorlardı bunu? Bu nimetlerin sahibinin Allah olduğunu vurgulamak için tabii ki...

-Tamam da, dedi oğlum. Sen yine de devlete ve millete hırsız demesen... Olmaz mı babam ya?

-Peki oğlum, dedim. Senin hatırın için demeyeyim.

Ve ekledim;

-Peki. Sen, benim bugüne kadar millete ve devlete hırsız dediğimi hiç duydun mu hiç?

-Hayır, duymadım, dedi.

-O zaman, sence bundan sonra der miyim? dedim.

-Demezsın baba, dedi.

-İyi, dedim. Anlaştık o zaman.

*

Keşan kavşağındaki petrol istasyonunda durduk. Arabalarımızın depolarını doldurduk.

Sonra aramızda konuştuk; Bursa'ya nereden gitmeliydik? Çanakkale'den mi yoksa İstanbul'dan mı?

Kısa bir istişareden sonra İstanbul yolunun daha uygun olduğuna karar verdik. Malkara, Tekirdağ, Silivri, İstanbul, Yalova ve sonunda Bursa'daydık.

Tabii ki doğruca fabrikaya gittik.

Kapıda bizi fabrika bekçisi Hatemi Amca karşıladı. Zannettiğimden de yaşlı bir adamdı.

Yunus Bey ona hırsızları fark edip etmediğini sordu.

-Hiç fark etmedim Yunus Bey, dedi. Herhâlde bu hırsızlar çok profesyonel. Üstelik gece de defalarca tur attım fabrikanın etrafında.

-Emin misin? Hiç kimseyi görmedin mi, fark etmedin mi? diye sordu yeniden Yunus Bey.

-Fabrika duvarına işeyen bir delikanlıdan başka kimseyi görmedim, dedi bekçi Hatemi. Onun eşkâlini de polisler verdim, yerini de gösterdim. Galiba oradaki çatlak camı kırıp içeri girmişler. Polisler öyle dedi.

*

Fabrikanın yönetim katındaydı herkes. Biz, bizim avukatlar, polisler.

Saat 5'ten sonra, bahçede gömülü hâlde bulunan dolarları tutanakla teslim ettiler Yunus Bey'e.

Biz de onun, bu paraları tekrar kasaya koymasına yardım ettik.

Kasa çok muhkemdi (sağlam) ve çok büyüktü. Ancak vinçle kaldırılıp götürülebilirdi.

Gerçekten, kasanın anahtarı fabrikada bırakılmamış olsaydı, açılma veya götürülme şansı yoktu.

Allah'ın işi işte! Unutturan O değil mi?

Bana da, kayınpederimin paralarını unutturmamış mıydı okulda?

Sebepler bahaneydi...

Zaten Erzurumlular da *Bahane Tanrısı* diyorlardı Allah'a. ***Kullarını affetmek için bahane arayan Rab***, manasında.

Fakat nedense Allah'ın rahmetini, ***iyi kullarına has*** zannediyoruz. Zalim, hırsız, kötü kullarına ise hep ceza, kahr, bela vermesini istiyoruz. Oysa asıl merhamete muhtaç olanlar; kötü, hırsız, zalim dediğimiz kullar değil mi?

Ayrıca, her insanın içinde şeytan ya da nefis bulunmuyor mu? Hepimizin içinde bir Kabil yaşamıyor mu? Bunun için de bütün insanlar, kimi zaman iyi, kimi zaman kötü olmuyor mu?

Baksanıza Allah, yakıcı oksijenle yanıcı hidrojeni (yani ateşle barutu) bir araya getirip **su** yaratıyor (H₂O).

Aynı şekilde de; iyilikle kötülüğü, vicdanla nefsi bir araya getirerek de **insanı** yaratıyor...

Ve bizlere diyor ki: Hem içinizdeki kötü nefsinizle, hem de dışınızdaki kötülerle de bir araya gelerek, onlara iyilik ederek, onları kendinize sınırsız dostlar hâline getiriniz.

Yani bizden; ateş ile barut mesabesinde olan iyiler ile kötülerini bir araya getirerek **su** oluşturmamızı istiyor! Ve bunun yolunu da hem ayetle hem de kâinattaki su örneğiyle gösteriyor bize.

*

Bunları Yunus Bey'e de anlattım.

Çok etkilendi. Çok ibretlik buldu suyun formülünü.

Ve bu vesileyle bize iletilen büyük mesajlara uzun uzun kafa yordu...

Az sonra operasyonu yöneten emniyet amiri geldi, Yunus Bey'i ifadeye aldı. Biz de yanında bulunduk, avukatı olarak tabii.

Polis sordu.

Yunus Bey de ifadesini şöyle verdi:

“Ben olayı görmedim. Benim, tekstil firması

olarak kullandığım yere, arka kapı kırılmak suretiyle girilip, içeride bulunan ofis olarak kullandığım odanın çekmeceleri kırılarak, çekmecede bulunan param alınmış. Ayrıca çekmecede bulunan kasa anahtarı alınarak, yine yandaki dinlenme odasında bulunan ve üzerinde televizyon, altında dolap olan, dolabın içindeki kasa açılarak, kasanın içerisinde bulunan yaklaşık 5 milyon dolar civarında para hırsızlanmış.

Ben, hırsızlık olduğu tarihte yurt dışında, Yunanistan'daydım. Bana elemanlarım bilgi verince, geldim. Daha sonra emniyete durumu bildirdik. Emniyet, bana işletmenin yakınında gömülü olan bir kısım parayı, yine şahıslar yakalandıktan sonra gösterdikleri yerlerde tespit edilen parayı bana teslim etti. Bana teslim edilen para dolar cinsinden paraydı.

2 milyon dolar param da teslim edilmedi.

Sadece paranın diğer kısmı bana teslim edildi (Türk Lirası cinsinden olan para).

Bu şekilde, benim iş yerimde hırsızlık yapan, malıma zarar veren ve iş yeri dokunulmazlığını ihlal eden sanıklardan şikayetçi değilim. Cezalandırılmalarını istemiyorum. Davaya, katılan sıfatıyla takip etmek istemiyorum. Kamu davası olarak görülmesini istemiyorum.”

Duruma müdahale ettim ve dedim ki;

-Olmaz öyle! Lütfen değiştirelim. Şikayetçiyim, diye düzeltelim. Hem şikayetçiyim hem de cezalandırılmalarını istiyorum, diyelim. Ayrıca katılan olarak da katılmak istiyoruz.

Emniyet müdürü sağ olsun, dediğimiz gibi tutanağı düzenledi.

Yunus Bey’le biz de imzaladık.

19.
OLAY YERİ

Emniyet amiriyle birlikte, paraları buldukları yere götürdüler bizi. Olay Yeri İnceleme ekibi, fabrikadan paraların gömüldüğü yere kadar, yırtılan çuvaldan yere düşen destelerin bulunduğu yerleri işaretlemişti.

Saydım onları ben de; 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33 ve servi ağacının altına gömdükleri yer...

Hırsızlar resmen paranın bulunması için apaçık, şaşmaz iz bırakmışlardı! Olacak şey değildi bu.

-Meslek hayatımda böyle bir olay hiç yaşamadım, dedi Emniyet Amiri.

Adı Osman'dı.

-Resmen birisi paraları bulalım diye iz bırakmış, işaret koymuş, dedi.

-Ben, bu izleri bırakanı galiba biliyorum, dedim amire.

Herkes bana dönüp baktı şaşkınlıkla.

-Kim? dediler. Hem sen, nereden bilebilirsin ki?

-Bilirim, dedim. Bu izleri *Hansel* bıraktı.

-Kim, kim? dediler.

-Hansel, Hansel, diye tekrarladım. 'Grimm Kardeşler'den...

Şaşkınlıkla bana baktıklarını görünce,

-Bakın, dedim. Size, olayın nasıl gerçekleştiğini anlatayım isterseniz.

-Tutanak altına alalım mı? dedi emniyet amiri.

-Yok amirim, dedim. Ben sadece size, buna benzer bir masal anlatacağım. Almanya'dan bir masal bu. Oradan bir ipucu yakalarsınız belki diye düşünüyorum.

Yüzüme şaşkınlıkla baktıklarını görünce, şöyle devam ettim sözlerime;

-Masallar çok önemli, çok ibretli şeyler anlatırlar. Hadiseler zaten masallardan oluşmuştur. Masallar da sonradan gelenlere ibret olsun diye anlatılmıştır.

Şaşkınlıkla bana bakan gözlerden biri de Yunus Bey'e aitti. Kendince gözleriyle konuşuyordu benimle; *Masal zamanı mı şimdi dünürüm*, der gibi bakıyordu.

Oğlum da rahatsız olmuştu Yunus Bey gibi.

Ama Emniyet Amiri merakla şöyle dedi,

-Ben duymak isterim o masalı!

-Ben de anlatayım o zaman, dedim.

*

“Hansel ile Gretel, ünlü ‘Grimm Kardeşler’in en çok bilinen masallarından biridir.

Masal, büyük bir ormanın kenarında, karısı ve iki çocuğuyla yaşayan fakir bir oduncunun evinde geçer. Oduncunun çocuklarından büyük olanın adı Hansel, küçük olanınki de Gretel'dir.

Ülkede büyük bir kıtlık vardır ve oduncu ekmek parası kazanamaz hale gelmiştir. Bir karısına şöyle der;

-Ne olacak bizim hâlimiz hanım? Zavallı çocuklarımızı besleyemiyoruz, kendimiz bile doyamıyoruz.

-Dinle beni bey, der karısı. Yarın erkenden çocukları

ormanın hiç balta girmemiş kısmına götürelim. Orada onlara ateş yakar ve yanlarına birer parça ekmek bırakırız. Sonra eve döneriz. Çocuklar evin yolunu asla bulamaz. Böylece biz de onlardan kurtulmuş oluruz.

-Olmaz Hanım, der adam. Ben bunu yapamam. Vahşi hayvanlara yem olurlar orada.

-Aptallık ediyorsun, der karısı. Bunu yapmazsak eğer, dördümüz de açlıktan ölürüz.

Kadın o gece, adamın başının etini yer. Sonunda oduncu razı olur.

O gece, Hansel de Gretel de açlıktan uyuyamadıklarından, üvey annelerinin söylediklerini duymuşlardır.

Gretel ağlayarak şöyle der Hansel'e;

-Ağabey, ne yapacağız biz şimdi?

-Sessiz ol, der Hansel. Üzülme sakın. Ben ikimize de bakarım.

Anne ve babaları uyuyunca, Hansel kalkıp usulca dışarı çıkar. Ay ışığının, yerdeki ufak ve beyaz çakıl taşlarında yansıdığını görür. Ve eğilerek toplayabildiği kadar bu taşlardan toplar, cebine doldurur.

Sonra Gretel'in yanına gider ve ona şöyle der;

-Rahat rahat uyu. Merak etme, Tanrı bizi unutmaz!

Birlikte sabah olmasını beklerler. Gün ağarıp da güneş yükseline, tam da bekledikleri gibi, üvey anneleri gelip ikisini de kaldırır.

-Hadi kalkın tembeller! Ormana gidip odun keseceğiz, diyerek.

Sonra da çocukların eline birer dilim ekmek verir.

-Bu sizin öğle yemeğiniz. Daha önce yiyip bitirmeyin sakın. Bütün gün başka yemek yok, ona göre.

Yola çıkarlar. Bir süre gittikten sonra Hansel durur. Başını çevirerek evlerine doğru bakar. Bunu birkaç kez yineler. Aslında birkaç adımda bir cebindeki çakıl taşlarından birini alıp yere atmaktadır.

Ormanın ortasına geldiklerinde, babaları bir ateş yakar ısınmaları için. Alevler iyice yükselince, üvey anneleri şöyle der çocuklara;

-Ateşin yanına uzanıp dinlenin. Biz babanızla gidip odun keseceğiz. İşimiz bitince geri dönüp sizi alırsınız.

Hansel ile Gretel, başlarını sallar ve kendilerine söyleneni yaparlar.”

20.

MASALIN DEVAMI

Herkes merakla masalı dinliyor, konuyla nasıl bir bağlantısı olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Oğlum Kuzey dayanamadı, sordu;

-Babacığım, bu durumun anlattığın masalla nasıl bir ilgisi var, ben anlayamadım.

-Haklısın oğlum, dedim. Ama az sonra anlayacaksın.

Ve masalın devamını anlattım;

“Öğlen olur. Hansel ile Gretel iyice acıkmıştır. Sabah üvey annelerinin verdiği birer dilim ekmeği çıkarıp yerler. Yorgunlukla gözleri kapanan çocuklar, az sonra derin bir uykuya dalarlar. Uyandıklarında etraf kapkaranlıktır. Gretel ağlamaya başlar.

-Bizi bırakıp gittiler işte. Evimize nasıl döneceğiz şimdi ağabey?

-Korkma, birazdan ay çıkacak, der Hansel. O zaman yolumuzu buluruz.

Gerçekten de öyle olur. Dolunay tepeye yükseldiğinde, Hansel’in taşları serpiştirdiği yoldan yürümeye başlarlar. Çakıl taşları, madeni para gibi parlamaktadır ay ışığında. Bütün gece yürüyüp, gün ağarırken eve varırlar.

Üvey anneleri, onları görünce şaşırır ve hemen durumu toparlamaya çalışır;

-Ah yaramaz çocuklar, ormanda uyuyakaldınız her hâlde, der.

Babaları çok sevinir onları görünce. Çünkü yaptığından dolayı pişmandır. Ama birkaç hafta sonra, pişman

olduğu o hatayı yeniden yapacaktır. Çünkü yoksulluk baş edilemez boyutlara gelmiştir.

Çocuklar, bir gece, üvey annelerinin, babalarına şöyle söylediğini işitirler;

-Onları ormanın daha da derinlerine bırakmalıyız bu kez. Yollarını bulamayacak kadar uzağa...

Hansel, herkesin uyuduğundan emin olunca, dışarı çıkıp çakıl taşı toplamaya karar verir. Ne var ki üvey anneleri, kapıyı kilitlemiştir.

Ertesi sabah, kadın yine çocukları yataktan kaldırır ve her birine biraz ekmek verir. Ama bu seferki öncekinden daha azdır.

Ormana giderken Hansel, ekmeği cebinde ufalar ve hiç belli etmeden kırıntıları yola serpiştirir.

Ormanın derinliklerine kadar giderler. Anne ve babaları, büyük bir ateş yakar ve çocukları ateşin başına oturup, yine odun kesmeye giderler.

Gretel, ekmeğini Hansel ile paylaşır. Çünkü ağabeyi kendi hakkı olan ekmeği yola serpmiştir. Yine uyurlar ateş başında. Uyandıklarında gece olmuştur.

Ay çıktığında ise yola koyulurlar. Ama yerde hiç ekmeğin kırıntısı göremezler. Çünkü ormandaki kuşlar hepsini yemiştir.

Evden ayrılalı 3 gün olmuş, açlıktan ve yorgunluktan yürüyemez hale gelmişlerdir. Bir ağacın altına kıvrılır uyurlar. Uyandıklarında, ağacın dalına konmuş beyaz bir kuş görürler. O kadar hoş öter ki kuş, uzun uzun onu dinlerler. Sonra kuş uçar. Çocuklar da takip eder. Kuş, bir evin damına konar.

İki kardeş eve iyice yaklaşıncı, evin pasta hamurundan yapıldığını ve üzerine kurabiyeler yapıştırıldığını fark ederler. Evin pencereleri ise beyaz pamuk şekerdendir.

Hansel damı, Gretel de pencereyi kemirmeye başlar.

Derken evin içinden bir ses yükselir.

-Kim yiyor çıtır çıtır benim evimi böyle?

Çocuklar aldırış etmeksizin evi yemeye devam ederler.

Birden kapı açılır ve dışarı bir cadı çıkar. Değneğine tutuna tutuna yürür. Hansel ile Gretel çok korkar. Cadı, onlarla tatlı tatlı konuşur;

-Sevgili çocuklar, gelin içeri, çekinmeyin. Korkmayın, burada başınıza bir şey gelmez, der.

Ve çocukları ellerinden tutarak içeri sokar. Sofrada güzel yemekler vardır. Cadı onlara tertemiz yataklar da hazırlamıştır. Hansel ile Gretel, kendilerini cennette gibi hisseder.

Cadı, yakaladığı çocukları öldürüp, kazanda pişirerek yemektedir. O kurabiye evi de, çocukların ilgisini çekmek, onları kandırmak için yapmıştır.

Ertesi sabah cadı erkenden kalkar. Güzel güzel uyuyan, kırmızı yanaklı çocukları görünce kendi kendine şöyle der;

-Nefis bir yemek olacak!

Sonra da sessizce Hansel'i yakalayıp, bir ahıra sokar, demir parmaklıklı kapıyı da üstüne kapatır. Hansel bağırır ama duyan olmaz.

Cadı sonra Gretel'i uyandırır.

-Hadi kalk bakayım tembel kız. Ağabeyin için iyi bir şeyler pişir. İyi yesin de semirsin biraz. Ne zaman şişmanlarsa, onu o zaman yiyeceğim!

Gretel, ağlasa da sızlasa da fayda etmez. Cadının söylediğini yapmak zorunda kalır. Hansel'e en güzel yemekler sunulurken, Gretel'e sadece artıkları yemek kısımet olur.

Cadı her sabah, usulca ahıra yaklaşır ve Hansel'e seslenir,

-Uzat bakalım elini, kilo almış mısın göreyim? der.

Cadıların gözü kırmızı olur ve uzağı göremez. Bunu bilen Hansel ona her sabah bir kemik uzatır. Cadı da gözleri iyi görmediği için bunu Hansel'in sıska parmağı sanır. *Oğlan niye şişmanlamadı acaba?* diye söylenip durur kendi kendine.

Aradan haftalar geçer. Hansel hâlâ zayıftır ve cadının sabrı tükenir.

-Hansel ister zayıf olsun ister şişman, yarın onu kesip yiyeceğim! der.

Bunu duyan Gretel, son çare dua eder.

-Ulu Tanrım, bize yardım et!

Ertesi sabah Gretel, cadının isteğiyle fırını yakar.

-Önce ekmek yapalım, der Cadı. Ben hamuru hazırladım. Gir içeri, bak bakalım, ekmek yapılacak kadar ısınmış mı fırın?

Ve küçük kızı, ağzından alevler çıkan fırına doğru iter. Niyeti, kızı içeri atıp, fırının kapağını kapatmaktır.

Onu, fırında kızartıp yemeyi planlamaktadır çünkü. Ama Gretel Cadının planını anlar ve ona şöyle sorar;

-Fırının ısısına nasıl bakılacağını bilmiyorum, öğretir misin, der.

-Aptal kız, der Cadı. Sok kafanı şuradan içeri, anlar-sın. Bak böyle yapacaksın, der.

Ve Cadı, kafasını hafifçe fırının içine doğru sokar. O anda Gretel, onu tüm gücüyle içeri iter. Ve fırının demir kapağını kapar. Cadı orada yanarak ölür.

Gretel Hansel'i serbest bırakır. Ve ona müjdeyi verir;

-Hansel, kurtulduk! Cadı öldü!

İki kardeş sevinçle kucaklaşır. Artık korkmaları için bir neden kalmamıştır. Oradan ayrılmadan önce, cadının evinin her köşesinde içi kıymetli taşlarla dolu sandıklar bulurlar. Ve iki kardeş, ceplerini bu parlak taşlarla doldurup yola çıkarlar.

İki kardeş uzun bir süre yürürler. Sonunda uzaktan evlerini görürler. Eve girer girmez de babalarının boynuna sarılırlar. Adamcağız çok mahcuptur. Onları ormanda bıraktıktan sonra bir gün bile uyku uyuyamamıştır. Bu arada karısı da ölmüştür.

Hansel ve Gratel, getirdikleri kıymetli taşları babalarına verir. Ve o günden sonra, fakirlikle ilgili tüm sorunları ortadan kalkar, mutlu mesut yaşarlar.

21.

SUYUN FORMÜLÜ

Yunus Bey'in hırsızlardan şikâyetçi olmaması beni çok etkilemişti. Emniyet amiri de şaşırmıştı. Bu yüzden müdahale ederek, şikâyetçi olduğumuzu belirttim.

Baş başa kalınca da Yunus Bey'e sordum:

-Üstadım, hırsızlardan neden şikâyetçi olmak istemediniz? Asil bir davranış, lakin bu aşamada yanlış anlaşılabilir.

-Haklısın dünür, dedi. Bu yüzden müdahalene itiraz etmedim zaten. Anlattığın o hatıra, yani çocukluğundaki o hırsızlık olayı çok etkiledi beni. 60 sene sonra harçlığını çaldığın arkadaşın İsmet'in miras işini çözmene vesile olman inanılmazdı.

Ve ekledi,

-3 milyon doların bulunması konusu da hayli ilginç... Bırakılan izleri düşününce tuhaf hissettim. Kasanın anahtarlarını, hem de o kadar uzağa, Yunanistan'a giderken, çekmecede unutmam, olacak iş değildi. Tıpkı senin 350 bin doları o okulda unutman gibi! İki saat sonra gittiğinde paraları yerinde ve dokunulmamış hâlde bulman gibi. Ben de paranın çoğunu, akıl -mantık almayacak şekilde buldum, biliyorsun. Bütün bu tuhaflıklardan sonra da, başıma gelenin içindeki hikmeti araştırıp bulmam gerektiğini düşündüm.

Kısa bir sessizlik sonrası şöyle devam etti sözlerine;

-Senin anlattığın şu H2O konusu da çok ilginç dünürüm. Yani suyun oluşumundaki o formül. Beni çarptı bu konu. Su; yanıcı ve yakıcı olanın, yani iyi ve kötünün bir

araya gelmesiyle oluşuyor! Bu gerçekten çok büyük bir mesaj!

Gülümseyerek bana baktı ve şunları söyledi Yunus Bey,

-Kafam karıştı doğrusu... İyi kim, kötü kim bu hikâyede? Ben mi iyiyim? Yoksa anahtarları unuttuğum için, fabrikaya alarm sistemi kurmadığım için, kırık camı tamir etmediğim için, kötü müyüm? Hırsızların hırsızlık yapmalarını ben mi teşvik ettim? Sürekli aklımda bu sorular var. Bunun için de kafam gerçekten çok karıştı. Ve o nedenle hırsızlardan şikâyetçi olmak gelmedi içimden.

Ve ekledi;

-Sonra Allah'ın ayetini hatırladım: *'İyilikle kötülük bir olmaz. Kötülüğü en güzel şekilde sav. Bir de bakar-sın, seninle aranda düşmanlık bulunan kimse, sanki sı-cak bir dost oluvermiş* (Fussilet, 34). Kim bilir, belki de hırsızlardan şikâyetçi olmazsam Allah onları ıslah eder, güzel insanlara çevirir. Toplum için ben de **su**, yani H2O formülünü oluştururum diye düşündüm.

Yunus Bey'i dinledikçe (ki yaşça benden küçüktü) içimden gidip elini öpesim geldi. Öpmedim tabii ama daha çok sevdim onu, takdir ettim.

-Harikasınız, dedim Yunus Bey'e. Allah razı olsun senden. Lakin sakın ha; *Vay be, ben neymişim, şikâyet etmedim, hırsızlar ıslah oldu, onları suya çevirdim*, gibi düşünme. Zira H2O formülü gibi, düşmanı dosta dönüştürme sanatı da yalnızca Allah'a aittir.

Ve ekledim;

-Allah sadece düşmanı dosta çevirmek için, bir şart olarak, senin ona iyilik yapmanı istiyor. Gerisini zaten O

hallediyor... Düşmanın kalbini yumuşatmak, kalbindeki kini söküp almak, onu dosta çevirmek bütünüyle O'nun işi. Bunun farkına varmazsan ve *'Ben onu hediyelerle, ondan şikâyetçi olmayarak dost yaptım,'* zannedersen hem hediyelerin gider, hem de 'bum!'. Yani bir patlama yaşanır orada, başın gözün yarılır. Ateşle barutu bir araya getirip **su** yapma sanatı, onları rahmete dönüştürme sanatı, nasıl sadece O'nun ise, düşmanları da dosta çevirme sanatı da sadece O'na aittir.

Yunus Bey başını salladı. Beni anladığını hissettim.

Ve sonra da şöyle devam ettim sözlerime:

-Ama O söz vermiştir ve söz verdiğini yerine getirir. Diyor ki: *'Düşman bellediğiniz kişiler, her şeyden önce benim kullarımdır. Sizin gibi. Ayrıca siz de onlarla öz be öz kardeşsiniz. Ananız babanız bir. Ve hepiniz Hz. Muhammed'in nurundan yaratıldınız. Ümmet-i Muhammed'siniz hepiniz. İnansanız da inanmasanız da...'*

Sonra da şöyle söyledim;

-H₂O formülünde olduğu gibi, kiminiz hidrojen, kiminiz oksijen tarafı ağır basanlarsınız. Hidrojenler, yani kötü tarafı ağır basanlar çoğunluktadır. Oksijen tarafı baskın olanlar ise azınlıkta. Bu yüzden, iyilik tarafı ağır basan oksijenler, en az iki hidrojeni yani iki kötüyü kucaklarsa, onlara sahip çıkarsa, onlara iyilik yaparsa işte o zaman ben de H₂O formülünü bu kez sizin için tahakkuk ettirir, düşmanlıklarınızı dostluğa çeviririm, diyor bize.

O sırada aklıma bir hatıram geldi.

Gülümseyerek şöyle dedim Yunus Bey'e,

-Allah'ın H₂O formülünü ve Kur'an'daki ayetiyle verdiği müthiş hakikat dersini düşününce, bir mafya ile

yaşadığım olay aklıma geldi. Anlatayım mı, ister misin?

-Lütfen, dedi Yunus Bey. Lütfen, merakla dinliyorum.

Ben de anlatmaya başladım;

“İki kişi arasında hakemlik yapmıştım. Taraflardan biri verdiği sözünü yerine getirmemiş ve ortadan kaybolmuştu.

Diğer taraf da alacağını alamayınca, beni hakem değil taraf gibi düşünmüş ve konuyu bir mafyaya havale etmişti.

Mafya, beni çok çirkin mesajlarla tehdit ediyordu. Telefonda da ölümle tehdit edince, şahsı engelledim ve savcılığa şikâyet ettim kendisini.

Savcılık somut bir olay olmadıkça, yani sırf tehditle bir şey yapamıyordu. Bu yüzden ben de tanıdık vasıtasıyla Asayiş Şube Müdürü’ne ulaştım.

-Gayri resmî olarak, tehdit eden şahsı tespit edebilir miyiz, diye sordum.

Müdür Bey gerekli izleme ve dinleme tertibatını aldıktan sonra,

-Telefondaki engeli kaldır, dedi bana.

Kaldırdım...

Birkaç dakika sonra aradı, kendisine mafya diyen o adam.

Müdür Bey, açmamı söyleyince açtım. Birlikte dinledik adamın söylediklerini.

Çok ağır bir küfür savurdu önce. Sonra da,

-Bittin sen! Öldün sen! dedi.

Zira onu telefonla engellemenin cezası buymuş.

Telefondaki adama cevaben söylediklerim, tamamen spontane gelişti:

-Kardeşim, diyerek başladım söze.

Ve şöyle devam ettim;

-Çok çirkin ve kötü şeyler söylüyorsun. Attığın mesajlar da iğrenç. Doğru, korkuyorum. Ama senin öldürmenden değil. Zira beni sen öldüremezsin. Beni ancak Allah öldürebilir. Vaktim gelince de bunu kimse engelleyemez. Biz bu süreyi ne uzatabilir ne de kısaltabiliriz. Ola ki senin şu çirkin sözlerine aldanıp ben de sana kötü söz söylerim diye, bundan korktuğum için engelledim seni. Senin kalbin nazargâh-ı ilâhidir. Allah'ın evidir orası. Yani, senin benim kalbimi kırdığın gibi, ben de senin kalbini kırarım diye korktum kardeşim.'

Sessizlik oldu. Müdür Bey işaretle bana, *Konuşmaya devam et, kapatmasın*, dedi.

Tam yeni bir şey diyecektim ki mafya konuştu:

-Hocam, dedi, hakkını helâl et. Seni bize yanlış anlatandan hesap sormayı da biliriz biz. Müminin kalbini kırmaktan korkan biri, hiç hak yer mi? Tekrar hakkını helâl et. Ve söz. Sen beni bilmeyeceksin ama günün birinde gelip elini öpeceğim.

Kendisini bu işe sevk edenin adını da verdi. Onu da bana gönderip özür dileteceğini söyledi hatta. Sonra da telefonu kapattı.

-Ortada bir sorun kalmadı galiba, dedi Müdür Bey. Sen kendi işini kendin hallettin. Bir de üstüne, mürit edindin kendine! Hayatımda hiç böyle bir olay yaşamamıştım!

Ertesi gün ihaleyi veren adamla görüştük. O da helâl-lik istedi. Helâl ettim, kucaklaştık.”

*

Hikâye bitmişti...

Yunus Bey’e şöyle dedim:

-Formül belli işte Yunus Bey. H₂O.

Ve ekledim;

-Güzel bir söz, samimi bir tebessüm de hediyeymiş. Ve o durumda da Allah formülünü işletiyor; H₂O, yani *suyu* meydana getiriyormuş.

-Bu da çok çarptı beni ya, dedi Yunus Bey. Gerçekten, gerçekten. Ben artık kesinlikle bu çocuklardan şikâyetçi olamam!

22.
METKO

Yunus Bey'in aklındaki karışıklık ortadan kalkınca keyfi de yerine gelmişti.

-Ya dünürüm, dedi bana. Çocukları nişanladık nasılsa. Düğünü de yaparız en kısa zamanda. Senin başına da gelmedik bir şey kalmamış.

-Avukat olunca öyle oluyor dünürüm, dedim ben de.

Ve şöyle devam ettim söze,

-Selanik-Atina programı gerçekleşemedi ama bu hırsızlık olayı, birbirimizi tanıma konusunda bize çok yardım etti.

Yeterince farkında değildik o an ama, gerçekten de birbirimizi uzun zamandır tanıyor gibiydik artık. Hatta son birkaç saattir, birbirimize **dünür** diye hitap etmeye başlamıştık.

-Bu hırsızlar bizi çok çabuk kaynaştırdı, dünür yaptı, dedim.

-Vallahi öyle, dedi

-Çok ibretli bir hırsız hikâyesi yaşamıştım. Onu da anlatayım istersen, dedim.

-Minnettar olurum, dedi dünürüm.

-Anlatırım o zaman, dedim. Ama kızmaca yok ha...

Gülümsedi...

Ben de anlatmaya başladım;

“Yakalanmamak kaydıyla hırsızlık yapmak başarıdır. Takdir edilir. Hatta eski Yunan’da, Isparta’daki okullarda, hırsızlık dersi verilirmiş çocuklara”.

Memduh, Bulgaristan'daki hocasını bu sözleriyle hatırlıyordu.

Orta ve lisede, 'Metko'ydu adı.

Bulgarlar zorla isimlerini değiştirmişti çünkü. Aslında, *isimlerini çalmışlardı* demek, daha doğru olurdu.

Okuldaki aynı hoca, *"Din afyondur. Öldükten sonra dirilme, hesap verme yoktur. Her şey buradadır. Yakalanmadığın sürece çal çalabildiğini"*, diye diye yıkamıştı çocukların beyinlerini.

Evet, yanlış değildi, Bulgar devleti, en sonunda isimlerini de *çalmıştı*. Çalmış ve yakalanmıştı. Hem de suçüstü!

Türkiye kapılarını açınca, Metko da kendisinden çalışan Memduh ismini geri aldı.

Anavatana göç ettikten kısa bir süre sonra da Çetin Bey'in fabrikasında çalışmaya başladı. Derken, evlendi, çoluk çocuğa karıştı.

*

-Mahir Usta, bu matkapları, spiralleri yiyor musunuz Allah aşkına? demişti Çetin Bey. Yoksa ticaretine mi başladınız?

-Çetin Bey, ne deseniz haklısınız. Anlamadığımız bir şekilde, yok oluyor, çalınıyorlar. Ne yaptıysam çalanı bulamıyorum. Boyalarımız da çalınıyor, hammaddemiz de... Bir yıldır böyle. Ama çekirge bir sıçrar, iki sıçrar. Elbette sonunda yakayı ele verecek bu hırsız!

Memduh'un içindeki 'Metko' uslu durmamıştı. Bulgaristan'daki hocalarının ona öğrettiği gibi yaşıyordu. Yani "yakalanmadan hırsızlık yapmak" bir sanattı onun için. Başarısının ödülüydü.

Bu yüzden planını yapmış, çalıştığı o fabrikada da düzeneğini kurmuştu.

Fabrikadaki işçilerin tuvaleti bahçede, komşu araziyle sınırı ayıran tel çitin yanındaydı.

Hırsız, tel çitle tuvalet duvarı arasındaki boşluğa bir çukur kazmış, üstüne de bir taş oturtmuştu. Fabrikadan çaldıklarını, tuvalet bahanesiyle gelip bu çukura atıyordu. Aynı gece de komşu araziden gizlice gelip, aşındıklarını alıp götürüyordu.

Bu yöntemle Metko, aklınca bir maaş daha çıkarıyordu kendine...

Memduh, içindeki ‘Metko’nun yaptıklarını asla tasvip etmezdi. Karşı çıkardı. ‘Haram’ derdi, ‘günah’ derdi, ‘kul hakkı’ derdi.

Metko ise bunlara güler; “Masallarına devam et sen! Ama yaptığımıza karışma”, derdi.

Memduh, doğru bulmasa da, içindeki ‘Metko’yu takip etti her seferinde.

Sonuçta bahanesi sağlamdı; aldığı maaş, rahat yaşamasına yetmiyordu!

O gece de ‘Metko’nun aşındıklarını almak için yola düşmüştü Memduh. Usulca komşu parselden tuvaletlerin bulunduğu yere süzüldü. Kesik olduğu belli olmasın diye, ince telle bağladığı tel çiti araladı. Çalıntı malların üstünü kapatan taşı kaldırdı.

Tam o an,

-Ellerini kaldır! dedi Mahir Usta. Yakaladım seni, hırsız!

Sonra beni arayıp, fabrikaya çağırdı Çetin Bey,

-Avukatım, 1 yıldır peşinde olduğumuz hırsızı yakaladık. Beraber gidelim mi? dedi.

-Gidelim tabii, dedim.

Çetin Bey, kıramayacağım bir müvekkilimdi.

Çıkmak için hazırlanırken, telefonla Mahir Usta'yla da görüşüm, detayları sordum ona. Ve öğrendim ki; suçüstü yapmışlar hırsıza. Tanıklar var, çalınan mallar var...

-Jandarmaya haber veriyorum, dedim Mahir Usta'ya. Biz Çetin Bey'le birlikte geliyoruz. Biz gelinceye kadar onlar da gelmiş olur.

Çetin Bey ile birlikte fabrikaya vardığımızda, jandarma çoktan gelmiş, hırsıza kelepçesini takmıştı.

Çetin Bey'le beraber hırsızın düzeneğini gördük. Bunun üzerine Çetin Bey, hırsızla konuştu:

-Neden evladım, neden yaptın bunu? diye sordu önce.

Memduh'un boynu büküktü, belli ki çok pişmandı. İçindeki 'Metko' ise yakalanmış olmanın öfkesiyle doluydu sadece.

-Şeytana uydum patron, bağışla beni, dedi Memduh.

Çetin Bey bana dönerek,

-Avukatım, ben Memduh'u bağışladım. Şikâyetçi değilim ondan. Lakin fabrikayla ilişkisini keselim, dedi.

Hepimiz şaşkındık.

1 yıldır peşinde olduğumuz hırsızın kelepçesi çıkarıldı. İstifa dilekçesi alındı. Fabrikayla ilişkisi kesildi.

Dönüş yolunda dayanamadım, sordum:

-Çetin Bey, hırsızını neden bağışladınız?

-Umarım Rabbim de beni bağışlar, dedi Çetin Bey. Hırsızını öyle bağışlanma isterken görünce kendi hâlimi düşündüm. Hesap günü suçüstü yakalanmışım. Rabbim bana soruyor: “*Yediğinden yedirecek, giydiğinden giydireceksin işçilerine, demedim mi ben sana? Peki sen öyle mi yaptın?*”.

Ve ekledi;

-Böyle sorsa bana Rabbim, ne cevap veririm? Asıl hırsız ben değil miyim? Çalışanın hakkını tam verebildiğim söylenebilir mi?

Kısa bir sessizlik sonrası şöyle söyledi Çetin Bey;

-O’nun; ***Kullarıma nasıl davranırsan, ben de sana öyle davranırım*** sözü geldi aklıma. Bu hırsızını bağışlasam, Rabbimin de beni bağışlayacağını ümit ettim. O an, öyle geldi yani bana... Ve onun için de Memduh’u bağışladım!

Yol boyunca başka bir şey konuşmadık.

Sadece dökülen gözyaşlarımızı ve onun etkisiyle akan burnumuzu silip durduk.

23.
HAK

Hikâyeyi bitirdikten sonra, Yunus Bey'e şöyle dedim;

-Dünürüm, sana bir sır vereyim mi?

Başını salladı gülümseyerek.

-Fabrika sahibi Çetin Bey, benim aslında. O hırsızlık olayı, benim fabrikamda yaşandı, dedim.

-Hadi ya! dedi şaşkınlıkla.

-Aynen öyle, dedim. Ben, o gün anladım ki, aslında ben de hırsızlığı devam ettiriyordum; işçilerimin hakkını tam vermeyerek...

Derin bir iç çekip devam ettim sözlerine;

-Biz patronlar olarak, devletin belirlediği ücretlerle kendimizi kandırıyoruz aslında.

Ve ekledim;

-Patronlar resmen, işçinin, memurun hakkını alıyor. Sonra da işçiden çaldığı paranın bir kısmıyla, hayır hasanat yapıp zekât veriyor! Yani, Allah'ın koyduğu ücret ölçüsünü kullanmıyoruz hiçbirimiz!

-Ölçüsü ne ki? dedi dünürüm.

-Yediğinden yedirmek, içtiğinden içirmek, giydiğinden giydirmek, dedim. Yani patron, işçilerine kendi hayat standardını sağlamakla görevli.

-Bu çok ama çok zor bir görev, dedi.

-Öyle, dedim. Çok zor bir görev. Onun için de, bir manada bunu yapmayan herkes hırsız olmuş oluyor işte.

Karşılıklı kısa bir sessizlik sonrası,

-Bu konuda da bir hikâyem var, dedim. Yine, doğrudan benim yaşadığım bir hikâye... Onu da aktarayım ister misin?

-Aktar tabii, dedi. Çok çok memnun olurum.

Ve anlatmaya başladım;

“Mehmet Bey’in plastik fabrikasına vardığımda saat 11’e geliyordu.

Fabrikanın bahçesinde büyükçe bir ateş yakılmıştı. Etrafında kadınlı erkekli işçiler vardı. Elllerinde de çay maşrapaları...

Fabrika binasının giriş kapısında bir pano asılıydı ve üzerinde şu yazıyordu: **‘Bu iş yerinde grev vardır.’**

-Mehmet Bey, dedim. Bu grev kanunsuz. Jandarmayı çağırayım mı?

Mehmet Bey hem müvekkilim hem aile dostumdu. Hayranlık duyduğum insanlardan biriydi. Tek işi bu değildi, değişik dallarda yatırımları vardı.

Yüzlerce işçisi olduğu hâlde, bugüne kadar aleyhine açılmış bir tek iş davası yoktu. Çıkan ihtilafları mutlaka sulh ve uzlaşmayla sonlandırırđı. Hakkından fazla talepte bulunan işçilere zekâtından verir, yine de uzlaşırđı. *‘İşçiler benim ortaklarımdır’*, derdi.

Bir özelliği de işçilerin maaşını aylık değil haftalık ödemesiydi. Muhasebenin itirazına rağmen öyle yapardı.

Benim adım Mehmet’tir, derdi. Yani Muhammed. ‘İşçinin hakkı alınındaki ter kurumadan ödenmeli, diyen Muhammed. İmkân olsa, günlük ödemek isterdim.

Çalışanına böyle davranan Mehmet Bey'in plastik fabrikasında grev başlatılmış olması şaşırtıcıydı.

-Çağırmayalım jandarmayı avukatım, dedi. Hele bir konuşalım *ortak* işçilerimle.

Fabrika binasına girince, bütün makinelerin kapatıldığını, üretimin durdurulduğunu gördük. Oysa burası 24 saat çalışan bir yerdi. Özellikle gıda sektörüne plastik ambalaj malzemesi üretiliyordu. Sözleşmeleri ofisimiz hazırladığı için biliyordum.

Siparişlerin zamanında yetiştirilmemesi durumunda ağır cezai yaptırımlar vardı. Üretimin durması, Mehmet Bey'i sıkıntıya sokabilirdi. Bir şekilde işçiler ikna edilip iş başı yapılmalıydı.

Grev sözcülüğüne soyunan üç kişi, Mehmet Bey'e isteklerini iletmek istedi.

-Olmaz, dedi Mehmet Bey. Bütün işçi kardeşlerimle bir arada, beraberce görüşelim. Dertlerini dinlemek isterim. Çare olmak isterim.

7 metre tavan yüksekliği olan fabrikanın yemekhanesinde toplandı herkes. 100'e yakın işçi vardı.

-Evet kardeşlerim, dedi Mehmet Bey. Derdiniz nedir? Neden makineleri kapatıp üretimi durdurdunuz? Bilmez misiniz ki sizler benim ortaklarımsınız? Üretimi durdurarak kendinize de zarar vermiş olmuyor musunuz? İsteklerinizi üretimi durdurmadan bana iletemez miydiniz?

Ölü sessizliği çöktü salona. Kimseden ses çıkmadı. İşçilerin başı öne eğilmişti.

Derken grev sözcüsü ayağa kalktı. Ve konuştu;

-Evet efendi, dedi. Haftalıklarımıza zam istiyoruz. Sendikal hak istiyoruz. Maaşlarımıza 500 TL zam istiyoruz. Kabul etmezseniz grevi durdurmayız.

Ve arkasına dönüp şöyle dedi işçilere,

-Öyle değil mi arkadaşlar?

100 kişiden sadece 2 kişi grev sözcüsüne destek verdi. Diğerlerinin başı öndeydi, suskundu hepsi.

-Neden 500 TL zam istiyorsunuz? dedi Mehmet Bey. 500 TL çok az değil mi? Bu kadarcık zam, hayatınızı değiştirmez ki. Ben sizin yerinizde olsam, 5000 TL zam isterim. Değsin bari ya, hayatınızı değiştirsin. Araba, ev alabilesiniz siz de.

Dinleyen herkes gibi ben de şaşırmıştım. Mehmet Bey ne diyordu? 500 TL yerine 5000 TL zam mı öneriyordu gerçekten?

-Böyle bir zam yapamazsınız ki! dedi grev sözcüsü.

-5000 TL zam şaka gibi, dedi destekçisi.

-Neden yapmayayım ki? dedi Mehmet Bey. Ben sizin düşmanınız mıyım ya? Kazanmanızı, hayatınızın değişmesini istemez miyim? Sizler benim ortaklarım değil misiniz?

Çok ilginç, çok orijinal sahnelere şahit oluyordum.

Bakalım işin sonu nasıl bitecekti?

İşçilerin arasında, yaşından kıdemli olduğu anlaşılan biri ayağa kalktı.

-Mehmet Bey, dedi. Bizim maaşlara 5000 TL zam yaparsan bu fabrika batır. Batınca da biz işsiz kalırız. Biz verdiğimiz maaştan razıyız. Sigortamız var. Haftalık alıyo-

ruz maaşımızı. Diğer fabrikalardaki işçilerden yüksektir maaşımız. İkramiyelerimiz de doyurucu. Hakkınızı helâl edin. Şeytana uyduk. Ben, işimin başına gidiyorum. İsteyen beni takip etsin.

İnanılmaz bir sahneydi bu. Tüm işçiler, kıdemli işçiyi takip etti.

Grev sözcüsü ve iki destekçisi de biraz tereddüt etse-ler de az sonra onlar da işbaşı yaptı. Makineler çalıştı, tezgâhlar döndü.

Mehmet Bey de bana döndü ve dedi ki;

-Avukatım, şu 3 kişinin tazminatını eksiksiz olarak verelim. Ve onların fabrikayla ilişkisini keselim.

*

Hikâye bitince Yunus Bey merakla sordu,

-Bu fabrika senin, oradaki Mehmet Bey de sensin, değil mi dünürüm, dedi.

-Evet, dedim.

24. PLAN

Emniyet müdürü, hırsızları yakalamak için hazırladığı planı bize anlattı.

-Hırsızlar, gömdükleri bu parayı almak için mutlaka geri geleceklerdir, dedi. Bu yüzden buradaki bütün ekibi şimdilik dağıtıyorum. Ortalıkta herhangi bir polis arabası ya da polis bulunmayacak. Paranın gömüldüğü yerden 100 metre uzaklıkta, kıyafet değiştirip berduş kılığına girmiş üç arkadaşımız bekleyecek. Bir kenarda ateş yakıp oturacak, yiyip içecek ve sarhoş taklidi yapacaklar. Hırsızlar gelince de bu sayede onları enseleyeceğiz. Dua edelim de bugün gelsinler. Yanlarında götürdükleri paraları harcamadan geri alabiliriz böylece...

-Hiç merak etmeyin, müdürüm, dedi Yunus Bey. Bugün gelecekler.

-Nereden biliyorsunuz? dedi Müdür Bey, şaşkınlıkla.

-3 milyonu bulmamız için bıraktıkları izden biliyorum müdürüm, dedi Yunus Bey. Bu izleri bıraktıran, belli ki hırsızları koruyan biri. Ve onların hırsızlık yapmalarını istemiyor. Ayrıca bu para, helâl para. Helâl paranın başına da bir şey gelmez.

-Helâl olsun size, dedi müdür. Benim başıma böyle bir şey gelse, kafayı yerdim. Az para değil ki bu...

-Para benim olsaydı, ben de kafayı yerdim müdürüm, dedi Yunus Bey.

-Para senin değil mi yani? dedi hayretle Müdür Bey. Kimin o zaman bu para?

-Tabii ki Yaratıcı'nın müdürüm, dedi Yunus Bey. Bu

kadar para nasıl benim olabilir ki? Profesör değilim. Aileden miras kalmadı. Bir mesleğim ya da özel becerim de yok. Sebebini bilmiyorum ama Allah bir şekilde ulaştırdı bana bu parayı.

Ve ekledi,

-Nasıl mı? Anlatayım... 20 sene önce aldığım bir arazi, 20 sene sonra ben hiçbir şey yapmadan aldığım fiyatın bin katına çıktı. Bu benim becerim değil, tamamen Allah'ın işi.

Yunus Bey bunu söyleyince Sabri Bey'i ve Asım Amca'yı hatırladım. Ülker firmasını kuran o mübarek kardeşleri...

Sabri Bey'in oğlu Murat Bey, Ülker'i bir dünya deviyaptı. Herkes Ülker'in başarısını konuşuyordu, ama işin aslı öyle değildi.

Gıda sektöründe kârlılık çok düşük, risk ise çok büyüktü. En kârlı dönemde bile %2,5'tan fazla kâr etme şansı yoktu.

Peki, Sabri Bey, nasıl oldu da Ülker'i bu kadar büyüüttü?

Kırım'dan gemiyle Karaköy rıhtımına indiklerinde, ceplerinde sadece 1 dolar kalmıştı.

Sabri Bey, gıda işinden kazandıklarıyla, o zamanlar tarla vasfında olan Taşlıtarla, 500 Evler, Sultan Çiftliği gibi bölgelerden, tıpkı Yunus Bey gibi, çok ucuza çok büyük araziler satın almıştı.

Hatırlıyorum, 1971'de Türkiye'ye geldiğimde, hemşerilerime ben de oralardan bir miktar arazi aldirtmişim. Hikâyesini de yazmışım hatta bunun. Yazarken; *kuş uçmaz, kervan geçmez yerler*; demişim o yerler için. Mer-

ter'deki arsalar bile yok fiyatınaydı. Ve buralar imar ve iskâna tabi tutulunca, paraya para demediler.

Demem o ki; Hiç kimse; *ben becerikliyim, ben kazandım*, demesin. Diyen olursa, benden söylemesi, net bir şekilde hırsız konumuna düşer.

Nitekim Allah da açıkça beyan eder kitabında:

De ki: Ey mülkün gerçek sahibi olan Allah'ım! Mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden çekip alırsın. Dilediğini yüceltir, dilediğini de alçaltırsın. Her türlü iyilik senin elindedir. Hiç kuşku yok, Sen her şeye kadırsın. Geceyi gündüze, gündüzü de geceye katarsın. Diriden ölüyü çıkarırsın, ölüden diri çıkarırsın. Ve dilediğine sayısız rızık verirsin. (Âl-i İmrân, 26-27)

Yunus Bey'in bu hakikatin farkında olmasından, mutluluk duydum. Bir kez daha oğlum Kuzey'e karşı minnetle doldu içim. Bizi öyle güzel bir aileyle akraba yapmıştı ki... Tamam, tamam, daha yapmamıştı. Ama, yapacaktı inşallah. Yakındı...

-Müdürüm, dedim. İzin verirseniz ben de şu berduş kılığına giren memurların arasına katılmak isterim.

-Ne zaman gelecekleri belli değil. Çok uzun sürebilir, üşürsünüz burada Avukat Bey, dedi müdür.

-Tedbir alır, iyi giyinirim müdürüm, dedim. Hırsızları yakından tanımak istiyorum. Gördüğünüz gibi, bu hırsızlık olayı, alışlagelmiş hırsızlıklara pek benzemiyor. İçinde yığınla sır barındırıyor. Ben de bunları yaşamak ve yazmak istiyorum ki, ibret almak isteyenler istifade edebilsin.

-Olur, dedi müdür. Benim için hava hoş. Nasıl istersen Avukatım. Ama bunlar gündüz gelmez, gece gelirler. Biz erketeyi karanlık basınca kuracağız.

Gerekli hazırlıklar yapıldı. Akşam namazından sonra ben de berduş kılığına büründüm. Görevli memurlarla birlikte, ellerimizde boş bira şişeleriyle, gömü yerinden 100 metre kadar uzakta ateş yakıp, rol gereği, avare avare davranmaya başladık.

25.

ERKETE

Ekim ayındaydık. Mevsimlerden sonbahardı. Ağaçların yaprakları henüz dökülmemiş, yeni yeni sararmaya, yaşlanmaya yüz tutmuştu. Dondurucu karakış soğukları başlamamıştı daha ama, hava ciddi şekilde soğuktu.

İyi ki kalın giyinmiştim. Polis arkadaşlar da öyleydi. Buna rağmen çalı çırpı toplayıp ateş yakınca içimiz ısındı. Çürümüş birkaç kütük parçası da bulduk etrafta.

Fabrikanın hemen arkasında bir mezarlık vardı. Hırsızlar da parayı mezarlığı geçtikten sonraki ilk servi ağacının yanına gömmüşlerdi.

Gökyüzü açıktı, bulutsuzdu o gece. Ay ve yıldızlar resmen konuşuyordu;

Dünya güvencede, merak etmeyin. Dünyaya zarar vermek isteyen her şeyi yakıp kül ediyoruz, diyorlardı.

Biz 'kayan yıldızlar' görevimizi yaptığımızın deliliyiz. Siz yıldızların altında keyfinize bakın. Bu müthiş manzaranın tadını çıkarın, diyorlardı.

Benim sesim son derece kötüdür aslında. Şarkı falan söylemem normalde. Buna rağmen o akşam içimden geldi. Elimdeki boş bira şişesini havaya kaldırarak, sarhoş taklidiyle, şarkı söylemeye başladım:

-Benim gönlüm sarhoştur,

Yıldızların altında,

Sevişmek ah ne hoştur,

Yıldızların altında.

Polis arkadaşlar da bana eşlik ettiler.

-Mavi nurdan bir ırmak,

Gölgede bir salıncak.

Bir de ikimiz kalsak,

Yıldızların altında.

Yanmam gönlüm yansa da

Ecel beni alsa da

Gözlerim kapansa da

Yıldızların altında

Gözlerim kapansa da

Yıldızların altında

Gözlerim kapansa da

Yıldızların altında...

*

Polis arkadaşlarla birlikte, keyifle şarkı söylemekten vazgeçip, hırsız arkadaşların, paranın çoğunu gömdükten sonra ne yaptıklarını takip edelim mi?

Gelin önce Alper'in ifadesini okuyalım:

“Çekmecenin altındaki diğer çekmeceyi de kırarak açtığımızda bir kasa anahtarı gördük. Bu kasa anahtarını alıp, etrafta kasa aradık ve bir dolabın içinde o büyük kasayı gördük. Kasayı bu anahtarla açtığımızda, gördük ki içi dolar doluydu.

Önce şaşırdık tabii. Hatta şaşırdığımız için kendimizi tokatladık. Daha sonra Furkan’la beraber, birer poşet alıp elimize, kasadaki dolarların yarısından çoğunu, bu poşetlere doldurduk.

Sonra geldiğimiz yerden dışarı çıktık. Eren'in yanına doğru gitmeden önce, Furkan'la birlikte elimizdeki poşet dolu paraları orada bulunan bir yere gömdük, gizledik.

Bu gömdüğümüz paraları Eren'e söylemedik. Ona sadece, fabrikanın içinde çok para olduğunu söyledik.

Eren inanmadı duyduklarına. Daha önce çekmecedan aldığımız bir miktar parayı Eren'e gösterdik. O zaman inandı bize.

Bu kez fabrikaya, Eren, ben ve Furkan hep birlikte girdik. Yine aynı şekilde, aynı yerden...

Kasada bulunan tüm dolarları (geriye kalanları) aldık. Tam olarak dolarların miktarını bilmiyorum, ancak çok sayıda yüzlük deste vardı kasada. Ayrıca ellilik, onluk, yirmilik desteler de vardı. Üçümüz, paraların hepsini alarak çıktık. **Hamamlıkızık** tarafına gittik. Orada, kasadan ve çekmecedan aldığımız tüm parayı (gömdüklerimiz haricindekileri) bölüştük.

Ben bana düşen dolarları **9 Gözler** mevkiindeki bir yere gömdüm. Payıma düşen Türk Lirası cinsindeki bir miktar parayı da yanıma aldım.

Fabrikanın arkasındaki mezarlığın oraya gömdüğümüz paranın yanına, hiç gitmedim ondan sonra."

*

Alper 3 milyon doları sakladıkları yere hiç gelmedi, doğru söylüyordu.

Peki, erketeye kurduğumuz yere kim geldi?

Tabii ki Furkan... Nitekim paraların oraya gömüldüğünü, Alper'in dışında bilen bir kişi vardı ve o da Furkan'dı.

17 yaşında bir çocuk olan Furkan, parayı saklarken nasıl Eren’i sattıysa, şimdi de aynı rahatlıkla Alper’i satıyordu...

Hayır için sakladıkları paraya, tek başına konmaktı planı.

*

Hadi şimdi Furkan’ın ifadesini okuyalım:

“Alper Çetin’in anlattığı olaylar doğrudur. Olay, Alper’in anlattığı şekilde olmuştur. 1. Çocuk Mahkemesi’nde vermiş olduğum ifadeyi bu şekilde düzeltiyorum. Orada, içeriye girmediğimi söylemiştim. Ancak Alper’in de dediği gibi, içeri onunla birlikte girdik. Çekmeceleri birlikte açtık.

Önce, almış olduğumuz paraları Eren’den habersiz sakladık. Daha sonra Eren’e durumu bildirdik. Ve Eren’le birlikte tekrar içeri girdik. Üçümüz birlikte geriye kalan parayı aldık, çıktık.

Diğer arkadaşların anlattığı gibi bu parayı aramızda bölüştük. Bende bir miktar TL vardı. Bunu harcadım. Dolarlara ise hiç dokunmadım. Polisler tarafından yakalanınca dolarları sakladığım yeri polislere gösterdim.

Ben ilk önce Alper’le hırsızlık yaptığımız fabrikanın yanındaki gömdüğümüz paraları, arkadaşım Muhsin Selcan’a anlattım. *Parayı gidip alalım* dedim. Daha sonra bir başka arkadaşımızı, Mustafa Ulubay’ı da yanımıza aldık. Mahallede hep birlikte oturup detayları konuştuk.

Mustafa Ulubay araba kiralamak için Nail Sorak’tan yardım istedi. Nail Sorak’a, para alacağımızı söylemedik. Sadece biraz gezeceğimizi, bunun için araba kiralamak istediğimizi söyledik.

Bu şekilde arabayla bir süre gezdik ve daha sonra benim tarifim üzerine, parayı ilk gömdüğümüz yere gittik.

Orada Nail Sorak arabada bekledi. Ben, Muhsin Selcan ve Mustafa Ulubay arabadan inip parayı gömdüğümüz yere doğru giderken, polisler tarafından yakalandık.

Polisler tarafından yakalanınca, kasadan ikinci kez aldığımız (Alper ve Eren’le bölüştüğümüz) paralardan, bana düşen kısmını sakladığım yeri de polislere söyledim, paranın bulunmasını sağladım.

Bana düşen dolarları hiç harcamadım. Türk parasının da hepsini harcamadım. Bana düşen paranın bir kısmını araba kiralarken harcadım. Kalanını da emniyette benden aldılar.”

26.

FURKAN

Allah'ım, sen insanı bu kadar doyumsuz mu yarattın?

Hırsızların en küçüğü olan Furkan, 18 yaşını doldurmadığı için yürürlükteki hukuk tarafından çocuk sayılıyordu.

Bir çocuktaki hırsla bakar mısınız? Doyumsuzluğa bakar mısınız?

Furkan, hayır yapmak ve hırsızlık günahını meşrulaştırmak için Alper'le birlikte gömdükleri parayı, Alper'den habersiz çalmaya karar vermiş!

Bu hırsızlığı da kendisinin yaptığı ortaya çıkmasın diye; Mustafa Ulubay ve Muhsin Selcan isimli arkadaşlarına, sakladıkları yeri gösterip, parayı onlara çaldırtmayı planlamış!

Böylece Alper'le beraber parayı almaya geldiklerinde,
-Aaa! diyecekti Alper'e. Birileri paralarımızı çalmış!

Ve Alper'i rahatlatmak için, şöyle devam edecekti sözlerine;

-Biz zaten paranın bu kısmıyla hayır yapacaktık. Belki de Allah, bu parayı burada bulanlara uygun görmüştür. Bizim paramız değil sonuçta. Üzülmeye gerek yok.

Planı güzeldi ve son derece makuldü.

Ama Furkan'ın planı başka, Allah'ın planı başkaydı.

*

Polislerle birlikte erketeye yattığımız ve şarkılar söylediğimiz o gece yaşananlar, benim için hayli ilginç bir deneyimdi.

Gece, saat 11 civarıydı. 3 polis arkadaşım ile birlikte gecenin tadını çıkarıyor, keyifli sohbetler ediyorduk.

Her bir polis, hikâyesini anlattı bana. Neden polis olduklarını sormuştum çünkü onlara.

-Bu hırsızları rahat rahat dövebilmek için, dedi birisi.

-Ben hiç istemedim polis olmayı, dedi diğeri.

-Toplumun huzurunu temin etmek için, dedi üçüncüsü.

Üçü de devlet memuru olan ailelerin çocuklarıymış. 657 sayılı kanuna tabi devlet memuru olunca, kovulma, atılma derdi yokmuş. İşveren devlet olduğu için, ay sonunda maaşını almama derdi de yokmuş. Hayatlarından memnunlarmış kısacası.

Ayrıca manevî olarak, belde tabanca, cop taşımanın verdiği özgüven ve tatmin duygusu da varmış. Kimi zaman da kendilerini *devlet* gibi hissederlermiş.

Biz bunları konuşurken, mezarlığın girişine bir araba yanaştı.

Şoförü inmedi. Sadece 3 kişi indi.

Etrafa bakındılar önce. Bizi gördüler. Biz, sarhoş ağızla yine bir şarkı tutturarak, boş bira şişelerini tokuşturup içer gibi yaptık.

Gelenler, mezarlık dibinden, paraların gömülü olduğu yere yönelince, polis arkadaşlar harekete geçti hemen,

-Polis! Yere yatın! Yoksa ateş ederiz! dediler.

Furkan, mezarlık duvarından atladı ve mezarlık içinde kaçmaya yeltendi. Polislerden biri de duvardan atladı, peşine düştü.

Az sonra arabayı kullanan kişi de dâhil, dördü de kelepçelenmişti.

Furkan'ın burnu kanıyordu.

Onu koşturup yakalayan polis,

-Kerata, peşinden koşturttu beni, dedi.

Sonra bir tokat daha patlattı.

-Ama... diyecek oldum,

-Avukat Bey, dedi tokadı atan polis. Siz daha iyi bilirsiniz tabi, ama yaşları küçük diye, çocuklar diye, hiç hapis yatmadan bırakıverir mahkeme bunları. Bırak da bir tokat atalım, faydası olur belki. Belli ki babaları bunları hiç tokatlamamış, dövmemiş...

*

Emniyete gittik, ifadeler alındı. Diğer iki hırsızın (Alper'le Eren'in) telefon ve adresleri tespit edildi.

İki ekip onlara doğru giderken, bölüştükleri paraları gizlediği yere götürdü bizi Furkan. Oradaki paraları da aldık.

Alper'le Eren de yakalanırsa hızla, paraların tamamı bulunmuş olacaktı. Ve bu husus, ortada zarar ziyan olmadığı için, hırsızların en alt sınırdan ceza almalarında etkili olacak, onların işine yarayacaktı.

Polisler görevlerini yapadursun, benim aklım, çocuk hırsız Furkan'ın Alper'e ihanet etmesindeydi.

Bu para nasıl bir şeydi ya?.. Ne arkadaş, ne dostluk, ne de vefa bırakıyordu insanda!

-Furkan, dedim. Ben de hırsızlık yaptım, merak etme.

Furkan şaşkınlıkla baktı yüzüme,

-Furkan, isminin anlamını biliyor musun? diye sordum.

Furkan bu kez de soru işaretli gözlerle baktı bana.

-Merak etme, dedim. Ben polis değilim. Avukatım.

Avukat kimliğimi gösterince ikna oldu.

-Bilmiyorum, dedi. Arapça bir isim. Ama güzel bir isim. Ben seviyorum, dedi.

-O zaman gel beraber bir bakalım şu senin ismine, dedim. Furkan ne demekmiş, öğrenelim.

Google’ı açtım, Furkan isminin anlamını sordum.

Çıkan cevabı da sesli olarak okudum:

“Furkan, Arapça kökenli bir isimdir. Ayırt etmek, **hak** ile **batıl** birbirinden ayırmak, anlamına gelir. İyi ile kötü, doğru ile yanlış arasındaki farkı gösterir. İslam kültüründe, Kuran’da geçen bir sıfat olarak da kullanılan Furkan, “doğruyu yanlıştan ayıran”, “hakikat” anlamında yorumlanır. Furkan suresinde de, şirkin kökünün kazanacağından söz edilir.

Ayrıca Furkan, adaletin sembolü olan Hz. Ömer’in de lakabıdır. *Furkan sahibi olmak*, diye bir deyim bile var. Doğruyu eğriden, hakkı bâtıldan, yararlıyı zararlıdan, iyi kötüden, güzeli çirkinden ayırt edecek bir anlayışa sahip olanlar için kullanılır.

Çocuklara Furkan ismi verilirken amaç, bu özelliklerin çocuğun kişiliğine sirayet etmesidir. Çünkü Furkan; toplumsal ilişkilerde de, yüksek ahlaki değerlere sahip olmayı, adil ve dürüst bir yaşam sürmeyi simgeler.”

Okumayı bitirince göz göre geldik. Furkan şaşkınlıkla dinliyordu beni. Belli ki isminin anlamıyla ilgili bir araştırma yapmamıştı daha önce...

Merakını görünce devam ettim onu bilgilendirmeye... Ona, isminin harf analizini de okudum. Tabii öncesinde de, harf analizinin, isimlerin içindeki harflere belirli özellikler atfeden geleneksel bir yöntem olduğunu, ancak bunun bilimsel bir metodoloji olarak kabul edilmediğini belirttim...

-Evet, dedim. Hazır mısın harf analizini dinlemeye.

-Hazırım, dedi.

Ben de okudum;

“Fıtratında adalet ve hakikat barındıran,

Ufkunda ilim ve irfan dolu bir yol,

Ruhunda sevgi ve şefkat coşkusu,

Kalbinde merhamet ve hoşgörü,

Aklı da kalbi de doğru yoldan şaşmayan,

Nur saçan, aydınlık bir kişilik.”

*

Ardından sözlerime şöyle devam ettim;

-Bak bir başka kaynakta da isminin içinde yer alan harflerin anlamlarını şöyle açıklamışlar. Okuyorum...

“**F**: Mantıklı ve analitik düşünceye yatkın insanları temsil eder

U: Bağımsız düşünme ve özgürlük arayışını simgeler.

R: Güçlü ve kararlı bir karakter, lider kişilik demektir.

K: Başarıya odaklanan, mücadeleci ruha işaret eder

A: Aktiflik, atılganlık ve enerji manasındadır

N: İçgüdüsel bilgiyi, aklı ve sezgiyi (feraseti) temsil eder

E: Etkileyici, güvenilir ve sağlam kişiliği gösterir.

*

Ve son olarak da ona şöyle sordum;

-Ne dersin Furkan? İsminin hakkını veriyor musun?

27.

GİMGİM

Furkan, isminin anlamını öğrendikçe başını eğdi. Mahcup oldu, utandı. O an içinden, *yer yarılrsa da içine girsem*, dediğinden emindim.

Bu ne yaman çelişkiydi!

Ana babası ona Furkan ismini koyarken, hayal ettikleri evlat; yüksek zekası ve ferasetiyle doğruyla yanlışı birbirinden kolayca ayıran, öngörüsü yüksek, hep doğrudan yana olan ve adil, dürüst bir insandı. Yüksek ahlaki değerlere sahip bir insan olarak, toplum içinde saygın biri olarak yaşayacağını düşlemişlerdi evlatlarının. İyilikle, adaletle, doğrulukla donanmış, ismiyle müsemma bir evlat olacaktı o!

Biraz düşününce, Furkan'ın özünde bu vasıfların pek çoğu vardı aslında. Bir kere liderlik ruhu vardı. Ve aklı öyle iyi çalışıyordu ki, çetenin en küçüğü olmasına rağmen, tüm organizasyonları o yapıyordu! Herkes ona uyuyordu bir şekilde...

Çok aşamalı düşünebiliyordu ve bu sayede hırsızlık esnasında kapıda gözcülük yapan Eren'den gizledikleri parayı çalmak için, 3 kişi daha bulmayı akıl etmişti.

Öngörüsü gerçekten de o kadar iyiydi ki, Eren'den gizlenen parayı başkalarına hırsızlatarak kendini temize çıkarma planı yapabilmişti.

Sadece adalet, dürüstlük, doğruluk konusu problemliydi. Aklını bunlara yönelik kullanabilse, çok iyi işler başarabilir, insanlara faydalı birine kolayca dönüşebilirdi.

Belki zamanla onu da becerirdi... Dürüstlük, doğruluk olmayınca hiçbir işin rast gitmeyeceğini anlar, kendini düzeltirdi.

-İsminin anlamını unutma Furkan, dedim. Doğruyla yanlış ayırabilecek zekâyâ sahipsin aslında sen. İsimler, karakterleri etkiler. Ama bizi, eylemlerimiz şekillendirir. Yaptığımız seçimler, asıl belirleyicidir. Ve sen, yanlış seçimler yaptın. Aklını yanlış yerlerde kullandın. Sana verilen zekayı, kötülükle bile din. Kendi çıkarın için, hiç düşünmeden, herkesi ve her şeyi feda edebildin! Hırsızlık yaparak büyük bir yanlışla düşmekle kalmadın, arkadaşlarını da sattın. Onlara da ihanet ettin kolayca. En sonunda ise, günahsız insanları da işin içine sokarak, ayrıca vebal aldın.

Ve ekledim;

-Ama üzülme, tövbe kapısı daima açıktır. Tövbe eder, pişman olursan, doğruyu iyiyi güzeli pusula edersen kendine, başına gelen bu felaketi kâra çevirir Yaratıcı. Hem biliyor musun, Allah bunu kitabında açıkça taahhüt ediyor.

-Biliyorum ağabey ben o ayeti, dedi Furkan. *Estai-zubillah, Bismillah. Yubeddilullahu seyyiatihim hasenat. Sadakallahu'l-azim.*

Çok düzgün, tecvidli, mahreçli okumuştı ayeti.

Şaşırdığımı görünce, şöyle dedi;

-Muş'ta, Varto'da 3 sene hafızlık çalıştım ağabey.

-Fesuphanallah... dedim.

-Ağabey, dedi. Benim babam tarikat ehli. PKK'ya şiddetle düşman, onları kâfir görüyor. Gim gim'den, beni onlara kaptırmamak için buraya göçtük. Göçtük ama, geçim açısından burası Gim gim'den beter.

-Gim gim dediğin yer neresi? dedim Furkan'a. Hiç duymadım ben. Türkiye'de böyle bir yer mi var?

-Ağabey, dedi. Muş'un Varto ilçesine Zazaca Gim-gim denir.

-Sen Zaza mısın? diye sordum,

-He ya, dedi.

-Dur, dedim. Wikipedia'ya bir bakayım. Varto hakkındaki bilgilere bir göz atalım.

Ve ilgili sayfayı açıp sesli olarak okudum;

“Varto bölgesi, tarihte sırasıyla Medler, Persler, Partlar, Roma ve Bizans egemenliği altında kalmıştır.

1071 Malazgirt Meydan Muharebesi'yle Selçuklu hanedanının, daha sonra ise Akkoyunlular ve Karakoyunlular'ın hâkimiyeti altına girmiştir.

1514 yılında Çaldıran Muharebesi'yle Osmanlı idaresine geçmiştir. 1923'te Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuyla, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin onayıyla 'Varto' ismini alarak ilçe olmuştur.

Coğrafi olarak Varto, Muş il alanının kuzeybatısında yer alır. Kuzeyde Erzurum'un Hınıs ve Tekman ilçeleri, batıda Bingöl'ün Solhan ve Karlıova ilçeleri, doğuda Muş'un Bulanık ilçesi, güneyde ise Merkez ilçe ile çevrilidir. Genellikle dağlarla kaplı olan ilçe alanı, Muş'un en yüksek bölümüdür.

Varto, deprem fay hattı üzerindedir. 1946 ve 1966 yıllarında iki büyük deprem yaşamıştır. 1966'daki depremde 2118 kişi hayatını kaybetmiş, ilçe merkezi tamamen yıkılmıştır. Varto, yüz ölçümü ve nüfus bakımından Muş'un 4. büyük ilçesidir. 93 köyü bulunmaktadır. Tarım ve hayvancılık temel geçim kaynağıdır. Tahıl, elma, armut üretimi yapılır.

-Evet, gördün işte sen de ağabey, dedi Furkan. Gim-gim, yani Varto, Allah tarafından lanetlenmiş bir yer. Hem halkı hem de toprağı lanetli... Ben neden Zaza olarak Varto'da dünyaya geldim ki? Ali Koç'un oğlu olarak dünyaya gelseydim ya... O zaman hırsız olur muydum hiç?

-Fenerli misin sen? dedim.

-Evet ağabey, Fenerliyim, dedi.

-Fenerli olman için seni kimse zorladı mı? dedim.

-Hayır ağabey, dedi.

-Takımını kendin seçtin yani, doğru mu? dedim.

-Tabii ki kendim seçtim, dedi.

-İsteseydin eğer, Galatasaraylı da olabilirdin. Doğru mu?

-Evet, doğru tabii, dedi.

-İşte Furkan kardeşim, dedim. Dünyanın neresinde doğarsan doğ, annen-baban kim olursa olsun, sonuçta takımını seçmek senin elinde. İstersen Fenerli, istersen Galatasaraylı, istersen Beşiktaşlı olursun. Veya hiç takım tutmazsın. Anladın mı?

-Galiba anladım ağabey, dedi. Yani diyorsun ki; Ali Koç'un oğlu da olsaydım, ben yine ***hırsızların takımını*** seçerdim. Ve o zaman çok daha büyük hırsızlık yapardım!

-Zeki çocuksun vesselam, dedim. Gerçekten çok zekisin!

28.
TÖVBE

-Ben de bu hayatta çok yanlışlar yaptım, ama tövbe etmeyi bildim, dedim. Seçimlerimi sürekli yeniden gözden geçirmeyi de hiç ihmal etmedim. Aklımı, zekamı, hep daha iyi bir insan olmak için kullanmaya gayret ederek yaşadım.

Ve ekledim;

-Sen de bir gün tövbe edip, seçimlerini değiştirir misin, bilemem. Bu hırsızlık denemelerindeki başarısızlıkların, umarım ve dilerim ki aklını başına getirir. Ve *hırsızlar takımını* terk edip, *Furkan takımına* dönersin. İsmiyle müsemma, doğru bir hayat yaşarsın bundan böyle.

-İnşallah ağabey, dedi. Bana dua et.

-Dua ettiğimden buradayım Furkan, dedim. Damdan düşenin hâlini ancak damdan düşenler anlar.

-Sen de mi hırsızlık yaptın ağabey? dedi.

-Evet Furkan kardeşim, dedim. Ama ben sizler gibi yakalanmadım. Sizler kadar şanslı değildim çünkü.

-Yakalanmak şans mı diyorsun ağabey, doğru mu anladım? dedi.

-Hiç şüphesi olmasın, dedim. Ben yakalanmadım ama tam 60 sene vicdanımda hapis yaşadım. Bereket versin ki, 60 sene sonra da olsa parasını çaldığım kişiyi buldum ve onunla helâlleştim. İnan, vicdan hapishanesi felaket bir şey. Kendinden iğrenirsin her an, miden bulanır sürekli. Hiç durmadan sana ‘hırsız, hırsız’ der durur vicdanın.

Ve ekledim;

-İşte onun için siz çok şanslısınız. Allah merhamet etti size. O parayı harcatmadan yakalattı sizi. Ve biliyor musun, bu hırsız çetesini zamanında yakalatan da sensin aslında. Belki de bu yüzden sevap bile kazanmış olabilirsin.

-Nasıl yani? dedi Furkan.

-Düşünsene kardeşim, dedim. Eğer sen, Alper’le gömdüğünüz bu paraları almaya gelmeseydin, polisin sizi yakalaması çok uzun zaman alabilirdi. Ve belki sizler de, o zaman zarfında, çaldığınız paraları harcar, tükettirdiniz. Oysa sen buna engel oldun. Alper’i ekme projesi sayesinde, kimse çalınan paraları harcama fırsatı bulamadı. Yakalattın herkesi. Bravo sana. Böylece, hem arkadaşlarına yararlı oldun, hem de paraların sahibine. Tek kelimeyle tebrik ediyorum seni. Niyetin başka olsa da sonuç iyi oldu. Allah, senin yanlışımdan herkes için hayır çıkardı. ***Ve elbette O, zerre miktar hayrın da şerrin de karşılığını verendir.***

Baktım, Furkan’ın gözleri doldu. Ağlamaya başladı. Ağlarken bir şeyler mırıldanmaya başladı. Dikkatle dinleyince duydum söylediklerini;

-Estağfurullah min kulli zenbin ve etûbu ileyh, di-yordu Furkan. *(Yüce Allah’tan, işlediğim bütün günah-lardan bağışlanmamı diliyor ve günahlarıma tövbe ediyorum)*

*

Bu arada Eren’i yakalamaya giden ekip de dönmüştü.

Eren’i bulmuş ve onu, çaldığı paralarla birlikte getirmişlerdi.

Yunus Bey’i aradım, geldi.

Furkan'da ve Eren'de bulunan paralar sayıldı, Yunus Bey'e teslim edildi.

Alper'den de 700 bin dolar gelirse, çalınan paranın tamamı bulunmuş olacaktı.

Yunus Bey tam gidecekti ki, Alper'i getiren ekip de geldi. Ondan alınan paralar da tamdı. Onlar da sayılıp Yunus Bey'e verildi.

Hepimiz mutlu bir şoktaydık...

Yunus Bey, polis karakolunda bulunan herkese yemek getirdi. Çeşit çeşit kebablar. Dikkat ettim; yakalanan hırsızları da ayırmamıştı ikramlarda.

Ben karakolda bir süre daha kaldım. Diğer hırsız kardeşlerimin ifadelerinde de bulundum.

Bundan sonraki olayları, onların ifadelerinden öğrenmek ister misiniz?

Gelin, hiçbir yorum katmadan, resmi ifadelerini okuyalım...

*

Mustafa Ulubay'ın ifadesi:

“Olay günü ben ayakkabı tamir ettirmek için gidiyordum. Furkan İleri ve Muhsin Selcan'ı gördüm. Beni arabaya aldılar. Araba ticari taksiydi. Daha sonra ben ayakkabıcıya gidip ayakkabımı tamir ettirdim. Tekrar ticari taksiyle mahallemize döndük. Orada Furkan İleri ve Muhsin Selcan, para bulduklarını, bu parayı almaya gideceklerini söyleyip, benden araba bulmamı istediler. Ben de alkollüydüm o sırada. Bu şekilde parayı almayı kabul ettim.

Kendim de alkollü olduğumdan, diğer sanık Nail So-

rak’a, ‘*Arabayı senin adına kiralayalım*’ dedim. Ancak ona, parayı almaya gideceğimizi söylemedim. Nail Sorak da bunu kabul etti. Arabayı kiraladık. Hatta *Furkan İleri’nin emaneti var, onu alacağız*, diye söylemiştim.

Furkan İleri, ben, Muhsin Selcan binerek, Nail Sorak’ın kullandığı araçla dolaştık.

Furkan İleri, bize parayı sakladığı yeri tarif etti. O şekilde oraya gittik.

Nail Sorak arabada beklerken ben, Furkan İleri ve Muhsin Selcan ile birlikte paranın olduğu yere doğru giderken, polisler bizi yakaladı.

Daha sonra polislerle birlikte Nail Sorak’ın arabayla beklediği yere gittik. Onu da yakalayıp bizimle birlikte emniyete götürdüler.

Paranın hırsızlık malı olduğunu ben bilmiyordum. Furkan İleri paradan bahsediyordu, çok para olduğunu belirtiyordu. Ancak miktarı çok söylediği için böyle bir para olduğuna inanmadım. İnanmayarak gittim. Kesin olarak bu para olduğunu bilmiyordum. Furkan İleri’nin söylediği miktar çok yüksek olduğundan bu para olmayacağını düşündüm.”

29.

İFADELERE DEVAM

Furkan’la birlikte paraları almaya giden diğer 3 kişinin ifadelerini okuyalım şimdi de...

Muhsin Selcan’ın ifadesi:

“Olay günü ben sabah evden çıkmış, yolda giderken Furkan İleri ticari bir taksi ile geldi, benim önümde durdu. Bana ‘*Arabaya bin, seni gideceğin yere götüreyim,*’ dedi. Ben de arabaya bindim.

Arabada bana çok para bulduğunu, o parayı almaya gideceğini söyledi.

Yolda Mustafa Ulubay ile karşılaştık. Onu da arabaya bindirdik. Mustafa Ulubay’ın ayakkabısını tamir ettirip tekrar mahalleye döndük.

Furkan İleri bize çok yüklü miktarda para bulduğunu, parayı sakladığını, sakladığı yerden parayı almaya gideceğimizi söyledi.

Biz alkol de almıştık. Paranın miktarı çok olduğu için inanmadık. Ancak Furkan, *parayı sakladığım yerden alalım*, diye söyleyince, Mustafa ile birlikte biz de kabul ettik. Daha sonra Mustafa, Nail Sorak’ı buldu.

Ona, bize araç kiralamasını, araç temin etmesini söyledik. Bu şekilde Nail Sorak da araç kiraladı ve bu araç ile gezdik. Daha sonra Furkan İleri’nin göstermiş olduğu yere doğru gittik.

Aracı kullanan Nail Sorak bizi bekledi.

Furkan İleri, ben ve Mustafa arabadan indik. Furkan İleri’nin göstermiş olduğu, parayı sakladığı yere gittiğimizde polisler bizi yakaladı.

Arabayı kiralarken Mustafa, Nail Sorak’a paradan bahsetmedi.

Bu olaydan pişmanım.”

*

Şimdi de Nail Sorak’ın ifadesini okuyalım:

“Ben üzerime atılı suçlamayı kabul etmiyorum. Ben dolmuş şoförlüğü yapıyorum. Mustafa Ulubay bana, *‘Beraber araba kiralayalım, benim ehliyetim yok, beraber gezelim,’* dedi. Ben de bu sebeple araba kiraladım. Mustafa Ulubay, ben, Muhsin Selcan ve Furkan İleri ile gezdik.

Ben sadece arabayı kullandım. Mustafa’nın bana tarif ettiği şekilde, onun söylediği yerlere gittim. Daha sonra bir fabrikanın önünden geçtik. Hatta orada kargo şirketinin elemanları ve arabaları dahi vardı. Sonra beni bir yere doğru götürüp, *‘Arabada bekle’* dediler. Ben arabada beklerken polisler gelip bizi yakaladılar.

Ben olan biteni emniyet müdürlüğünde öğrendim. Arabayla gezerken Furkan İleri’nin arabaya valiz koyduğunu gördüm. Ancak bana, *‘Furkan’ı Adana’ya göndereceğiz, eşyaları koyacağız,’* diye söylemişlerdi. Bu sebeple valizi koyduklarını düşündüm.

Yakalandığımız yere, para almaya gittiğimizi bilmiyordum. Suçlamayı kabul etmiyorum.”

*

Sıra geldi Eren Aslantaş’ın ifadesine:

“Olay, Alper arkadaşımın anlattığı gibi oldu. Onun ifadesine aynen katılıyorum. Söylediği gibi birlikte araba kiraladık. Arabayı benim adıma kiraladık. Birlikte

gezdik. Alkol aldık. En son Alaşar mevkiine gidip orada da alkol aldık. Ben arabanın içindeydim. Furkan ile Alper arabadan indiler.

Ben, onlar gidince arabanın içinde sızmışım. Ne kadar sonra geldiler, bilmiyorum.

Gelip bana çok para bulduklarını söylediler. Ben kendim de alkollüydüm ve arkadaşlar da alkollüydü, onun için inanmadım. Bana ceplerinden çıkardıkları Türk paralarını ve dolar destelerini gösterdiler. Önce yine inanmak istemedim. Ancak görünce, paranın da çok olduğu söylenince bir anda kendimden geçtim.

Alper'in de anlattığı gibi, sonra üçümüz birlikte tekrar fabrikaya gittik. Orada bulunan ve daha önce arkadaşlarımın açmış olduğu kasadan, bütün paraları alıp **Hamamlıkızık** tarafına gittik, orada paraları bölüştük. Dolarları ben de bir yere gömmüştüm.

Yaklaşık 30.000-40.000 TL'yi yanıma almıştım. Bu parayı, yani Türk parasını harcadım. Ancak bana düşen dolarların bir kuruşuna dokunmadan yakalanınca, polislere sakladığım yeri gösterdim. Bu paralar iade edildi, paraları polislere teslim ettim.

Arkadaşlarım Alper ve Furkan'ın, benim yanıma gelmeden önce gömdükleri paradan haberim yoktu. Bana bunu söylemediler.

Bu olaydan dolayı pişmanım. Benim savunmam bundan ibarettir. Ben polislerden kaçmadım. Yıldırım'da, abimin yeri var. Oraya gitmiştim. Arandığımızı öğrendim ve polislere giderek teslim oldum, paraların yerini de söyledim. Paraların iadesini sağladım.

Ablamın evinde bir miktar para bulunmuş ve el ko-

nulmuş. Oto kaportacı, benim ablamın evinden çıktığımı söylemiş. Bu paranın da benim olduğunu söylenmiş. Ancak bu para bana ait değildir. Ben çaldığım paraların hepsini harcadım. Ablamın evinde bulunan bu para bana ait değildir. Daha önceden herhangi bir suça karışmadım. Hırsızlık yapmadım.

Yüce adaletinize sığınıyorum, pişmanım”.

30.

KARAR

İfadeler alındı. Şüpheliler doktor muayenesinden geçirildi ve nöbetçi sulh mahkemesince tutuklanıp, hapse gönderildiler.

Her şey ayan beyandı. Kısa zamanda iddianame hazırlanıp dava açıldı. Birkaç celse sonunda da karar açıklandı.

Ben yine yorumsuz olarak, gerekçeli kararın hukuk bölümünü okuyarak bu kitabı sonlandırıyorum.

Ama benim kafam çok karıştı.

Bana söyler misiniz?

Hırsız kim?

Ben miyim?

Yoksa milletin iliğini kemiğini sömürüp, canına okuyanlar mı?

Yoksa Allah'ın mallarına, 'benim' diyenler mi?

Yoksa enflasyonla milletin parasını pula çevirenler mi?

Yoksa işçilerin hakkını vermeyerek, hayır hasenat cami yapanlar mı?

Yoksa hepimiz hırsız mıyız?

*

Gelin, doğru cevabı, Türk Milleti adına karar veren, Mahkemesi'nin gerekçeli kararından öğrenelim:

“Mahkememizce yapılan yargılama sonucunda, suç

tarihinde geceleyin sanıklar Alper Çetin, Eren Aslantaş ve suça sürüklenen çocuk Furkan İleri'nin birlikte araç kiralayıp gezmeye başladıkları ve alkol aldıkları, müştekinin iş yerinin yakınında alkol aldıkları....

Daha sonra sanık Alper Çetin ile Furkan İleri'nin arabadan indikleri, Eren Aslantaş'ın arabada kaldığı; müştekinin iş yerinin pencere camının kırık olduğunu görüp, paraları kalmadığından, Furkan İleri ve Alper Çetin'in müştekinin iş yerine kırık camın olduğu yerden girdikleri ve kilitli masanın çekmecesini kırarak açtıklarında, çekmecedен milyar Türk lirası ile bin doların üzerinde döviz aldıkları.....

Daha sonra çekmecenin altındaki çekmeceyi de kırıp açtıklarında, kasanın anahtarını gördükleri, bu anahtarı alıp etrafta kasayı aradıkları, dolabın içinde kasayı görünce anahtarla kasayı açıp kasanın içinde bulunan 5 milyon dolar parayı gördükleri.....

Daha sonra Furkan İleri ile Alper Çetin'in kasadaki dolarlardan bir kısmını poşetlere koyup iş yerinden çıktıkları, poşetlere doldurdukları bu paraları iş yerinin yakınında bir yere gömdükleri....

Daha sonra arabada bekleyen Eren Aslantaş'ın yanına gidip fabrikada çok para olduğunu söyledikleri, ancak paranın bir kısmını gizlediklerini söylemedikleri.....

Daha sonra Eren Aslantaş, Alper Çetin ve Furkan İleri'nin birlikte tekrar müştekinin iş yerine girip, kasada bulunan diğer dolarları da poşete koyup hırsızladıkları ve hep birlikte oradan ayrılıp, önceden aldıkları Türk parası ve döviz ile birlikte, daha sonra üçü birlikte almış oldukları dolarları üçe bölerek bölüştükleri, bölüşmüş oldukları bu dolarları her biri ayrı yerlere sakladıkları ve Türk parasının bir kısmını harcadıkları.....

Olayı haber alan güvenlik görevlilerinin, ilk anda Alper Çetin ve Furkan İleri'nin müştekinin iş yerinin civarına sakladıkları dolarları almaya gelirler diye pusu kurdukları....

Daha sonra suça sürüklenen çocuk Furkan İleri'nin, Alper ile birlikte hırsızladıkları ve iş yerinin yanına gömdükleri paraları arkadaşı olan sanık Muhsin Selcan'a anlattığı ve *parayı gidip alalım*, dediği...

Daha sonra olayı sanık Mustafa Ulubay'a da anlattıkları ve parayı almaya gitmek için Mustafa Ulubay'ın dolmuş şoförü olan Nail Sorak'a gezmek için araba kiralamasını ve kullanmasını söylediği.....

Nail Sorak'ın da araba kiraladığı, Mustafa Ulubay, Muhsin Selcan ve Furkan İleri ile birlikte, Furkan İleri'nin tarifi üzerine, daha önce müştekinin iş yerinin bulunduğu yere sakladıkları parayı almak üzere gittiklerinde, sanık Nail Sorak'ın arabada kaldığı....

Mustafa Ulubay, Muhsin Selcan ve Furkan İleri'nin parayı almaya gittiğinde, polisler tarafından yakalandıkları...

Daha sonra yapılan mülakat ile diğer sanıklar Eren Aslantaş ve Alper Çetin'in de yakalandığı, sanıkların polislerle olayı anlatıp müştekiden hırsızlamış oldukları paraları sakladıkları yerleri gösterdikleri, kasadan hırsızlanan dolar cinsinden paraların çoğunun müştekiye iadesinin sağlandığı...

Çekmeceden çalınan Türk parası ile yine dolar cinsinden paraların müştekiye tam teslim edilmediği; müştekinin beyanına göre bin Türk lirası ile bin dolar paranın iade edilmediği, diğer kısımların ise iade edildiği....

Bu şekilde; sanıklar Alper Çetin ve suça sürüklenen çocuk Furkan İleri'nin geceleyin haksız olarak ele geçirdikleri anahtar ile hırsızlık, iş yeri dokunulmazlığını ihlal ve mala zarar verme suçlarını; sanık Eren Aslantaş'ın haksız olarak ele geçirilen anahtar ile hırsızlık ve iş yeri dokunulmazlığını ihlal suçlarını işlediklerini....

Sanıklar Mustafa Ulubay ve Muhsin Selcan'ın ise suç konusu olduklarını bildikleri parayı almak için gittiklerinden ve polisler tarafından yakalandıklarından dolayı, eylemlerinin teşebbüs aşamasında kaldığı, bu nedenle suç konusu eşyayı bilerek kabul etmeye teşebbüs suçunu işledikleri....

İddia, sanıkların savunmaları, müştekinin beyanı, dosyada mevcut olay, yakalama tutanakları, teslim tutanakları, yakalama, üst yoklama, muhafaza altına alma tutanağı, ev arama tutanakları, nüfus ve sabıka kayıtları ile tüm dosya kapsamından, sabit olmuştur.”

31.

KARARIN DEVAMI

Mahkeme kararını okumaya devam ediyorum:
 “Sanıklar Alper Çetin ve Eren Aslantaş hakkında TCK 142/1-b maddesinin uygulanması istenmiş ise de, eylemin sanıkların müştekinin çekmecesini kırarak çekmede bulunan anahtarı almak suretiyle haksız olarak ele geçirdikleri bu anahtarla kasayı açarak hırsızlık suçu işlendiği anlaşıldığından, eylemlerin TCK 142/2-d maddesindeki suçu oluşturduğu kabul edilmiş, bu madde gereğince sanıkların ek savunmaları alınmıştır.

Yine, suça sürüklenen çocuk Furkan İleri ile sanıklar Eren Aslantaş ve Alper Çetin hakkında iş yeri dokunulmazlığını bozma suçu yönünden TCK 116/4 maddesinin uygulanması istenmişse de, sanıklar eylemi birden fazla kişi olarak birlikte iş yerine girerek işlediklerinden, sanıklar hakkında TCK 119/1-c maddesinin uygulanması gerektiğinden, bu madde uyarınca da ek savunma hakkı verilmiş ve ek savunmaları alınmıştır.

Suçun işleniş şekli, sanıkların kişilikleri, suç konusunun önemi ve değeri, suç konusunun miktarının fazlalığı, birden fazla kişinin birlikte ve birbirlerinden cesaret alarak suçu işlemiş olmaları nazara alınarak takdiren ve teşdiden uygulama yapılmıştır.

Sanıklar, polisler tarafından yakalandıktan sonra, müştekiden hırsızladıkları dolarların büyük bir kısmını sakladıkları yeri görevli polis memuruna göstererek, rızalarıyla iadeyi sağladıklarından ve müşteki de kısmi iade yüzünden TCK 168/4 maddesi gereğince indirim yapılmasına rıza gösterdiğinden, hırsızlanan paraların

iade edilen kısmı da nazara alınarak sanıklar Alper Çetin, Eren Aslantaş ve suça sürüklenen çocuk Furkan İleri hakkında TCK 168/1 maddesi uygulanarak, takdiren cezalarından yarı oranında indirim yapılmıştır.

Sanık Eren Aslantaş hakkında da mala zarar verme suçunu işlediğinden dolayı TCK 151/1 maddesi gereğince cezalandırılması istemiyle dava açılmış ise de, olayın oluş şekli ve tüm dosya kapsamına göre müştekinin para bulunan ve kasanın anahtarını barındıran çekmecesini, Eren Aslantaş arabada beklerken iş yerine giren Alper Çetin ve Furkan İleri'nin kırdıkları anlaşıldığından, Eren Aslantaş'ın mala zarar verme suçunu işlemediği kanaatiyle, bu suçtan beraatine karar verilmiştir.

Sanık Nail Sorak hakkında da, suç konusu eşyayı bilerek kabul etmeye teşebbüs suçunu işlediğinden dolayı cezalandırılması istemiyle dava açılmış ise de, sanık tüm aşamalardaki savunmalarında olaydan haberdar olmadığını, para almaya gittiklerini bilmediğini, sanık Mustafa Ulubay, Muhsin Selcan ve suça sürüklenen çocuk Furkan İleri'nin talebi doğrultusunda şoför olduğu için araç kiralayıp birlikte gezmeye gittiğini beyan ettiğinden; diğer sanıklar da aynı doğrultuda beyanda bulunduğundan, bu sanığın hırsızlık konusu eşyayı bilerek kabul etmeye teşebbüs suçunu işlediği hususunda mahkememizde şüphe oluşmuş, *Şüphe, sanık lehine yorumlanır* ilkesi gereğince sanık Nail Sorak'ın bu suçtan beraatine karar verilmiştir.

Sanıklar Mustafa Ulubay ve Muhsin Selcan'ın, üzerine atılı hırsızlık malı, bilerek kabul etmeye teşebbüs suçunu işledikleri sabit olduğundan; suçun işleniş şekli, sanıkların kişilikleri, kastları ve kasıtlarının yoğunluğu nazara alınarak, eylemlerine uyan TCK 165/1 maddesi gereğince, takdiren ve teşdiden ayrı ayrı 1'er yıl hapis

ve 120'şer gün adli para cezası ile cezalandırılmalarına karar verilmiştir.

*

Evet...

Dava sonuçlandı, karar kesinleşti.

Mahkeme bitti...

Bu kitap da öyle...

Ama sizin de gördüğünüz üzere, bir mahkeme kararıyla başlayan bu yolculuk, bir mahkeme kararıyla sona ermedi.

Çünkü bazı davalar, hükümle değil, soruyla kapanır. Ve sorular cevapsız kaldığı sürece de açık kalır.

Hüküm verildiğine göre, adalet de yerini buldu, demek mümkün.

Peki, siz ne dersiniz? Adalet yerini buldu mu sizce de?

O zaman söyleyin: Hırsız kim, bu hikâyede?

O kasayı açıp içindeki parayı alanlar mı? Onların çocukluğunu, hayallerini, inançlarını, aşklarını, geçmişlerini ve geleceklerini çalan hayat mı?

Kimse **kötü** doğmaz. Ancak bazı insanlar, **iyiliğe** varacak yolu kolayca bulacak kadar şanslı olmayabilir.

O hâlde, bastırılmış öfkelerin, inkâr edilmiş aidiyetlerin ve dayatılan yoksulluğun birer yansıması olan hırsızlıkları, hangi kapsamda ele almak daha adil olur?

Ve modern çağın **ganimet** anlayışı ile inanç sistemlerimiz ve geleneksel ahlaki değerlerimiz çatıştıkça, **hırsız kim** sorusuna cevap vermemizin daha da zorlaşması, bize ne anlatıyor olabilir?

SON SÖZ...

Bu hikâye bir suçtan çok daha fazlası...

Yalnızca bir dava dosyasına değil, bir ülkenin sokaklarına, çocuklarına, annelerine, hayalleri yarım kalmış gençlerine dair bir anlatı.

Sınırları yasayla çizilmiş bir dünyanın, sınırların dışına itilen insanlara nasıl dar geldiğini anlattım bu kitapta.

Evet, ben bir avukatım. Yasaları çok iyi biliyorum, ama insanı öğreniyorum hâlâ...

Bu dosyayla ilk karşılaştığımda, karşımda yalnızca deliller, ifadeler ve kanun maddeleri yoktu. Bir çocuğun annesi vardı. Sustukça yoksullaşan bir babanın sesi vardı. Korkuyla atan yürekler vardı. Ve kasanın içindeki paraya değil, hayatta kalmaya kilitlenmiş gençler vardı.

Tam da bu nedenle elinizdeki kitap için, bir suçun hikâyesi değil, suça dönüşen bir toplumun hikâyesi demek mümkün.

Ve sanık sandalyesine oturtulan o gençler de, suç mahallinden kaçarken bıraktığımız izler sadece!

Biz, toplum olarak, bugüne dek hep *olay yerinin* dışında kaldık.

Görmedik. Görmek istemedik. Duymadık. Duymak istemedik. Ve hep sustuk!

Belki de *hırsız*, en çok susanlardır.

İşte o yüzden, bu kitabı kapatmadan hemen önce yeniden soralım kendimize:

Hayatı çalınan kimdi burada?

Ve biz o sırada neredeydik?

Ne dersiniz, belki de bütün cevaplar, bir suç dosyasının değil, bir aynanın içindedir.

Av. Abdurrahim Dede

Bir fabrikanın kasasında bulunan 5 milyon dolar...

Bir zorunlu göç hikâyesi...

Ve yazı-tura üzerinden, hayatla yapılan pazarlık...

Avukat-Yazar Abdurrahim Dede tarafından kaleme alınan *Hırsız Kim*, sıradan bir suç hikâyesinden çok daha fazlası.

Bu kitap, çalınanların paradan öte olabileceğini hatırlatıyor bize. Çalınan çocuklukların, kaybolan aidiyetlerin, köksüzlükle mücadele eden, sınıfsal mücadele veren, çaresizliğin dayatmalarına karşı koymakta zorlanan insanların, yarım kalan hayallerinin fotoğrafını çekiyor...

Ve soruyor bize: Hırsız kim?

Gerçek bir dava dosyasından yola çıkarak oluşturulan bu anlatı, soğuk mahkeme tutanaklarında geçen sıradan isimlerle başlıyor ve sonra yavaşça okurlarının kalbine dokunuyor.

O isimleri tanıdıkça farklı bir boyuta geçiyor; bir annenin duasında, bir gencin onur savaşında, bir aşkın imkansızlığında, bir babanın çaresizliğinde, toplumsal dışlanmayla başlayan bir içsel yangının ortasında, hayatların valizlere sığdırıldığı bir zorunlu göç yolculuğunda, kendimizle karşılaşıyoruz.

Ve çalınanlar bu denli belirgin, hırsızın neden ortada olmadığını anlamaya çalışıyoruz.

“Hırsız Kim?”, günümüz Türkiye’sinin sosyo-politik kırılmalarına, ahlaki bulanıklığına ve inanç istismarına dair çok katmanlı, düşündürücü bir eser. Çünkü toplumumuzun vicdanı, ahlaki ve dini inancı ile olan çatışmasını anlatıyor. Onun için de “Hırsız Kim?” sorusu, kriminal bir mesele olmanın dışına çıkıyor bu kitapta. Sıradan bir soru ya da klasik bir suç unsuru olmaktan uzaklaşıp, toplumsal bir soruna dönüşüyor ve sert bir tokat gibi patlıyor yüzümüzde.

Göç kavramının, yalnızca coğrafi bir yer değiştirme değil, toplumsal aidiyetin, değerlerin, geleneklerin, kimliklerin ve inançların kabuk değiştirmesi manasında da kullanıldığı ki-

tap, sadece bir suçun değil, bir toplumun anatomisi. Anlamaya cesareti olanlara, çözüm için elini taşın altına koyabilecek insanlara yazılmış, bir davet mektubu.

Başta ***hırsızlık*** olmak üzere pek çok kavrama yeniden bakıp, modern çağın ***ganimet*** anlayışını yeniden sorgulamaya hazır mısınız?

Bir fabrikanın kasasında bulunan 5 milyon dolar...

Bir zorunlu göç hikâyesi...

Ve yazı-tura üzerinden, hayatla yapılan pazarlık...

Avukat-Yazar Abdurrahim Dede tarafından kaleme alınan *Hırsız Kim*, sıradan bir suç hikâyesinden çok daha fazlası.

Bu kitap, çalınanların paradan öte olabileceğini hatırlatıyor bize. Çalınan çocuklukların, kaybolan aidiyetlerin, köksüzlükle mücadele eden, sınıfsal mücadele veren, çaresizliğin dayatmalarına karşı koymakta zorlanan insanların, yarım kalan hayallerinin fotoğrafını çekiyor...

Ve soruyor bize: Hırsız kim?

Gerçek bir dava dosyasından yola çıkarak oluşturulan bu anlatı, soğuk mahkeme tutanaklarında geçen sıradan isimlerle başlıyor ve sonra yavaşça okurlarının kalbine dokunuyor.

O isimleri tanıdıkça farklı bir boyuta geçiyor; bir annenin duasında, bir gencin onur savaşında, bir aşkın imkansızlığında, bir babanın çaresizliğinde, toplumsal dışlanmayla başlayan bir içsel yangının ortasında, hayatların valizlere sığdırıldığı bir zorunlu göç yolculuğunda, kendimizle karşılaşıyoruz.

Ve çalınanlar bu denli belirginken, hırsızın neden ortada olmadığını anlamaya çalışıyoruz.

"Hırsız Kim?", günümüz Türkiye'sinin sosyo-politik kırılmalarına, ahlaki bulanıklığına ve inanç istismarına dair çok katmanlı, düşündürücü bir eser. Çünkü toplumumuzun vicdanı, ahlakı ve dini inancı ile olan çatışmasını anlatıyor. Onun için de "Hırsız Kim?" sorusu, kriminal bir mesele olmanın dışına çıkıyor bu kitapta. Sıradan bir soru ya da klasik bir suç unsuru olmaktan uzaklaşıp, toplumsal bir soruna dönüşüyor ve sert bir tokat gibi patlıyor yüzümüze.

Göç kavramının, yalnızca coğrafi bir yer değiştirme değil, toplumsal aidiyetin, değerlerin, geleneklerin, kimliklerin ve inançların kabuk değiştirmesi manasında da kullanıldığı kikitap, sadece bir suçun değil, bir toplumun anatomisi. Anlamaya cesareti olanlara, çözüm için elini taşın altına koyabilecek insanlara yazılmış, bir davet mektubu.

Başta **hırsızlık** olmak üzere pek çok kavrama yeniden bakıp, modern çağın **ganîmet** anlayışını yeniden sorgulamaya hazır mısınız?